HEATHER MILLER

Stânca pescărușilor

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Soneria stridentă a ceasului deșteptător mă trezi din somn. Am deschis ochii și m-am întins căscând lenește, mai profitând câteva clipe de căldura patului.

Apoi am sărit în picioare pe mocheta uzată și m-am îndreptat spre fereastra care dădea spre mare. În această dimineață era calmă și albastră sub cerul senin de noiembrie... Valuri mici udau ușor blocurile de granit pe culmea cărora era construit castelul. O cărare îngustă, tăiată în stâncă, permitea să se ajungă la o terasă bătută de vânt, care domina acel golf splendid și sălbatic.

Arbuști spinoși cu flori galbene creșteau în landa care se întindea cât vedeai cu ochii. Pe aceste terenuri aride se puteau descoperi flori și plante de o frumusețe care-ți tăia respirația.

Era de asemenea ascunzișul numeroaselor păsări de diferite specii, printre altele pescărușii, iar primarul din Saint-Guillier, micul oraș la distanță de câțiva kilometri, de care depindea castelanul, se gândea să facă anumite demersuri pentru ca acest loc să fie considerat parc național.

Acolo, câțiva pescari își scoteau plasele... Dacă aș fi avut binoclu, poate i-aș fi putut vedea cum își triau captura: pești argintii scânteind în lumina dimineții, sau diferite crustacee... Din păcate nu aveam binoclu, totuși acesta era unul din visurile mele!

Dar un asemenea aparat costa prea scump și nu era indispensabil. Dacă vom continua să trăim în acest mod aproape mizerabil, probabil nu voi avea niciodată în viață un binoclu!

Am oftat ușor și am abandonat contemplarea peisajului superb care se întindea sub fereastra

mea: trebuia să pregătesc micul dejun, să fac curat, paturile...

– Oh! am exclamat cu voce tare. Astăzi se întoarce Sabine!

Mi s-a părut că brusc, soarele s-a întunecat.

Verișoara Sabine locuia și ea la Castelul roz, acesta era numele proprietății construită în secolul trecut, din granit roz. Dar dacă aveam norocul oarecum relativ să trăim într-un castel, eram departe de a duce o viață nobiliară! Fondurile familiei erau atât de scăzute, încât pentru a supraviețui a trebuit să ne transformăm casa în hotel.

Castelul roz devenise Grand Hotel de la Castel și fiecare, după capacități și bunăvoință, dăduseră o mână de ajutor.

În timpul verii, toate camerele erau ocupate, deoarece prețurile noastre erau accesibile și poziția Grand Hotelului de la Castel destul de privilegiată, dat fiind apropierea de oraș și de plajele mari de nisip care se întindeau de fiecare parte a fâșiei de pământ pe care se înălța semeața construcție.

Iarna, nu mai aveam multă lume, cu excepția a patru francezi care veneau acolo în fiecare sezon și care aproape făceau parte din familie.

Castelul aparținea bunicului. Îl cumpărase cu câteva zeci de ani înainte, după ce obținuse o moștenire relativ importantă.

Tot ce avusese, fusese înghițit de cumpărarea acestei proprietăți mari și a numeroaselor hectare de pământ care o înconjurau.

Fusese visul său dintotdeauna să aibă un castel izolat pe malul mării... Reușise să-și atingă scopul, dar o construcție de această dimensiune cerea o anumită întreținere, ori bunicul nu mai avea nici un ban pentru a pune să se repare acoperișurile când cădeau țiglelele, nici pentru a chema instalatorul sau zidarul când era necesar.

De-a lungul anilor, toată familia venise să i se alăture. Fiul său mai mare, Jean, fusese primul care se instalase aici în compania soției sale și a celor două fiice: Sabine și Ghislaine.

Apoi fusese rândul părinților mei și al meu. Unchiul Jean îi chemase pe părinții mei în ajutor

când soția îi murise de gripă prost tratată, lăsându-l singur cu două fete mici, dintre care mezina, Ghislaine, care fusese victima unei poliomelite, avea un mare handicap fizic. Unchiul Jean fusese inginer; avusese o situație destul de profitabilă și ne ajutase pe toți din punct de vedere material. Tata era agent de asigurări și nu câștiga mare lucru...

Cât despre bunicul, era mereu gata să ceară bani pentru a repara un oblon rupt sau un jgheab găurit.

Când unchiul Jean a murit într-un stupid accident de mașină, mama a declarat cu brutalitate că nu se putea trăi din salariul mic al tatălui meu. Ea avusese ideea să deschidă un hotel.

Propunerea îl încântase pe bunicul care, fără să remarce realitatea meschină în care ne zbăteam, trăia din iluzii.

Își imagina că are cel mai frumos castel din Franța și din Navarra și acum, că acesta se transformase într-un hotel mai degrabă amărât, îl vedea ca pe unul splendid, de mare lux, de patru stele...

De fapt, aveam atâtea dificultăți financiare, încât ne aflam în fiecare clipă în pragul falimentului.

În realitate, mama era cea care avea toate grijile pentru bunul mers al hotelului, dar nimeni nu-și dădea cu adevărat seama, iar Sabine mai puțin ca oricine! Sabine... Da, din păcate astăzi se întorcea din vacanță! Am strâns buzele gândindu-mă la fața urâtă a verișoarei mele. Pielea îi era cenușie și nu reușea niciodată să prindă lumina, în ciuda straturilor groase de fond de ten pe care le întindea cu trudă pe obraji. Și ce păr lipsit de strălucire avea!

Totuși, asta nu era din vina unei constante lipse de atenție! Mama o sfătuise deseori să-i dea strălucire cu o soluție de clătire aurie, dar refuza întotdeauna, pretinzând că ținea să rămână naturală.

Fizic, Sabine nu avea nimic foarte atrăgător, ceea ce n-o împiedica să petreacă ore întregi în fața oglinzii. În schimb, sora sa, Ghislaine, era frumoasă. Sau cel puțin ar fi fost fără acea mină tristă care-i crispa permanent gura și fără acea licărire ostilă care-i făcea privirea dură.

Avea un mare handicap; pentru o fată tânără, o asemenea infirmitate era grea și frustrantă și trebuia să admit asta.

Oare n-aș fi fost la fel de tristă ca ea dacă aș fi fost în locul său?

Totuși, din când în când, Ghislaine era extrem de instabilă, dificilă și rea. Mama și cu mine ne-am întrebat deseori ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă n-ar fi fost atinsă de paralizie.

– Oricum ar fi avut un caracter infernal, declarase într-o zi mama, cu sinceritatea sa. Soiul rău rămâne mereu soi rău! Este trist s-o spun, dar așa este!

Mama era singura persoană din lume pe care o înconjuram cu respect și admirație.

Dacă de bine de rău, Grand Hotel funcționa era datorită ei...

Tot datorită ei aveam toți un cămin călduros și primitor și pensionarii se simțeau la ei acasă, în loc să aibă impresia că sunt niște clienți cărora nu li se acordă atenție decât când le este prezentată nota săptămânală...

Tata era un om foarte slab, neavând deloc simțul responsabilității și bizuindu-se pe soția sa îndată ce se ivea vreo problemă.

Practicase mai multe meserii în viața sa fără să reușească vreodată și acum, că actele oficiale îl numeau administrator al Grand Hotel de la Castel, se considera un hotelier prosper.

Dacă n-ar fi fost atât de dezolant, aș fi râs cu plăcere. Din fericire, aveam o fire optimistă, altfel aș fi fost incapabilă să trăiesc mult timp la castel.

Mi-am terminat rapid toaleta și am coborât la bucătărie. În fiecare dimineață, munceam în calitate de cameristă și angajată la toate pentru hotel și după-amiaza mă duceam la Saint-Guillier, unde aveam un post de stenodactilografă cu jumătate de normă, într-o agenție imobiliară. Fără acest mic "job" care mă scotea din atmosfera uneori sinistră care domnea aici, probabil aș fi înnebunit!

– Din fericire, Sabine a lipsit timp de o lună! am spus cu voce tare, încercând să văd partea bună a lucrurilor.

Sabine era singura din familie care beneficia de vacanță. Din păcate, absența sa nu era veșnică și totul va reîncepe!

Bunicul le răsfăța exagerat pe Sabine și pe Ghislaine. Le dădea bani de buzunar în timp ce mie nu-mi oferise niciodată vreun bănuț – și refuza ca ele să muncească asemeni mie.

– Mielușelele mele blânde! le spunea cu tandrețe.

Mielușele blânde!...

Asta ne amuza întotdeauna pe mama și pe mine, deoarece aveau mai degrabă aer de lupoaice, decât de mielușele!

***

Sabine se schimbase. Nu numai pentru că, de data aceasta, bronzul îi dădea o mină bună... Nici pentru reflexele aurii care străluceau în buclele blonde...

Era altceva.

Altceva care o transfigura și o făcea să-și îndrepte umerii ca și când lumea îi aparținea.

– Bună ziua, Anne, spuse ea, sărutându-mă ușor pe obraz.

Mă săruta dimineața și seara și uneori doream s-o resping, atât de ipocrit îmi părea gestul său. Am sărutat-o și eu din vârful buzelor.

– Pari în formă deplină! am exclamat. N-are rost să te întreb dacă te-ai distrat bine!

– Nu, într-adevăr! declară cu un aer misterios.

M-a lăsat să-i iau cele două valize. Eram atât de obișnuită să car valizele clienților hotelului, încât de-abia după un timp m-am gândit că nu eram servitoarea verișoarei mele.

– Ador Costa de Azur! exclamă Sabine cu afectare.

– Și mie mi-ar plăcea mult să văd Mediterana, am oftat cu o urmă de regret.

Sabine mă urma, cu mâinile în buzunare și poșeta de-a curmezișul pieptului, aruncată neglijent pe umăr.

– Oare ai găsit un logodnic la malul mării albastre? am întrebat-o, tachinând-o.

Sabine a roșit brusc.

– Am întâlnit un... bărbat foarte simpatic.

– Cum se numește?

– Jean-Pierre Verbier, a răspuns foarte repede.

Îmbujorarea se intensifică în timp ce am izbucnit în râs.

– Doamna Jean-Pierre Verbier! Nu-i rău...

Sabine avea deja douăzeci și șapte de ani și, în ciuda eforturilor sale, nu reușise niciodată să intereseze un bărbat. Poate această idilă îi domolise caracterul și de asemenea aspectul fizic?

– Ce face Ghislaine? m-a întrebat.

– Mereu la fel, evident... am murmurat. Săptămâna trecută s-a certat cu domnișoara Salles și de atunci stă îmbufnată...

Domnișoara Salles era una dintre pensionarele de la Grand Hotel.

– Ghislaine nu se va schimba niciodată! declară Sabine. Niciodată!

Se întinse.

– Călătoria asta m-a epuizat! Este cafea? Aș bea o ceașcă...

"De-abia s-a întors și deja începe să ceară ceva", m-am gândit cu resentiment. "Totuși știe că este ora prânzului și că trebuie s-o ajut pe mama la bucătărie! Nu s-ar putea servi singură?".

Mama, care era aplecată în fața cuptorului, se ridică în clipa când am pătruns în bucătărie. Obrajii îi erau îmbujorați și își suflecase mânecile bluzei deasupra coatelor.

– S-a întors Sabine! am anunțat-o. Vrea cafea...

Mama ridică din umeri.

– După câte văd, domnișoara are mereu nevoie de servitori! De ce n-ai trimis-o la plimbare?

– Pentru a evita problemele! am răspuns cu reținere.

– Ai dreptate, sărmană Anne.

Fata aceasta ar fi în stare să învrăjbească pe toată lumea!

În timp ce vorbea, învârtea într-o cratiță cu o lingură de lemn.

– Am impresia că a întâlnit bărbatul vieții sale...

– Serios? se miră mama. Să fi reușit Sabine să prindă pe cineva în plasă? Cu atât mai bine pentru ea... Dar când va afla Ghislaine, s-ar putea să înnebunească de furie și de gelozie.

Ghislaine află vestea în timpul cinei.

Noi luam masa într-o încăpere învecinată bucătăriei. Pereții fuseseră spoiți cu var și ferestrele erau înveselite de draperii din pânză de iută de culoare intensă.

Ne așezam întotdeauna pe aceleași locuri în jurul mesei dreptunghiulare. Bunicul stătea în capul mesei, iar mama în fața lui. Tata se așeza la dreapta soției sale și eu la stânga sa, în timp ce Sabine și Ghilsaine îl încadrau pe bunicul.

– Așadar, spuse acesta cu vocea sa răgușită, ai petrecut o vacanță plăcută, mica mea Sabine. Ai vizitat oare hotelurile de lux de pe Coastă?

– Evident că nu, bunicule! exclamă Sabine. În definitiv, trăiesc tot anul într-un hotel.

Mama izbucni în râs. Când râdea astfel și când lumina făcea să-i strălucească părul blond, i-ai fi dat cu ușurință cu douăzeci de ani mai puțin...

– Sabine! Oare poți compara Grand Hotel de la Castel cu hotelurile luxoase de la Nisa, Cannes sau Monte-Carlo?

– Louise!

Bunicul se ridicase pe jumătate de la masă, vărsându-și paharul de vin pe fața de masă din pânză.

– Louise, cum îndrăznești să vorbești astfel? Castelul roz este un castel minunat!

– Iartă-mă, tată, spuse repede mama. Castelul în sine îl găsesc foarte frumos, dar cinstit, cum se poate spune că pensiunea de familie pe care am făcut-o aici poate rivaliza cu hotelurile de mare lux? Înțelegi ideea?

– Nu, explică bunicul brutal. Nu, nu înțeleg.

Tata se amestecă brusc în discuție, ceea ce i se întâmpla rareori, deoarece rămânea în general tăcut în timpul meselor.

– Tata are dreptate, Louise, declară cu putere. N-ai apreciat niciodată acest castel așa cum merită! Este o locuință veche foarte frumoasă și îmi pare rău că pietrele vechi nu te impresionează...

Ghislaine își lăsă furculița.

– Într-adevăr, mătușă Louise, am remarcat deseori că rămâi insensibilă la frumusețe!

Era pe cale să se înceapă o nouă ceartă de familie.

Am încercat să schimb subiectul și m-am adresat Sabinei:

– Vorbește-ne despre vacanță și despre acel... Jean-Pierre Verbier!

Sabine roși profund, în timp ce bunicul ricană fără reținere:

– Ah, ah! Să fi descoperit nepoata mea un Romeo pe Coasta de Azur? Se poate ști cu ce se ocupă?

Îmbujorarea Sabinei se intensifică.

– Este... este un savant, bâigui. Un scriitor. Face cercetări...

– Este cercetător sau scriitor? întrebă mama, încruntându-se.

– Cred că amândouă, mătușă Louise.

Mama și cu mine am schimbat o privire complice. Ne era amândurora greu să credem că

un bărbat cât de puțin cultivat poate să fie interesat de Sabine.

După cină, am ajutat-o pe mama să spele vasele, apoi să aranjeze bucătăria. Întotdeauna era ceva de făcut în această casă! Uneori, era exasperant...

Era aproape unsprezece seara când am hotărât să-mi acord câteva clipe de odihnă.

M-am dus să mă plimb prin grădină, cu pași lenți. Nu era frig, deoarece vântul se oprise după-amiază. Aerul mirosea plăcut a iod și a plante.

Câțiva trandafiri – ultimii, cei care înfloreau până la primul îngheț deoarece erau expuși la soare și se aflau adăpostiți de un zid – înmiresmau persistent aerul. Florile mari de hortensii albastre se urcaseră; nimeni nu se gândise încă să le taie...

Valurile clipoceau în josul acelui gen de dig din granit pe care era construit castelul. Mi-am ridicat gulerul hainei groase din lână și am respirat profund.

Am tresărit: n-am auzit-o pe Ghislaine sosind. Se deplasa întotdeauna în liniște pe roțile din cauciuc ale fotoliului de invalidă...

– Tu ești, Ghislaine? Credeam că te-ai dus să te culci.

Râse puțin strident.

– Cu cât mă văd mai puțin, cu atât este mai sănătos! exclamă cu răutate.

– De ce spui mereu lucruri neplăcute? am oftat.

Se lăsă tăcerea.

– Ce crezi despre idila romantică pe care a înnodat-o chipurile Sabine în vacanță? întrebă brusc. Nu m-aș mira ca totul să se fi întâmplat doar în imaginația sa! Doar dacă n-a dat peste un domn bătrân chel și burtos...

– Ghislaine! Multe fete tinere au întâlniri pasionante în timpul vacanțelor! De ce n-ar fi și cazul surorii tale?

– Nu Sabine! declară fără ocol. Este prea urâtă! Dacă eu aveam picioare, sunt sigură că aș fi fost înconjurată de o mulțime de admiratori!

– Probabil, Ghislaine! Ești atât de drăguță...

Avu un sughiț care putea fi în același timp și de râs și de plâns.

– Dar cine dă oare atenție unei invalide?

Ce bărbat și-ar face pomană să-mi acorde într-o zi o privire?

Acum plângea și m-a copleșit un val de milă.

– Nu fi tristă, Ghislaine, te rog! Poate într-o zi te va iubi un bărbat... Cine oare își știe viitorul? Unele femei infirme au chiar copii...

– Crezi?

Își ridică spre mine fața mică. Clarul de lună îi lumina trăsăturile fine și ochii plini de speranță și neliniște.

– Crezi într-adevăr?

– Am citit o poveste de acest gen într-o revistă pentru femei, i-am explicat. Era o poveste adevărată: era vorba despre o tânără femeie care suferise de poliomelită și, în ciuda infirmității, s-a căsătorit și a avut doi copii. Doi copii absolut normali.

I-am zâmbit.

– Voi căuta revista și ți-o voi da...

– Oh, da! Să nu uiți, Anne, te rog!

Părea o fetiță care speră la un cadou frumos și m-am mirat s-o văd astfel. Oare cum putea fi în cea

mai mare parte a timpului dură, rea, aproape crudă?

Își întoarse cu agilitate roțile fotoliului și am urmat-o spre casă. Lângă treptele de la intrare fusese construit special pentru ea un plan înclinat. Îl urcă fără greutate.

– Să nu uiți să-mi împrumuți revista aceea, Anne!

– Contează pe mine. Noapte bună Ghislaine. Somn ușor...

***

A doua zi, m-am suit pe vechea mea bicicletă ruginită pentru a merge la Saint-Guiller, unde lucram toată după-amiaza.

Îmi adoram munca...

Patronul, Henri Raguenon, era un bărbat de aproximativ patruzeci de ani, a cărei ambiție era de a transforma acea mică agenție imobiliară într-o

societate importantă, care să-și întindă ramificațiile în toată Franța. Dar era departe încă de a-și atinge obiectivul.

Mireille Garnier și cu mine eram singurele două funcționare ale agenției. Ne înțelegeam perfect și Mireille, care lucra cu normă întreagă, se ocupa de repartizarea muncii care ne privea pe amândouă, rezervându-și partea de contabilitate, deoarece eu nu prea avem înclinație spre cifre.

Am împins ușa agenției zâmbind. Îmi făcea întotdeauna plăcere să regăsesc birourile luminoase și spațioase, decorate în nuanțe discrete, care mergeau de la bej luminos, la culoarea castanei.

Mireille înălță capul și-mi zâmbi.

– Bună ziua, Anne! Ai petrecut un weekend plăcut?

Mă studie o clipă și făcu o grimasă ușoară.

– Nu s-ar spune... murmură.

Colega mea de birou era o femeie de patruzeci și cinci de ani poate. Nu-i știam vârsta, pe care ținea neapărat s-o ascundă...

Părul era vopsit în roșu ca flacăra și fața prea machiată...

Își colora prea puternic pleoapele și uita să-și estompeze roșul care și-l punea pe obraji. Rezultatul era uneori bizar, dar mă feream să râd de ea, deoarece știam că asta ar fi întristat-o.

– Trebuie să știi să profiți de ceea ce ai, declară când am remarcat cu timiditate că arcul sprâncenelor era desenat într-o manieră foarte exagerată.

– Anne! Ești aici?

– Da, domnule!

– Poți să vii? strigă domnul Raguenon din biroul său, a cărei ușă era întredeschisă. Am de lucru pentru dumneata!

M-am dus în biroul patronului, care-mi dădu mai multe contracte de dactilografiat.

– Am lucrat în timpul acestui weekend! declară acesta frecându-și mâinile. În timp ce voi vă odihneați, eu făceam prăvălia să funcționeze!

Am râs fără bucurie.

– Cât despre odihnă... am protestat.

– Tot continui să te istovești pentru acest gen de hotel? Îți prezic că te vei ucide cu munca!

– Este foarte posibil, am mormăit. Totuși nu pot să plec și să-i las pe ai mei să se descurce cum o da Dumnezeu...

M-am chinuit la mașina mea timp de mai multe ore, fără să găsesc timp să ridic nasul. În mod curios, această muncă monotonă mă odihnea, după activitatea neîncetată pe care o desfășuram la Grand Hotel de la Castel.

Domnul Raguenon își făcu brusc apariția în biroul pe care-l împărțeam cu Mireille.

– Am o veste mare să vă anunț! declară. Mi-am luat un asociat.

Am tresărit surprinsă, în timp ce Mireille deschise gura, apoi o închise, uluită și ea.

– Am mai multe afaceri interesante și nu voi reuși niciodată să le duc la capăt singur...

Așa că mi-am luat un asociat care îmi aduce, în afară de capital, experiența sa incontestabilă în domeniul imobiliar, pentru că a a avut propria agenție...

– Dacă avea propria agenție, de ce oare preferă să lucreze la altele? am remarcat.

– Bună întrebare, draga mea! spuse domnul Raguenon cu jovialitate. I-am pus-o și eu lui Bernard Leger, care mi-a explicat că, din motive personale, preferă să părăsească orașul în care avea agenția. Așa că a vândut și a venit aici să mă ajute...

– Ah, bun, spuse Mireille fără entuziasm. Oare când îl vom vedea?

– Probabil chiar mâine.

Domnul Raguenon nu zâmbea.

– Sunt sigur că-l veți găsi simpatic!

Puse mâna pe paginile pe care le dactilografiasem deja și dispăru în biroul său. Mireille și cu mine ne-am privit și brusc am izbucnit în râs.

– La urma urmei, ce importanță are? spuse Mireille.

– Este adevărat, am adăugat. Ne-ar prinde bine să vedem și un ins nou la agenție.

Când am început să bat iar la mașină, cadența era redusă... Mă gândeam la acel necunoscut care

se va instala lângă noi și pe care-l voi vedea în cea mai mare parte a zilei. Oare cum era? Ce vârstă avea? Era căsătorit, celibatar?

Brusc, am roșit. Nu mi se întâmplase deloc să-mi las mintea să bată câmpii. Dar cunoșteam atât de puțină lume, atât de puțini oameni tineri mai ales, încât faptul de a întâlni un necunoscut îmi trezea curiozitatea.

Bărbații care descindeau la Grand Hotel de la castel erau fie niște domni bătrâni, fie toți de familie, fie adolescenți timizi și plini de coșuri. Acest hotel nu are nimic din acel gen de loc în care veneau celibatari vioi!

Mireille, sugându-și capătul stiloului, scoase un lung fluierat.

– Mireille, am exclamat șocată.

Începu să râdă.

– Un asemena eveniment merită un fluierat aprobator, exclamă cu emfază.

– Așteaptă să-l vezi pentru a te bucura!

Îmi adresă un zâmbet misterios.

– L-am văzut deja...

Domnul Raguenon care revenise în biroul nostru, îi aruncă o privire mirată.

– L-ai văzut deja pe Bernard Leger?

– Da, explică Mireille. sau cel puțin presupun că erați cu el alaltăieri la barul Trei coroane.

– Foarte exact! De ce nu mi te-ai arătat, Mireille? Aș fi făcut prezentările.

– Oh! eram cu un... prieten, spuse Mireille fandosindu-se.

Avea o mulțime de "prieteni", în general văduvi sau celibatari convinși. Dar nu se putuse încă hotărî să facă o alegere, așteptându-l încă pe Făt-Frumos, de vreo cincisprezece ani...

Domnul Roguenon începu să râdă.

– Domneata și "logodnicii" dumitale, Mireille! Când se va întâmpla să cânți aleluia?

Prietena mea își scutură buclele roșcate.

– Am tot timpul! Țin să am un maximum de garanții înainte de a mă arunca în aventura căsătoriei!

– Anii trec repede, Mireille! oftă domnul Raguenon.

Sunt sigur că vei fi gata să eziți și la șaptezeci de ani între mai mulți bătrâni curăței.

Ne-am strâmbat toți trei de râs la această evocare. Mireille nu fu ultima care să se lase pradă ilarității..

Capitolul 2

Când m-am întors acasă, m-am repezit imediat la bucătărie. Mama învârtea o lingură de lemn într-un sos alb, bine mirositor.

– Poți să arunci o privire puilor care se frig, Anne, te rog.

– Desigur... Nimic special astăzi? Totul s-a desfășurat bine?

Mama făcu un gest cu mâna.

– Ca de obicei. Oh, uitasem! Imaginează-ți că Sabine a primit o scrisoare! Mă întreb dacă este vorba despre acel bărbat... Oare cum se numește?

– Jean-Pierre Verbier, am spus. Dar m-ar mira să-i scrie. Povestea lor romantică s-a încheiat odată cu vacanța...

Este ciudat să constați cât te poți înșela. Trei sute șaizeci și cinci de zile ale anului pot trece fără să-ți amintești în mod special de cutare sau cutare zi importantă... Și brusc, cele mai mici evenimente ale unei dimineți se impuneau în asemenea măsură, încât îți aminteai chiar și detaliile nesemnificative.

A doua zi dimineață, mama, Sabine și cu mine tocmai pregăteam camerele. Sabine folosea aspiratorul în timp ce făcea observații acerbe în legătură cu scrumul pe care domnul Bevin îl împrăștia peste tot. Acest mare fumător de țigări fuma probabil chiar și dormind și ne miram deseori că n-a dat foc patului...

– Este chiar și pe perne! bombăni mama.

Scutură așternutul pe fereastră, în timp ce eu întorceam salteaua. În acea clipă, tata își făcu intrarea în cameră. Părea preocupat și obosit și totuși sarcinile sale de la hotel nu erau deloc copleșitoare!

– Este un vizitator jos, anunță. Un anume Jean-Pierre Verbier, care întrebă de tine, Sabine...

Sabine scăpă aspiratorul pe picior, dar părea că nici măcar nu observase. Devenise foarte îmbujorată și mâinile îi tremurau.

– Jean-Pierre! exclamă. Dumnezeule, dar nu pot să cobor acum. Nu sunt prezentabilă. Mă duc... să mă schimb!

O șterse în fugă și mama puse mâna pe aspirator.

– Nu mai trebuie să contăm pe ajutorul verișoarei tale, în această dimineață, Anne!

– Este evident! Se pare că această aventură este altceva decât un simplu flirt! m-am hazardat.

– Sau acest bărbat își dorește să stea în pensiune la un hotel nu foarte scump! spuse mama, aruncându-și părul spre spate. Sper că nu este vorba despre o persoană care se invită la masa altora! Nu se știe niciodată...

– Este adevărat! am aprobat-o

Jean-Pierre Verbier nu avea înfățișarea unei asemenea persoane vulgare, departe de asta! Când

am traversat holul în bluza mea înflorată, am observat un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum Prince de Walles, foarte sobru. Un impermeabil era aruncat neglijent pe un umăr și o valiză din piele era pusă la picioarele sale.

Stătea în fața unei ferestre și admira priveliștea. M-am dus în întâmpinarea sa, zâmbind.

– Bună ziua, domnule.

Mi-a zâmbit la rândul său.

– Bănuiesc cine sunteți! exclamă. Anne Bergeron!

Am schițat un salut.

– Foarte exact!

– Minunata Anne Bergeron... spuse cu emfază.

– "Minunata" este prea mult!

– Oh! După tot ce mi-a spus Sabine despre dumneavoastră, consider că epitetul este meritat! a afirmat.

L-am privit cu stupoare. Oare am auzit bine? Sabine m-a vorbit de bine? Iată ce mi se părea de necrezut...

– Probabil că ați înțeles pe dos... am murmurat.

Apoi am schimbat subiectul conversației.

– Presupun că o așteptați pe Sabine? Va coborî din clipă în clipă... Toți trebuie să dăm o mână de ajutor aici și Sabine își are partea ei de responsabilitate, ca fiecare.

– Este normal, admise bărbatul, zâmbind din nou.

Era într-adevăr seducător. Îmi plăcea modul în care-și strângea ochii albaștri când zâmbea, ca și gestul lipsit de afectare cu care își arunca spre spate părul negru...

– Veniți să vă instalați în salon, i-am propus.

Mă urmă. Era într-adevăr foarte înalt, deoarece mă depășea cu cel puțin un cap. Pe lângă el m-am simțit foarte mică.

– Ce pot să vă ofer? l-am întrebat. O cafea, sau mai bine un aperitiv? Doar dacă nu credeți că este prea devreme pentru asta.

– Nu este niciodată prea devreme pentru lucrurile bune!

L-am făcut să intre în salonul particular al familiei, deoarece nu țineam să-i întâlnească pe

ceilalți oaspeți ai noștri, care stăteau probabil toți patru în salonul mare, rezervat clientelei hotelului.

Era o încăpere mică, plăcută și confortabilă, în care aveam obiceiul să ne așezăm pentru a privi la televizor, în timp ce în șemineul mare, din marmură albă, ardea un foc vesel de lemne.

– Ce încăpere agreabilă! declară vizitatorul. Te simți imediat confortabil în ambianța călduroasă a acestei camere de zi.

– Mama s-a ocupat de decorare! am spus cu mândrie.

Eram mulțumită că făcusem puțină ordine aici înainte de a merge să curăț camerele. Din fericire, soarele lumina ferestrele înalte și nu se observa cât de uzat era covorul, nici în ce măsură aveau vopselele nevoie să fie spălate!

– Luați loc, domnule. Și spuneți-mi ce doriți să beți...

– Un whisky mic cu gheață, vă rog.

Evident, trebuia să aleagă una dintre cele mai scumpe băuturi... Aprovizionarea dulapului cu băuturi îmi dădea întotdeauna coșmaruri! Totul

era atât de scump și nu îndrăzneam să majorăm prețurile în mod exagerat, urmând exemplul confraților noștri mai puțin scrupuloși.

– Mă întorc imediat!

Când am împins ușa micului salon, l-am găsit din nou în contemplare în fața unei ferestre.

– V-a spus cineva vreodată că beneficiați de o vedere extraordinară?

– Toată lumea ne-a complimentat pentru asta, i-am spus întinzându-i un pahar în care zornăiau cuburi de gheață.

– Mulțumesc...

Își înmuie buzele în whisky.

– Sper că este pregătit după gustul dumneavoastră, m-am neliniștit. De obicei, tata se ocupă de asta, dar are treabă...

N-am precizat că directorul de la Grand Hotel de la Castel era actualmente pe cale să curețe cartofi.

– Aveți mulți oaspeți acum? întrebă fără o reală curiozitate.

– În timpul sezonului mort, nu avem niciodată mai mult de patru oaspeți, mereu aceiași de câțiva ani.

Dar în timpul vacanțelor, hotelul este plin..

– Plin... repetă bărbatul. Asta înseamnă câte persoane?

– Avem zece camere rezervate clientelei. Putem merge până la douăsprezece dacă verișoarele mele și cu mine ne instalăm în aceeași cameră... Dar nici una dintre noi nu apreciază asta... Presupun că Sabine v-a vorbit despre sora sa Ghislaine, care a fost victima poliemelitei și a rămas cu picioarele paralizate?

– Da, sunt la curent, murmură bărbatul. Trebuie să fie îngrozitor pentru o fată tânără...

Se lăsă tăcerea.

– Domnișoară Bergeron, reluă vizitatorul brusc. M-ați putea caza pentru aproximativ o săptămână?

Am deschis gura dar negăsind nimic de spus am închis-o la loc, după ce m-am dojenit cu asprime: " Sărmană Anne, semeni probabil cu un crap!". Întrebarea sa m-a luat pe nepregătite. Trebuia realmente să se intereseze de Sabine pentru a-și dori să stea mai multe zile în pensiune la Castelul roz!

– Este ușor, am spus în sfârșit, pentru că cea mai mare parte a camerelor sunt în prezent libere. Dar trebuie să vă previn: acesta este un hotel simplu! Să nu vă așteptați la serviciul din hotelurile de lux!

Bărbatul izbucni în râs.

– Draga mea, dacă mă atrăgea un mare lux, n-aș fi aici! Caut un loc fără pretenții, în care voi putea să lucrez liniștit. Grand Hotel de la Castel pare să corespundă exact dorințelor mele...

– Să lucrați? m-am mirat.

– Desigur.

În prezent fac cercetări asupra florei și faunei coastelor franceze.

– Ah, da? Presupun că atunci când ați întâlnit-o pe Sabine, tocmai studiați Coasta de Azur?

– Exact.

Am ridicat o sprânceană.

– Totuși, după câte am citit – din nefericire n-am fost niciodată în sud – acolo sunt mai ales imobile din beton, terenuri de camping și o mulțime de turiști...

Râsul său răsună din nou.

– Turiștii și complexele turistice n-au reușit încă să alunge păsările și florile coastelor mediteraneene!

– Trebuie să fie o meserie pasionantă! am exclamat.

Făcu un gest cu mâna.

– Da, destul... Presupun că toate meseriile sunt pasionante, numai să te dăruiești temeinic...

– Poate, am murmurat puțin convinsă.

I-am adresat cel mai călduros zâmbet. În definitiv, acest bărbat era un client și un oaspete în plus nu putea decât să amelioreze bugetul nostru restrâns...

– Sunt sigură că veți găsi multe plante interesante. Știți oare că avem de asemenea și foarte multe păsări rare? Se pune chiar problema să se transforme această regiune în rezervație naturală...

– Știu, firește, că se află păsări de mare de toate soiurile în jurul Saint-Guillierului! Dar n-am auzit niciodată menționându-se formarea unui parc natural... Și totuși, cunosc persoane interesate de problemă, evident...

– Evident, am repetat ca un ecou. Primarul din Saint-Guillier își dorește să protejeze fauna regiunii. Ar trebui să mergeți să-l vedeți: sunt sigură că vă va da multe indicații prețioase...

Bărbatul făcu o grimasă ușoară.

– Am obiceiul să lucrez singur, deoarece am tendința să nu mă încred în amatori...

– Amatorii îi enervează deseori pe profesioniști, am remarcat cu oarecare tristețe.

M-am gândit la hotelul nostru și la modul în care de considerau hotelierii din Saint-Guillier... Eram departe de a avea o bună reputație printre cei care țineau restaurante și printre hangii locului, care ne priveau ca pe concurenți cu atât mai periculoși cu cât considerau că nu avem cunoștințe în materie. Cum stăteau lucrurile, nu greșeau întru totul...

– Mi-ați putea arăta camera mea? întrebă brusc noul oaspete.

Am niște valize în mașină.

I-am explicat că nici o cameră nu este gata, dar că i-o vom pregăti pe a sa într-o clipită, când își făcu intrarea Sabine.

Îi trebuise aproape o jumătate de oră pentru a se pregăti, iar rezultatul nu era la înălțimea eforturilor. Nuanța aurie a părului se estompa deja și era aproape la fel de machiată ca Mireille, colega mea de birou... Purta pantaloni din catifea reiată și un pulover mare alb, pe care nu-l știam. Nu m-am putut stăpâni să mă strâmb constatând că împrumutase pantofii mei noi! Totuși m-am abținut să fac vreo remarcă neplăcută.

– Jean-Pierre! exclamă verișoara mea. Ce surpriză plăcută! Sunt atât de încântată să te văd!

Se sărutară prietenește.

– Rămâi la prânz, nu-i așa?

– Draga mea Sabine, am intenția să stau un timp aici. Verișoara ta tocmai mi-a spus că se poate și că mi se va pregăti o cameră... Sabine se îmbujoră puternic.

– Adevărat, bâigui ea.

Și, întorcându-se spre mine, întrebă:

– Ce cameră te gândești să-i dai?

– Pentru că este botanist, m-am gândit să-i propun camera din colț, cea care dă în același timp spre landă și spre mare...

Sabine tresări ușor:

– Botanist?

Jean-Pierre îi zâmbi.

– Așa m-a botezat verișoara ta... I-am explicat că mă interesează flora și fauna coastelor franceze și a interpretat asta prin "botanist"!

Sabine îmi adresă o privire severă.

– Jean-Pierre este mai ales scriitor, declară. Un foarte mare scriitor, care într-o zi va avea un succes enorm!

– Scriitor... Botanist... am spus cu indiferență.

Prietenul Sabinei își puse mâna pe fotoliul meu.

– Am o mulțime de centre de interes în viață, Anne! Din păcate, zilele nu au decât douăzeci și patru de ore și nu-mi dau posibilitatea să mă consacru tuturor celor ce aș vrea să le fac... Totuși încerc să-mi umplu bine timpul!

Avea dreptate și avea noroc să se poată dărui întru totul diferitelor lucruri care îl interesau!

Am oftat ușor.

– Mă duc să vă pregătesc camera, am spus. Vă las să evocați amândoi amintiri din vacanță.

Puțin mai târziu, când am anunțat-o pe mama că aveam un oaspete în plus, acesta ridică brațele spre cer.

– Minunat!

Apoi adăugă pe un ton visător:

– Probabil este serios atras de Sabine, dacă a venit până aici!

Am izbucnit în râs.

– Am impresia că reușește să împace totul: dragostea și munca!

***

Am ajuns la birou cu o jumătate de oră întârziere în acea după-amiază, iar domnul Raguenon m-a întâmpinat fără căldură.

– Mi-ar plăcea să mă pot baza pe dumneata, Anne! Hotelul acela te preocupă prea mult.

– Îmi pare rău, domnule. A sosit pe neașteptate un nou oaspete și a trebuit să fac curățenie într-o

cameră în care n-a mai pus nimeni piciorul de cel puțin două luni! Voi recupera jumătatea de oră diseară...

– Ești sigură că au într-adevăr nevoie de dumneata? întrebă, puțin tăios. Dacă Agenția de pe Coastă se va extinde, cum prevăd, mi-ar trebui o angajată cu normă întreagă și nu numai cu jumătate de normă! Am strâns buzele. Oare domnul Raguenon ar fi în stare să mă concedieze pentru a angaja o altă funcționară? Sau se mulțumea doar să mă amenințe pentru că întârzierea mea îl indispusese? Oricum, nu-mi puteam abandona munca de la Grand Hotel de la Castel.

– Mă întreb cum reușești să reziști! bombăni patronul, aranjând hârtiile care-i acopereau biroul. Dacă ați vinde construcția asta imensă, ați putea avea o mică avere și ați putea să trăiți fără griji...

Vorbea deseori despre asta și bănuiam că avea un client pentru Castelul roz. Era evident că vânzarea castelului și a pământurilor care-l înconjurau ar fi reprezentat un comision important pentru agenție!

Am oftat îndelung în timp ce puneam mâna pe lucrările care stăteau teanc în coșul cu numele meu.

– Bunicul nu va accepta niciodată să vândă castelul, am declarat. Și nu trebuie uitat că aceasta este casa noastră și că suntem șase care locuim acolo, dintre care o handicapată.

– Îți spun că dacă ați vinde, ați avea toți din ce să trăiți fără griji, repetă patronul. Totuși, îmi cunosc meseria! Știu cât valorează Castelul roz!

– Bunicul a visat întotdeauna să trăiască într-un castel, i-am explicat încet. Acum este un bărbat bătrân și știu că ar refuza să semneze actul de vânzare, cu cuțitul la gât...

– Nu este rezonabil... bombăni domnul Raguenon.

M-am gândit la această conversație în timp ce mă întorceam acasă pe vechea mea bicicletă ruginită care scârțâia să-și dea duhul la fiecare învârtitură de roată.

Ploua. O ploaie urâtă și măruntă, căreia nu-i trebui mult timp să mă ude din cap până în

picioare deoarece, firește, uitasem să-mi iau impermeabilul. Picăturile îmi șiraiau pe față și mi se infiltrau pe gât. Pe partea laterală a drumului era noroi și un miros puternic de pământ ud ajungea până la mine.

În timp ce continuam să pedalez, mi-am amintit că se presupusese ca astăzi Mireille și cu mine să facem cunoștință cu noul asociat. L-am uitat, iar domnul Raguenon nu vorbise de el, dar nu m-a mirat. Uneori, patronul era foarte greu de înțeles... Totuși, era curios că Mireille nu spusese nimic... Era mai degrabă expansivă și guralivă și nu rata niciodată să-mi raporteze ultimele bârfe...

O rafală de vânt mi-a biciuit fața și frunze veștede mi s-au lipit de păr în timp ce am trecut de grilajul castelului, pedalând ca și când trebuie să câștig un sprint în Turul Franței.

Intrând în hol, m-am mirat încă o dată de talentul de decoratoare al mamei. Din exterior, portalul mare părea să fie o poartă de închisoare, dar ajuns în interior te aflai într-o atmosferă caldă, în același timp caldă și confortabilă.

Pereții holului fuseseră la origine lambrisați cu lemnărie de stejar. Acesta fusese foarte distrus pe doi pereți și mama îi ascunsese sub draperii din catifea de culoarea mierii. Cumpărarea materialului făcuse o gaură serioasă în bugetul nostru, dar era atât de frumos!

Flăcările unui foc din lemne dansau vesele în șemineul din marmură galben-deschis. Adunam lemnul din parc și reușeam întotdeauna să alimentăm șemineurile în timpul sezonului rece.

Un sentiment de pace profundă m-a curprins în timp ce am traversat holul. Eram acasă... Castelul era căminul nostru. Oare cum îndrăznea domnul Raguenon să sugereze să-l vindem?

Era deja târziu când am împins ușa bucătăriei. Pregătirea cinei era aproape terminată; mama frigea niște cotlete de porc, în timp ce Sabine toca niște pătrunjel, fără entuziasm.

– Ai fost reținută la birou? m-a întrebat mama.

– A fost foarte mult de lucru și cum am ajuns în întârziere, a trebuit să recuperez.

Sabine se înfășurase într-un șorț al mamei.

Pe dedesubt avea o rochie imprimată în roșu și negru, pe care o găsise la solduri, la Saint-Guillier. Rochia aceasta, de o croială demodată, o îmbătrânea teribil... Am observat că păstrase pantofii mei, dar mi-am reținut remarca dezagreabilă care-mi veni pe buze.

– Ești foarte elegantă, Sabine! am remarcat.

Aceasta îmi adresă o privire dură.

– Vreau să arăt bine. Oare este o crimă?

Am început să râd.

– Nu te supăra, Sabine! Dacă nu ți se mai poate face un compliment...

– Nu-mi pasă de complimentele tale! exclamă ridicând din umeri cu iritare.

– Mereu amabilă, draga mea verișoară, am bombănit punând mâna pe farfuria lungă pe care mama așezase salata de roșii, ornată cu rondele de ouă fierte tari.

M-am îndreptat spre sufragerie pentru a începe să servesc oaspeții.

Sufrageria era o încăpere mare împodobită cu lambriuri vopsite în gri deschis și cu oglinzi cu

rame aurii. În ea erau aliniate o duzină de mese mici, dar doar pe patru dintre ele erau tacâmuri.

Domnișoara Salles era așezată la locul său; domnul Brevin se afla singur la o altă masă, iar domnul și doamna Maillard stăteau față în față la a treia.

Am observat că-și apropiaseră mesele de focul care ardea în vatră și cele patru capete cărunte se legănau ușor urmărind mișcarea flăcărilor înalte.

Mama așezase un tacâm pe o a patra masă, probabil pentru Jean-Pierre Verbier. M-am întrebat care-i va reacția aflându-se absorbit de această atmosferă mai mult decât liniștită...

Spre marea mea surpriză, acest calm părea să-i placă. Se așeză la locul său, ca și când își petrecuse toată viața aici și părea că apreciază întru totul excelenta bucătărie a mamei.

După cină îi însoți pe oaspeți în salon și discută liniștit cu ei. Sabine i se alătură, în timp ce eu m-am dus să-mi ajut părinții să termine spălatul vaselor.

Ștergând farfuriile, m-am mirat de ceea ce putea găsi atrăgător acest bărbat la verișoara mea.

– În sfârșit, este treaba sa! am declarat. Măcar de s-ar putea căsători și să părăsească astfel castelul!

Mama oftă ușor și nu răspunse. Totuși, știam că gândește ca mine. Dacă Sabine pleca, n-am mai fi întreținut-o, deoarece ajutorul pe care ni-l dădea cu condescendență, era practic nul...

Ghislaine își supraveghea sora cu aviditatea cu care o pisică pândește un șoarece. Gelozia o chinuia și nu înceta să facă observații insultătoare, care o făceau pe Sabine să se îmbujoreze de mânie și mă făceau și pe mine să mă simt stânjenită.

***

A doua zi dimineață, în timp ce mă aflam în grădină, unde culegeam ultimele salate, Ghislaine veni lângă mine în fotoliul său rulant, ale cărui roți lăsaseră urme adânci pe aleea cu noroi.

– Tipul ăla este complet nebun! exclamă cu dezgust. Ce poate vedea la Sabine, te întreb? Este

la fel de urâtă ca o broască-râioasă și la fel de proastă ca o gâscă...

M-am îndreptat scuturând din cap.

– N-ar trebui să spui asemenea lucruri, Ghislaine. Nu uita că Sabine este sora ta. Gândește-te la tot ce face pentru tine!

Verișoara mea rânji.

– N-a făcut niciodată nimic pentru mine!

Chipul său drăguț era crispat de ură și degetele strângeau cu atâta putere barele cromate ale scaunului de infirmă, încât se albiseră la încheieturi.

– Oare cine a făcut vreodată ceva pentru mine, întrebă cu violență, în afară de mătușa Louise și de tine? Bunicul vorbește mult, dar nu te poți baza pe el... Cât despre tatăl tău, nu ridică niciodată nici un deget pentru a-i ajuta pe ceilalți. Dacă mătușa Louise n-ar fi fost aici, aș fi fost moartă de mult!

Am privit-o surprinsă. Nu i se potrivea deloc să facă niște complimente.

– Sunt mulțumită că spui asta, Ghislaine. Mama face atâtea lucruri aici fără ca nimeni să se

gândească vreodată să-i spună mulțumesc! Dacă hotelul acesta funcționează de bine de rău, este datorită ei și aș vrea ca fiecare să-i fie recunoscător...

– Mătușa Louise nu este nefericită, replică Ghislaine. Te are pe tine. Este norocoasă!

Și brusc adăugă:

– Dacă aș avea o fiică, mi-ar plăcea să fie ca tine, Anne.

Am fost atât de uimită de această remarcă, încât n-am găsit ce să răspund.

Într-adevăr, Ghislaine era imprevizibilă.

Capitolul 3

Noul asociat apăru brusc în birou în timp ce eram în patru labe pe mochetă, pentru a aduna un teanc de hârtii care se împrăștiaseră. Era un bărbat de aproximativ treizeci de ani, ceea ce nu m-a putut împiedica să-l compar în minte cu Jean-Pierre Verbier.

Amândoi erau seducători, dar poate l-aș fi preferat pe Jean-Pierre pentru că avea ochi albaștri. Încă de când aveam cincisprezece ani am hotărât că mă voi căsători cu un bărbat blond, cu ochi albaștri.

Jean-Pierre Verbier îndeplinea a doua condiție, dar avea părul șaten. Și de altfel, nu de mine era interesat, ci de verișoara mea!

Bernard Leger n-avea nici o șansă, deoarece era brunet și pe fața bronzată străluceau niște ochi de culoare închisă. Totuși, trebuie să recunosc că avea un anumit farmec...

Se lăsă în jos.

– Vă pot ajuta?

Fără să aștepte răspunsul meu, începu să adune hârtiile împrăștiate. Vocea îi era caldă, bine timbrată și i-am admirat mâinile, în același timp puternice și elegante.

M-am îndreptat și am zâmbit.

– Este vina mea: eu le-am dat jos!

Începu să râdă.

– Se întâmplă tuturor.

– Mă numesc Anne Bergeron, m-am prezentat. Lucrez aici cu jumătate de normă.

– Am bănuit... Henri Raguenon mi-a vorbit despre dumneavoastră. Sunteți unul din stâlpii agenției.

Am roșit puternic. Complimentele mă făceau întotdeauna să-mi pierd cumpătul...

– Fac tot ce-mi stă în putință, am declarat ridicând din umeri.

Mi-a întins mâna.

– Bernard Leger... Sper să ne înțelegem bine amândoi...

Am fost incapabilă să găsesc niște cuvinte inteligente să răspund. M-am mulțumit să dau din cap în timp ce simțeam că roșeața mea se intensifica.

Nu m-am simțit niciodată atât de stupidă... Din fericire, noul asociat a dispărut în biroul domnului Roguenon, deoarece Mireille tocmai își făcuse apariția încărcată cu dosarele pline de praf pe care se dusese să le ia de la arhivă.

– Nu-i rău noul nostru tânăr, nu-i așa? îmi șopti cu ironie.

– Da, am spus cu răceală.

M-am instalat în fața mașinii de scris și am început să lucrez. Mireille continua să-i cânte osanale lui Bernard Leger pe care, în realitate, nu-l cunoștea mai bine decât mine.

– Oh, taci, Mireille! am exclamat cu mânie. Deja am tendința să mă încurc în cifrele acestui contract de închiriere! Nu-mi distrage atenția lăudându-l pe acest bărbat despre care încă nu știm nimic... De altfel, mărturisesc că-l găsesc destul de comun!

– Biata mea Anne! Nu ești deloc romantică...

– N-am să-mi pierd capul de fiecare dată când întâlnesc un necunoscut! am declarat tăios.

Mireille tăcu, jignită. Nu era obișnuită să-i vorbesc cu asemenea brutalitate și stătu îmbufnată tot restul după-amiezii.

Era foarte mult de lucru și asta mi-a plăcut. Eram curajoasă și o acumulare de sarcini diverse nu mă speria, nici pe departe! Când a venit ora să-mi acopăr mașina de scris și să mă întorc la castel, am plecat aproape cu regret...

Pedalam reglat pe drumul care ducea spre castel, când o mașină lungă, cu caroseria gri-metalizat se opri lângă mine.

Nu cunoșteam mare lucru despre mașini, totuși aceasta mi-a părut teribil de luxoasă. De obicei nu vedeam astfel de caroserii pe drumurile noastre mici.

Un geam se lăsă, comandat electric, și apăru chipul lui Bernard Leger. M-am mirat destul de mult să-l văd la volanul unei mașini atât de rare.

– Bună seara! Vreți să vă conduc? Bicicleta se poate pune în portbagaj... Locuiți departe de aici?

N-am înțeles de ce gândul de a ajunge la castel într-o mașină atât de frumoasă îmi displăcea.

– Nu, mulțumesc. Am de făcut câteva cumpărături...

– Cumpărături? Oare de unde veți face cumpărături când pe aici nu există decât pensiuni și landă?

Am roșit în timp ce mă simțeam furioasă pe mine însămi. Acest bărbat avea darul să mă transforme în tomată, de câte ori îmi vorbea!

– Cumpărături... am bâiguit. Am probleme personale de rezolvat... Am observat din expresia feței că nu credea nimic, dar n-a insistat.

– Locuiți departe de aici? mă întrebă, părându-mi politicos.

– Acolo sus, i-am răspuns arătând cu un deget silueta castelului.

– Acolo sus? a repetat. Este un hotel... L-am văzut ieri. Mi s-a părut situat remarcabil...

– Este adevărat, l-am aprobat. Castelul roz îi aparține bunicului meu și vederea este splendidă... Cel puțin asta spune toată lumea.

– Hotelul acesta vă aduce probabil o avere!

Am dorit să râd. Întotdeauna oamenii își imaginau că faptul de a avea un hotel nu-ți producea nici o grijă, în timp ce adunai sume extraordinare...

– Grand Hotel de la Castel este departe de a fi un hotel de lux, domnule Leger, am declarat destul de tăios.

Este mai degrabă o pensiune de familie care ne permite să... trăim de azi pe mâine.

Am apăsat pe pedale.

– Bună seara.

– Bună seara, Anne! a strigat în spatele meu.

Din fericire, n-a încercat să mă ajungă din urmă. M-am înfuriat puțin și n-am înțeles din ce motive: de obicei nu eram nefiresc de susceptibilă. Și nu spusese nimic deosebit de neplăcut...

Cei doi stâlpi din granit care încadrau grilajul ruginit al Castelului roz erau acoperiți cu iederă. Însuși grilajul deformat în balamale, nu se mai închisese de ani de zile...

Toată proprietatea se deteriora încet, fără să avem vreodată mijloacele de a face reperații absolut necesare. "Într-o zi, m-am gândit cu amărăciune, Grand Hotel de la Castel va fi o ruină și se va prăbuși în mare"...

Am trecut pe la cotețe pentru a închide găinile care se culcaseră deja.

– Bună seara...

Am tresărit. Jean-Pierre Verbier se rezema cu spatele de grilajul care înconjura cotețul găinilor și pe cel al iepurilor.

– Vă ocpați și de păsările de curte? m-a întrebat.

Avea o anumită admirație în voce și am râs fără bucurie.

– Se presupune că bunicul are grijă asta, dar dat fiind că în cea mai mare parte a timpului uită să hrănească găinile și iepurii, prefer să arunc eu însumi o privire... am precizat.

Am tras zăvorul.

– Sunt vulpi în regiune, i-am explicat. Dacă vreuna reușește să pătrundă în coteț, ar fi un carnagiu! Ce pramatii vulpile astea! Consider că ar trebui omorâte toate!

M-a privit cu surprindere.

– Oare am auzit bine? Ești chiar dumneata, Anne, o fată atât de fermecătoare, care emite asemenea argumente?

– Vulpile omoară zburătoare nevinovate! am protestat. În câteva ore, o vulpe este în stare să omoare cam cincizeci de găini!

Credeți că are un asemenea apetit încât să le mănânce pe toate?

A început să râdă.

– Într-un anumit sens ai dreptate, a acceptat. Haide, vino la căldură, trebuie să fii înghețată... Îți ofer un pahar!

O asemenea propunere n-a putut decât să-mi facă plăcere. L-am urmat în salon. Mă simțeam obosită, mă dureau picioarele și aveam mâinile murdare.

Probabil eram îngrozitor de ciufulită și fără nici o urmă de machiaj... Dar Jean-Pierre părea că nu se preocupă de cum arătam și nu aveam nici o oglindă în apropiere pentru a putea constata dacă eram atât de de urâtă cum îmi imaginam...

***

– Ei bine? întrebă mama. Sabine pare tot în al nouălea cer?

Tocmai bătea albușurile spumă cu un tel mecanic pe care-l știam din copilărie. Nu aveam niciodată bani pentru a reînnoi utilajul de bucătărie, dar asta părea să n-o deranjeze pe mama, care toată viața bătuse albușurile prin forța încheieturii mâinii.

Cât de frumoasă era cu obrajii îmbujorați de efort! Aburul făcuse să i se încrețească și mai mult părul și-i invidiam șuvițele blonde. Cât aș fi dat să fiu la fel de încântătoare ca mama!

Părul meu era de un șaten lipsit de strălucire și ochii – destul de mari, aveam slăbiciunea să recunosc asta – erau de un albastru închis, dar fără nuanța rară de violet care îi făcea mai adânci pe ai mamei.

La ce bun să mă lamentez? Eram cum eram și nimic nu se va schimba...

– Verișoara ta pare să radieze, declară mama. Dragostea este cel mai bun specialist în estetică facială, crede-mă!

Am început să-mi fac datoria de a spăla salata.

– Cu siguranță ai dreptate, mamă. Totuși, mă întreb dacă Jean-Pierre este sincer... Oare a venit într-adevăr pentru Sabine?

Mama începu să râdă, amestecând albușurile spumă cu aluatul pentru sufleul cu brânză pe care-l pregătea.

– Nu știu nimic! Ar trebui să-l întrebi... Am aflat totuși că este pe cale să scrie o lucrare despre flora bretonă...

– Găsesc uimitor că a ales luna octombrie pentru a studia flora din regiunea noastră! Mi se

pare că primăvara ar fi fost o perioadă mai bună... Dar probabil știe ce face!

M-am încruntat. Mama avea dreptate: toamna nu era mai ales sezonul visat pentru a studia plantele!

– Este adevărat... am murmurat. În acest caz, oare de ce a venit aici?

Mama izbucni din nou în râs.

– Ei bine, pentru Sabine! Este evident!.

– Totuși, nu este frumoasă, nici spirituală, nici inteligentă! am declarat cu oarecare ranchiună.

– Nu ești amabilă, decretă mama. Și totuși, nu greșești întru totul...

– Nici măcar nu este bogată... am adăugat.

Punând sufleul la cuptor, mama declară:

– Privite din afară, unele căsnicii par nepotrivite.

Dar este greu să te pui în locul altora!

Am pus mâna pe un vraf de farfurii și m-am îndreptat spre sufragerie. Înainte de a ieși din bucătărie, am exclamat:

– În tot cazul, dacă Sabine va putea părăsi castelul, n-o va regreta nimeni!

Am împins ușa înainte ca mama să aibă timp să se plângă de lipsa mea de inimă... De altfel, protestele ar fi fost doar de formă, deoarece eram convinsă că în sinea sa gândea ca mine.

Tocmai aranjam mesele în sufrageria mare destinată oaspeților, când doamna Maillard veni să mi se alăture.

Era o bătrână doamnă adorabilă, întotdeauna îmbrăcată în jerseu gri sau albastru deschis. Stătea în pensiune la Grand Hotel de la Castel cu soțul său de patru ani, și practic nu-l mai părăsiseră niciodată, cu excepția unor scurte sejururi la Paris.

La castel se simțeau puțin acasă și aveam impresia că practic făceau parte din familie. O iubeam mai ales pe doamna Maillard care era atât de bună, încât nu vedea decât calitățile oamenilor. Chiar și Ghislaine se avea bine cu ea. "Sărmană mică pasăre rănită", o numea deseori. Doream să-i replic că Ghislaine semăna mai mult cu un vultur decât cu o porumbiță, dar evitam să discut asta cu doamna Maillard.

Florile se ofiliseră și după ce le-am aruncat, m-am dus să culeg ultimii trandafiri din grădină pentru a decora fiecare masă. Toamna fusese precoce și cei câțiva trandafiri pe care i-am descoperit nu mai erau frumoși...

Tăiasem deja o duzină când am simțit o privire ațintită în spatele meu. M-am întos prompt și l-am zărit pe Jean-Pierre Verbier. Stătea sus pe cărarea care ducea spre golf și-mi făcu un semn cu mâna, apoi începu să coboare până la mine. Nu puteam face altceva decât să-l aștept...

– Ești fermecătoare cu acești trandafiri în brațe! declară pe un ton degajat.

Mi-am simțit obrajii devenind la fel de stacojii ca florile.

– Nu mai sunt frumoși, am spus. Este sfârșitul sezonului...

Râse ușor.

– Pentru dumneata, Anne, primăvara este departe de a se fi terminat!

Am roșit din nou. Detestam complimentele... Nu știam niciodată cum să răspund într-o manieră

firească. Și apoi deseori nici nu mi se păreau sincere.

– Am explorat împrejurimile. Cui aparțin toate aceste pământuri? întrebă Jean-Pierre.

– Sunt ale noastre. În sfârșit, vreau să spun ale bunicului...

– Fantastic... exclamă fluierând printre dinți. Este enorm!

Oare câte hectare aveți?

– Nu știu absolut nimic despre asta. Preuspun că pornind din clipa în care se întâlnește o barieră oarecare, pământul încetează a mai fi al nostru...

– Fantastic! repetă bărbatul.

Părea un băiețel impresionat de o jucărie extraordinară.

– Pământul acesta nu are mare valoare, i-am explicat. Este mai mult landă și stâncă. Dacă cineva ar vrea să-l cultive, ar avea o ocupație dură!

– Și vederea! exclamă Jean-Pierre. Tatăl dumitale trebuie să fie foarte mândru că are o asemenea vedere.

– N-are nici o vedere, am reluat fără amabilitate.

Și așa cum v-am spus deja, castelul nu este al lui, ci al bunicului.

– Oare nu-i va reveni într-o zi tatălui dumitale?

Am făcut un gest vag. Nu mă gândisem deseori la asta și găseam deplasat să abordez un asemenea subiect.

– Presupun că după moartea bunicului, castelul va fi împărțit între tata și verișoarele mele, deoarece tatăl lor a fost fiul mai mare al bunicului.

– Ah, da, înțeleg.

Mi-a zâmbit vârându-și adânc mâinile în buzunarele mari ale hainei din stofă de lână.

– Nu adunați plante în timpul plimbărilor? m-am mirat.

Izbucni în râs.

– Am impresia că mă vezi ca pe un bătrân cercetător, cu o plasă de fluturi și un ierbar... Timpurile s-au schimbat, Anne, aceste metode artizanale sunt complet învechite.

– Ah, bun! am făcut cu îndoială.

Am preferat totuși să nu mă aventurez pe un teren care îmi era complet necunoscut. Cu toate

acestea, nu m-am putut stăpâni să-l întreb de ce nu lucrează mai degrabă primăvara...

– De exemplu, în mai... Pe câmpie sunt niște flori extraordinare... De la floricelele pe care le strivești cu piciorul fără măcar să le observi! Totuși, îndată ce-ți dai osteneala să le studiezi...

– Nu-mi spui nimic nou! spuse cu amabilitate.

Am roșit iar.

Din fericire, am văzut-o pe Ghislaine apropiindu-se de noi în fotoliul rulant ale cărui roți le acționa mai repede decât putea.

Jean-Pierre se duse în întâmpinarea sa și vru s-o împingă.

– Nu! strigă aceasta cu voce stridentă. Sunt absolut capabilă să mă descurc singură! Am suficient antrenament!

Bărbatul păru surprins de această reacție agresivă.

– Iartă-mă. Voiam să te ajut...

– N-am nevoie de ajutor, declară Ghislaine tăios. Sunt ani de zile de când mă aflu în această stare. Te obișnuiești să fii un monstru!

Jean-Pierre tresări și cu o voce lentă și foarte blândă, declară:

– Cum îndrăznește o fată tânără atât de frumoasă ca dumneavoastră să spună că este un monstru? Știi că ești încântătoare, Ghislaine?

Ochii verișoarei mele se animară și chipul său frumos se îmbujoră. Mi-am spus pentru a mia oară că este prea nedrept să fie handicapată!

– Spuneți prostii! replică Ghislaine.

Dar zâmbea.

– Sunt un bărbat care spune întotdeauna ce gândește! o asigură. Să mergem, vino, Ghislaine! Să mergem să facem înconjurul grădinii stând de vorbă...

Plecară împreună, fără să se mai ocupe de mine. Ghislaine își mânuia singură fotoliul, în timp ce Jean-Pierre mergea alături de ea.

Am ajuns la casă și când am întors capul, i-am văzut îndreptându-se spre parc.

Sabine era în sufragerie. Plia șervețelele și le desfăcea ca pe evantaie în pahare. Era unul din puținele lucruri pe care era în stare să le facă în

mod corect și fără să se lamenteze că era împovărată de muncă...

Se machiase cu grijă, dar de o manieră puțin exagerată.

Genele false erau de prisos la această oră a zilei și ținând cont de modul nostru de viață foarte simplu.

– L-ai văzut pe Jean-Pierre? m-a întrebat cu un aer bănuitor.

Am izbucnit în râs.

– Nu sunt însărcinată să-l supraveghez! Totuși, îți pot spune că acum face o plimbare cu Ghislaine în parc...

– Cu Ghislaine?

Vocea îi devenise dură, aproape metalică.

– Sper că nu-i vorbește la fel de tăios și lui Jean-Pierre, am remarcat.

– Mi se pare că tu nu ești Jean-Pierre! exclamă cu duritate. Așadar este cu Ghislaine?

– Poate își încearcă rolul de viitor cumnat, m-am hazardat.

M-a privit cu un aer atât de serios încât mi-a venit să râd, apoi am înțeles că subiectul o frământa teribil...

– Îți bați joc de mine? mă întrebă.

– Ba nu, Sabine! Așa că încetează să fii atât de neîncrezătoare și de agresivă!

Înălță capul cu un aer de îndoială. I-am zâmbit:

– Există la Grand Hotel de la Castel un tânăr botanist pe cale să studieze flora locală... Poate este pe cale să studieze de asemenea și familia noastră, iar dacă face asta este pentru că se interesează de tine!

Sabine strânse buzele în timp ce ochii i se îngustară.

– N-am încredere în Ghislaine. Ce-i poate povesti oare?

– Când i-am părăsit, Jean-Pierre o copleșea cu complimente.

– Complimente? mă întrebă, neliniștită.

– Da, îi spunea cât este de frumoasă...

Sabine strânse pumnii.

– Este adevărat, este frumoasă. Iar eu nu sunt! Nu merită osteneala să mi-o amintești, Anne!

Am oftat ușor. O dată încercam să fiu amabilă cu verișoara mea și aceasta nu se arăta deloc cooperantă!

După cină ne-am instalat toți în salonul particular, o încăpere în care oaspeții nu aveau acces.

Sabine îl aduse pe Jean-Pierre și i-l prezentă bunicului. Acesta își puse ochelarii pentru a-l examina mai bine pe nou-venit, pe sub sprâncenele groase și stufoase.

Bunicul era un bărbat foarte în vârstă, care se pretindea surd, dar care avea o ureche extrem de fină când era vorba să prindă conversații care nu-i erau destinate.

– Dacă am înțeles bine, spuse în cele din urmă, adresându-se oaspetelui nostru, scrieți cărți consacrate florei și faunei bretone?

– Scriu cărți consacrate florei și faunei din toate regiunile franceze, îl corectă tânărul bărbat.

– Ce ai găsit interesant pe aici?

Jean-Pierre se lansă într-o enumerare de nume latinești atât de complicate încât am rămas toți cu gura căscată.

– Regiunea aceasta este extrem de interesantă, a declarat în sfârșit.

Bunicul își drese glasul înainte de a întreba:

– Și ce crede soția despre expedițiile dumneavoastră? Vă lasă să umblați în natură fără să protesteze?

Tânărul bărbat începu să râdă:

– Sunt celibatar, explică. Dacă eram căsătorit, mi-aș fi luat soția cu mine.

Bunicul dădu din cap.

– Iată de ce nu sunteți căsătorit la vârsta dumneavoastră! Nici o femeie n-a vrut să vă urmeze...

Jean-Pierre zâmbi amuzat.

– N-am decât treizeci și doi de ani, domnule. Nu este prea târziu să-mi găsesc o soție... Nu sunt atât de bătrân!

Sabine roși și Ghislaine aruncă una dintre săgețile sale ascuțite:

– Poate nu prea bătrân, dar poate prea înțelept pentru a îndrăzni aventura unei căsătorii!

***

– Este un scump, nu-i așa? mă întrebă Mireille în timp ce-mi scoteam impermeabilul.

– Cine?

– Bernard Leger, firește! Îmi place! Dacă ai ști cât îmi place!

– Ei bine, mult noroc! am făcut ridicând din umeri și instalându-mă în fața mașinii de scris. Ți-l las cu plăcere, mie nu-mi plac bărbații bruneți! Și apoi, îl găsesc puțin... "m-ai văzut?"

– De ce spui asta?

– Din cauza mașinii sale.

Mireille își împreună mâinile.

– Este splendidă! Pur și simplu splendidă! Dacă ar putea să mă invite să fac o mică plimbare cu acest luxos automobil!... S-ar vorbi în tot Saint-Guillier!

Am oftat ușor.

– Mireille! Oare nu-ți este rușine? Bărbatul acesta are cel puțin cu zece ani mai puțin decât tine!

Umerii i se curbară și păru brusc mai în vârstă. O lacrimă îi tremura în gene și mi-a fost jenă că am vorbit fără să gândesc.

– Nu poți înțelege, Anne! Ești foarte tânără și atât de frumoasă! În timp ce eu am atins vârsta maturității și... mi-e teamă de viitor. Acum îmi câștig viața în mod corect, dar ce se va întâmpla când voi fi bătrână? Trebuie să-mi găsesc un soț!

Am privit-o cu stupefacție.

– Mireille! Nu vorbești serios! Oare ești realmente gata să te căsătorești cu primul venit? Nu crezi că ești mai fericită singură, decât cu un bărbat...

M-am întrerupt o clipă înainte de a continua.

– Cu un bărbat care să nu fie cel care ți se potrivește întru totul, cu care să fii sigură că te înțelegi în cele mai mici detalii... Pe scurt, cu un bărbat făcut pentru tine!

– Aveam dreptate: nu înțelegi absolut nimic. Anii trec repede, Anne, și brusc te găsești strâns cu ușa... răspunse Mireille tăios, ridicând din umeri.

M-am înfiorat.

– Voi prefera mai degrabă să rămân de o sută de ori celibatară decât să mă arunc de gâtul oricui! Cu greu îmi imaginez petrecându-mi viața lângă un

bărbat pe care l-aș detesta sau pur și simplu nu l-aș stima!

– Și care este bărbatul pe care-l detestați sau mai degrabă nu-l stimați? întrebă Bernard Leger care tocmai își făcuse apariția în birou.

I-am aruncat o privire severă.

– Sunt mulți.

Se apropie de mine și îndreptă cu un deget neglijent florile pe care le așezasem într-o vază improvizată, deoarece era de fapt vorba despre un buchet vechi din plastic.

– Nu ți se potrivește deloc să spui asemenea lucruri, Anne! declară cu un aer serios.

– Și totuși este ceea ce gândesc! am replicat cu o brutalitate care nu-mi era obișnuită.

M-am așezat în fața mașinii și am început să bat cu putere, ca și când de asta-mi depindea viața și ca și când speram să distrug această mașină de scris înaintea serii...

Bernard Leger se duse în biroul directorial, pe care-l împărțea cu domnul Raguenon. De fiecare dată când trebuia să intru în acea încăpere, îi

simțeam privirea ațintită asupra mea și această senzație îmi era neplăcută. Eram atât de stânjenită încât într-o zi m-am împiedicat de un covor pe care totuși obișnuiam să-l evit.

Bernard se grăbi să mă ajute să-mi regăsesc echilibrul. Probabil devenisem stacojie și, după ce m-am eliberat din strânsoarea brațelor puternice, am părăsit încăperea. Închizând ușa, l-am auzit râzând cu domnul Raguenon. Nu mă îndoiam că de mine râdeau și m-am înfuriat.

***

Când am vrut să plec de la castel la începutul după-amiezii, am observat că unul din pneurile bicicletei era spart. N-aveam timp să-l repar și am profitat de bătrânul 2CV al tatălui meu, care tocmai se ducea la Saint-Guillier pentru a face numeroasele cumpărături pentru care îi făcuse listă mama.

Dar nu trebuia să mă bazez pe 2CV pentru a mă întoarce acasă. Tata se întorsese de mult timp la Grand Hotel de la Castel și dacă nu găseam un automobilist amabil pe drumul nostru cu circulație mai mult decât redusă, trebuia să fac pe jos cei șase kilometri care ne despărțeau de Saint-Guillier.

Asta însemna că voi ajunge târziu și că mama va trebui să se ocupe singură de pregătirea mesei, deoarece ajutorul Sabinei era practic nul. Accepta uneori să aranjeze mesele, dar uita mereu ceva: când nu era sarea, erau pâinea sau furculițele... Câteodată mă întrebam dacă n-o făcea intenționat pentru a scăpa de ceea ce considera drept o corvoadă.

Refuza de asemenea să servească și considera această treabă ca nedemnă de ea. Tata acceptase să joace rolul de chelner timp de câteva luni, apoi se revoltase și această muncă îi revenise doamnei Trovere, soția unui muncitor agricol din împrejurimi, care era încântată să facă astfel niște bani de buzunar. Din nefericire, era limba cea mai ascuțită din regiune și oaspeții o detestau.

Pe de altă parte, nu venea în mod regulat. În zilele în care lipsea, eu trebuia să-mi înnod în jurul taliei șorțul alb cu broderie englezească.

În seara aceasta, dacă doamna Trovere avea de îndeplinit o sarcină mai urgentă – de exemplu să supravegheze o vacă gata să fete sau să privească la televizor un program la care ținea în mod special – mama va fi cea care trebuia să se ocupe și de bucătărie și de servit! Din fericire, nu aveam acum decât cinci oaspeți!

Începuse să se înnopteze în timp ce mergeam pe drumul lung și îngust mărginit de mărăcini și ferigi. Brusc, lângă mine s-a oprit o mașină: frumoasa mașină a lui Bernard Leger.

– Vrei să te conduc?

Evident, propunerea sa îmi făcea un mare serviciu. I-am zâmbit.

– Da, cu plăcere. Mulțumesc.

M-am instalat alături de el, pe scaunul confortabil. Radioul cânta în surdină și brusc m-am simțit relaxată.

– Ți s-a rupt bicicleta? m-a întrebat.

– Un pneu spart. Tata m-a condus la Saint-Guillier în 2CV-ul său gata să-și dea duhul și iată mă întorc în mașina de lux a unul play-boy!

– Nu spune prostii, Anne! Nu sunt decât un modest agent imobiliar, n-am nimic dintr-un play-boy!

– N-am văzut niciodată un agent imobiliar care să aibă o mașină atât de luxoasă, am remarcat.

Oare de ce mă arătam atât de nesuferită cu Bernard Leger, care nu manifestase niciodată față de mine nici cea mai mică animozitate?

– Draga mea Anne, îmi spuse blând, mașina este tot ce am. N-am nici soție, nici copii, nici casă... Trăiesc într-un hotel și am două valize.

S-a întors spre mine și mi-a adresat un zâmbet puțin trist.

– Iată! a declarat.

Dar dumneata?

Simplitatea cu care mi-a vorbit, m-a dezarmat.

– Oh, eu... am o familie, am bâiguit.

Zâmbetul îi dispăru, în timp ce mâinile i se strânseră mai tare pe volan.

– Asta este important, a spus cu o voce gânditoare. Am avut o soție și un bebeluș de câteva luni și amândoi au murit într-un teribil accident de mașină. Drama s-a întâmplat acum doi ani, dar încă nu mi-am revenit.

Vorbise cu o voce fără inflexiuni, dar i-am simțit emoția ascunsă. Brusc, am fost la fel de tulburată ca el și, instinctiv, mi-am pus mâna pe pumnul său.

Eram incapabilă să spun ceva și am simțit că era preferabil să evit discuțiile. Am bănuit că Bernard Leger se destăuinia rareori și faptul că mi-a vorbit despre tragicul eveniment care i-a distrus viața, însemna că mă considera o persoană căreia i se putea adresa cu seriozitate.

– Veniți să cinați la noi, i-am propus iute. Asta vă va face bine. Sunt sigură că vă veți simți mai bine...

Zâmbi amar.

Niciodată nu mă voi simți mai bine... a murmurat.

Capitolul 4

Ghislaine, care traversa holul în fotoliul său rulant, fu prima care m-a văzut intrând. Îl cântări pe Bernard Leger măsurându-l din cap până în picioare, apoi făcu o grimasă ușoară.

– Ghislaine, i-am spus. Iată-l pe domnul Bernard Leger, asociatul domnului Roguenon la Agenția de pe Coastă.

Vrei să ai amabilitatea să te ocupi o clipă de el, în timp ce mă duc la bucătărie?

Aceasta zâmbi, făcând gropițe în obraji.

– Dar desigur! Veniți, domnule Leger...

Dacă a părut surprins de această primire, nu a arătat nimic și a urmat-o pe Ghislaine în salonul nostru particular, în timp ce eu mă alăturam mamei la bucătărie.

Doamna Trovere umplea farfuriile lungi cu fasole și cartofi fierți, în timp ce mama tăia friptura în sânge în bucăți subțiri.

– Mamă, mi-am permis să-l invit la cină de asociatul domnului Raguenon... Am impresia că este un bărbat nefericit, care are nevoie de puțină căldură... Am să-ți explic mai târziu!

Mama mi-a zâmbit.

– Ai făcut bine, draga mea! Acest domn va cina cu noi; de data asta nu duc lipsă de carme!

M-am gândit cu recunoștință că mama nu se speria niciodată când apărea un eveniment neprevăzut. Găsea întotdeauna mijlocul de a ocoli dificultățile și de a propune soluții practice...

M-am alăturat lui Bernard Leger și Ghislainei în salon. Îmi puteam acorda o clipă de odihnă, pentru că în această seară doamna Trovere ne-a făcut favoarea să vină să ne ajute!

Ghislaine se purtase ca o gazdă perfectă și Bernard Leger părea deja mai puțin abătut.

– Iertați-mă, i-am spus. M-am temut că mama are nevoie de ajutor, nu suntem sprijiniți deloc.

– Aveți o viață foarte ocupată, a declarat Bernard fără s-o scape din ochi pe Ghislaine.

N-am fost surpinsă de evidenta sa admirație, deoarece verișoara mea era mai frumoasă decât de obicei.

După ce i-am oferit un aperetiv, am servit-o și pe Ghislaine și m-am întors la bucătărie.

– Descrie-mi invitatul nostru! mi-a cerut mama.

Chiar când era depășită de treburi, găsea modul de a se intersa de prietenii mei!

După ce m-am asigurat că doamna Trovere nu se afla în apropiere, i-am spus:

– Dacă am înțeles bine, este vorba de un văduv nefericit...

– Este în vârstă?

Am scuturat din cap.

– Oh, nu! Probabil că nu are mai mult de treizeci de ani... Dar mi-a povestit că soția și copilul au

pierit într-un accident de circulație... După toate aparențele, nu și-a revenit încă.

– Sărmanul!...

– Deocamdată, am continuat, Ghislaine îi face conversație, ceea ce pare că nu-i displace!

Mama a ridicat o sprânceană.

– I-ai lăsat singuri? Nu te încrede în Ghislaine, draga mea...

Am zâmbit.

– Nu mă deranjează deloc! Dacă Sabine s-ar putea căsători cu Jean-Pierre Verbier și Ghislaine cu Bernard Leger, aș fi foarte fericită! Îți imaginezi cât de calmă ar fi viața, după plecarea lor...

Mama începu să râdă.

– Cum organizezi lucrurile... a spus gânditoare.

După cină, în timp ce toată familia se afla în micul salon, veni și Jean-Pierre lângă noi. Luase masa în compania celorlați oaspeți, ceea ce era logic – deoarece își plătea sejurul la Grand Hotel de la Castel – dar își petrecea în general seara cu noi.

Bernard Leger se întoarse spre bunicul

– Castelul roz are o istorie? îl întrebă.

Nu putea pune o întrebare mai bună. Bunicul se îndreptă cu mândrie... Adora să vorbească despre casa sa și era suficient ca cineva să se orienteze asupra acestui subiect, că se lansa într-un monolog interminabil.

Pentru noi era aceeași arhicunoscută poveste și nu-l mai ascultam pe bunicul care expunea cu lux de amănunte cum fusese construit hotelul, în ce perioadă și care fuseseră modificările aduse după aceea...

– Sunt unele reparații de făcut urgent, a adăugat. Din nefericire suntem copleșiți de impozite...

– Această regiune este o mină de aur pentru cine se interesează de natură, a declarat Jean-Pierre.

Bernard Leger îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Este preocuparea dumneavoastră, în afara profesiunii?

– Este meseria mea! declară cu mândrie Jean-Pierre.

Studiez flora și fauna tuturor provinciilor franceze...

– Ar trebui să veniți aici primăvara, declară bunicul. Sunt nenumărate flori de câmp... Nu-i așa, Sabine?

– Da, ar trebui să vii primăvara! a repetat aceasta. Te-aș ajuta...

Ghislaine ricană:

– Ar fi un ajutor foarte util! Sabine este incapabilă să recunoască o floare-broștească și o floare de păpădie.

Sabine a strâns din buze.

– Sora mea glumește! a exclamat tăios. Bunicul m-a învățat o mulțime de lucruri în legătură cu plantele... Era așezată lângă bunicul și își puse mâna pe umărul său, ca și când îi cerea să o sprijine în ceea ce tocmai spusese. Acesta nu se lăsă rugat...

– Desigur! a exclamat. Când trăiești într-un loc atât de minunat, domnule Verbier, te captivează să-i descoperi toate frumusețile...

Era pentru prima dată când îl auzeam pe bunicul vorbind despre plante! Nu-l văzusem niciodată

interesându-se decât de varza de Bruxelles sau de mazărea din grădină!

După toate aparențele, nepoata îi ceruse să i se alieze și s-o ajute să-l atragă în plasă pe tânărul bărbat...

Nu m-am putut împiedica să-l plâng pe Jean-Pierre, în ciuda dorinței mele de a o vedea pe Sabine părăsind castelul. Bărbatul care o va lua de soție va avea, cu siguranță, o surpriză neplăcută după luna de miere...

Mi-am amintit de fasoanele pe care le făcea când i se cerea o mână de ajutor...

Bernard Leger și-a luat rămas-bun și, după ce le-a mulțumit părinților mei pentru ospitalitate, s-a apropiat de bunicul.

– Sper că într-o zi mă veți putea duce să vizitez castelul, domnule. Ador casele vechi...

Bunicul i-a adresat un zâmbet cuceritor.

Bernard Leger și Jean-Pierre Verbier căutau să atragă simpatia bătrânului bărbat. Oare cine îl va complimenta mai mult? În ce scop?

***

A doua zi dimineață era frig și umezeală. Vântul sufla puternic, smulgând ultimele frunze și scuturând obloanele prost fixate.

– S-ar crede că este deja iarnă! a exclamat mama înfiorându-se. Sper că anul acesta nu va fi prea frig: combustibilul lichid este atât de scump și casa asta atât de greu de încălzit. Aș vrea ca admiratorul Sabinei să rămână mult timp aici: ceea ce ne plătește pentru pensiunea sa ne ajută să facem față cheltuielilor! Știu bine că ar trebui să măresc prețurile, dar nu îndrăznesc să cer mai mulți bani vechilor noștri clienți...

S-a așezat pe un tamburet în bucătărie.

– Măcar dacă bunicul tău ar consimți să vândă acest castel! Asta ne-ar permite să trăim...

A ezitat o clipă înainte de a adăuga:

– ... ca toată lumea!

Am privit-o cu uimire.

– Este ciudat că vorbești astfel, mamă! Domnul Raguenon a spus același lucru... Pretinde că bunicul ar face o afacere excelentă...

Mama a ridicat o sprânceană.

– Curios că a abordat acest subiect... a remarcat cu rezervă. Mă întreb de ce...

– Este evident, mamă! Castelul este foarte bine situat! Vederea este superbă, toată lumea o spune!

– Nu se poate trăi din peisaj, a declarat mama sentențios. Încep să mă satur să văd marea rostogolindu-și valurile și luându-ne cu asalt ferestrele... Aș da cu plăcere castelul și hectarele sale de landă pentru un mic apartament în centrul Parisului!

Am izbucnit în râs.

– Nu te cred! în sufletul tău ești bretonă!

– Deloc. Nu uita că sunt născută la Paris și că acolo mi-am petrecut toată tinerețea! Dacă nu-l cunoșteam pe tatăl tău, probabil că aș fi fost încă acolo! N-am fi aici...

– Nici eu n-aș fi aici! am obiectat.

A fost rândul mamei să râdă.

– În tot cazul, a reluat, nu l-am fi tras pe dracu de coadă ca niște sărmani nenorociți...

– Cine este sărman nenorocit? a întrebat tata, care tocmai și-a făcut intrarea în bucătărie.

Nu l-am auzit venind: mergea atât de silențios pe tălpile de crep...

– Noi suntem niște sărmani nenorociți, Anne și cu mine, a declarat mama. Îmi spun deseori că dacă tatăl tău ar accepta să scape de povara aceasta enormă, pe care o reprezintă Castelul roz...

Tata tresări și zâmbetul i se transformă în grimasă.

– Să vândă castelul! Draga mea Louise, ești nebună! Oare nu știi cât de mult ține tata la această proprietate? Este mândria și bucuria sa... și moștenirea noastră.

Mama a ridicat ochii la cer.

– S-ar spune că-ți aperi leagănul familiei! Dar nu ești născut aici și această proprietate nu aparține familiei Bergeron de secole și secole... Dacă tatăl tău n-ar fi obținut acea moștenire neașteptată, ar fi

fost incapabil să cumpere castelul roz și ar fi acum retras într-un mic pavilion fără pretenții... Își închipuie că a devenit mare senior și afectează maniere aristocratice, deși în realitate nu este decât un biet bătrân cu fasoane pe cât de înduioșătore, pe atât de ridicole...

S-a oprit cu respirația tăiată. Era prima dată când se lansa într-o asemenea critică violentă și mi-am spus că trebuie să fie foarte obosită și demoralizată pentru a îndrăzni să-și dezvăluie cele mai ascunse gânduri.

– Louise! a exclamat tata șocat. Oare cum poți să vorbești astfel? Tata este un bărbat excepțional... Adoră Castelul roz și eu de asemenea! Când va muri, voi fi mândru să devin proprietarul acestei locuințe superbe și după moartea mea, sper s-o moștenească Anne, iar apoi copiii săi...

Mama s-a mulțumit să ofteze.

– Curând, nu vom mai avea destui bani pentru a rămâne aici... Atunci va trebui să vândă...

– Îmi doresc din tot sufletul ca asta să nu se întvmple cât trăiește tata. L-ar omorî.

Și a adăugat, melodramatic:

– Asta m-ar putea omorî și pe mine!

– Oh, nu-mi fac griji pentru tine! a exclamat mama cu amuzament. Ți-ar trebui mai mult ca să mori... Așa că încearcă să fi realist, dragul meu!

Puțin ofensat, tata a părăsit bucătăria bombănind.

– Te supără oare să pui un buștean în plus în șemineul din salon? a strigat mama în urma lui.

Tata s-a mulțumit să scoată un mormăit ușor în loc de răspuns și mama s-a întors spre mine, scuturând din cap.

– Sper că tatăl tău nu va deveni ca propriul lui tată, îmbătrânind...

– Oh, este mult prea leneș pentru asta, am declarat.

Mama a oftat ușor.

– Poate ar trebui să facem puțină curățenie în salonul mare, a sugerat.

Am pus mâna pe o cârpă de praf și o mătură și m-am îndreptat spre acea încăpere care era rezervată oaspeților de la Grand Hotel de la Castel.

Doamna Maillard, așezată lângă foc, tricota cu ardoare. Ochelarii îi alunecaseră pe vârful nasului și-i ridică pe frunte când am intrat în încăpere.

– Bună ziua, mica mea Anne! Ar trebui să mergem să vedem o casă situată la circa cincizeci de kilometri de aici, dar este atât de frig încât chiar nu-mi vine să mă mișc...

Familia Maillard își alesese de ani de zile domiciliul la castelul roz și bătea regiunea în lung și-n lat în căutarea casei visurilor lor. Până acum nu reușiseră să descopere casa ideală și mă întrebat dacă vor reuși într-o zi.

Evident, dacă o descopereau, asta însemna plecarea lor și o pagubă pentru noi... Dar cei doi Maillard nu mai erau tineri și mă temeam să nu devină neputincioși și să nu fie întru totul în grija noastră.

Cei patru oaspeți ai noștri, domnul și doamna Maillard, domnișoara Salles și domnul Brevin, erau toți în vârstă și asta mă speria.

Uneori aveam impresia că ar fi la locul lor într-un azil...

Eram cu adevărat prinși într-o pânză de păianjen și o clipă mi l-am imaginat pe bunicul așezat în centrul acesteia, trăgând de firele paiațelor pe care le acționa după voia sa, cu un aer protector, încântat de el însuși și de ceea ce poseda.

– Nu este decât toamnă, i-am spus doamnei Maillard. Poate mâine vom vedea soarele... Uneori sfârșitul toamnei este foarte frumos pe aici. Dacă se face frumos, vă veți putea duce să vedeți casa aceea în timpul săptămânii...

Chipul i s-a luminat.

– Sper. Mi-ar plăcea atât de mult să mă ocup de propriul cămin...

De patru ani nutrea această dorință și mă îndoiam că va reuși să și-o realizeze vreodată. Era atât de bine la Grand Hotel de la Castel, cu soțul său... Își făcuseră micile lor obiceiuri și duceau realmente o viață realmente inactivă, petrecându-și zilele în fața focului în timpul anotimpurilor reci și în parc, îndată ce vremea era bună.

Am părăsit-o pe doamna Maillard pentru a mă duce în camera Ghislainei. Era ora să se îmbrace și

cu toate că era treaba Sabinei, aceasta nu se îngrijea niciodată.

– Am întârziat puțin, i-am spus. Dar au fost multe de făcut în această dimineață...

– Unde este draga mea soră mai mare? Pe urmele lui Jean-Pierre? a întrebat în timp ce o îmbrăcam rapid, evitând să-i privesc picioarele atât de plăpânde, fără culoare și fără viață...

– Pune-mi rochia albastră, te rog, Anne. Cred că este cea care-mi vine cel mai bine; vreau să plac astăzi!

– Ah, bun! am spus.

– Nu crezi că l-aș putea interesa pe Jean-Pierre Verbier? m-a întrebat strângând din ochi.

– De ce nu? i-am răspuns sec.

– Sabine ar fi furioasă! a replicat în timp ce-și freca mâinile cu un aer încântat.

N-am făcut comentarii.

La ce bun să angajez o conversație pe un asemenea subiect?

Am vrut să-i pun papucii, dar a refuzat.

– Dă-mi mai degrabă pantofii din lac negru!

M-am supus. Învățasem de mult că era inutil să discut cu Ghislaine, deoarece reușea întotdeauna să aibă ultimul cuvânt.

Apoi i-am întins un pieptene și s-a coafat singură, așezată în fotoliul rulant pe care și-l adusese în fața oglinzii mari în care se putea vedea începând de la talie.

– Chiar sunt o fată frumoasă! a decretat. Nimeni n-ar putea spune altfel.

***

Când a aflat că Bernard Leger venise să cineze acasă, Mireille a vrut să știe în cele mai mici amănunte cum se petrecuse totul.

N-am avut timp să-i vorbesc, deoarece Bernard Leger își făcuse deja intrarea în biroul nostru, cu brațele încărcate de dosare. M-a tratat cu oarecare răceală și mi-am spus că regreta foarte mult că mi se destăinuise...

Cât despre Mireille, o ignoră complet. Aceasta n-o supără: hotărâse că era vorba despre un bărbat foarte misterios ale cărui gesturi aveau toate semnificații ascunse.

N-am mai avut timp să flecărim, deoarece în acea după-amiază am avut foarte mult de lucru. Atât de mult, încât domnul Raguenon mi-a cerut în mod excepțional să vin a doua zi să lucrez toată ziua. Cu greu puteam refuza, dar mă frământa gândul că mama va fi supraîncărcată de treburi.

La ora prânzului, Mireille mă luă cu ea:

– Vino!

Să mergem să mâncăm un sandviș...

Ne-am instalat într-o cafenea mică și am comandat două beri și sandvișuri cu unt și jambon. Când sosiră, nu mi-am putut stăpâni o strâmbătură. Pâinea era veche și când am vrut să verific ce era în interior, am observat un strat subțire de unt și o felie fină de jambon, pe jumătate uscată.

– Ești foarte dificilă! mormăi Mireille care mușcă din propriul sandviș cu poftă.

– Trebuie să recunosc că este o schimbare față de bucătăria bună mamei! am exclamat.

– Ești prea răsfățată, draga mea! a declarat Mireille pe un ton sentențios. Eu găsesc sandvișul foarte bun de mâncat...

Într-o zi, mi-am promis, o voi invita pe Mireille acasă și va afla ce înseamnă o masă bună!

– Nu mănânci? se miră aceasta.

– Nu-mi mai este foame.

Își terminase deja sandvișul și-l luă pe al meu.

– Nu vom lăsa asta să se piardă!

Am privit-o cu groază.

– Mireille! Deja nu ești prea slabă... Dacă mănânci cât doi, vei deveni enormă!

Aceasta a ridicat din umeri arătând prin asta că puțin îi păsa.. M-am uitat la ceas: îmi mai rămăsese un sfert de oră pe care-l puteam petrecere la biblioteca municipală să aleg câteva cărți pentru doamna Maillard.

Adora poveștile polițiste cât mai îngrozitoare și sângeroase și am luat două cărți de spionaj care păreau să îndeplinească întru totul aceste condiții.

M-am mirat întotdeauna cum doamna Maillard, atât de blândă și de liniștită, putea fi pasionată de drame atât de înspăimântătoare.

Ieșind din bibliotecă, am dat nas în nas cu Bernard Leger.

– Ia te uită, Anne... Așadar, ești o cititoare asiduă? Am scuturat negativ din cap.

– N-am deloc timp să mă consacru lecturii, din păcate. Cărțile acestea sunt destinate uneia dintre clientele noastre.

Mi-a zâmbit. Părea că-i dispăruse proasta dispoziție din ajun.

– Vrei să cinezi cu mine diseară? mi-a propus brusc.

– Vă mulțumesc, dar este imposibil: în fiecarea seară trebuie s-o ajut pe mama.

A oftat.

– Se pare că asta ne micșorează posibilitățile!

– Complet...

***

Cele două săptămâni care au urmat au trecut fără incidente. Jean-Pierre Verbier nu părea să se gândească să plece... și asta ne bucura, căci suma plătită pentru pensiunea sa ne era foarte necesară, acum când anotimpul rece părea să se fi instalat devreme și când trebuia încălzit castel ca în plină iarnă.

Domnul Raguenon a hotărât să mă premieze și am înmânat în întregime mamei salariul, încercând să uit acel taior cu pantalon frumos, pe care-l văzusem într-o vitrină în Saint-Guillier...

Bunicul părea mai mulțumit ca niciodată. Jean-Pierre reprezenta pentru el un auditoriu, care nu se plictisea niciodată ascultându-l. Tânărul bărbat îl asculta fără să râdă, chiar când îi povestea întâmplări care nu țineau de început...

Îi plăcea să povestească isprăvi imaginare și vorbea deseori de drame pe care tocmai le citise în ziare, ca și când acestea i se întâmplaseră personal.

Sabine înflorea cu fiecare zi mai mult. Devenise aproape drăguță... Dar caracterul nu i se îmbunătățise. Considera nedemn de ea să

efectueze o cât de mică sarcină la castel. Refuza chiar să șteargă vesela...

– Mă întreb cum se va termina totul, a spus într-o zi mama. Bunicul va povesti în curând că a fost cel mai bun prieten al generalului de Gaulle... sau că a fost primul care a traversat Pacificul înotând! Iar Sabine va vrea să i se vorbească la persoana a treia!

În mod ciudat, Jean-Pierre fu cel care curmă această stare de așteptare în care ne adânciserăm toți. Într-o dimineață când mă aflam la subsol umplând mașina de spălat, veni să mi se alăture.

– Ah, aici ești! a spus.

– Da. În rufărie murdară, până la gât... Vreți să mă ajutați?...

A început să râdă.

– Nu, mulțumesc. Aș vrea să-mi achit nota de plată...

L-am privit surprinsă.

– Dar ne-ați dat un cec joia trecută...

– Exact. Aș dori să plătesc ce mai datorez, deoarece trebuie să vă părăsesc!

Inima a început să-mi bată mai tare. Nu pentru că nutream o pasiune ascunsă pentru oaspetele nostru, ci pentru că mama va trebui să se descurce fără să mai primească cecul său săptămânal...

– Iată o decizie neașteptată...

A făcut un gest cu mâna.

– Sunt așteptat la Paris, a spus cu un oftat ușor. Să știi că timpul meu nu-mi aparține...

Îmi imaginasem că cercetătorii și scriitorii – și dacă înțelesesem bine, Jean-Pierre practica aceste două activități în același timp – erau ființe care lucrau doar când doreau.

– Credeam că vă veți petrece iarna aici. Și Sabine...

Nu mi-am încheiat fraza, iar el evită să descopere ultima parte.

– Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Desigur, voi plăti pensiunea până joia viitoare... Mi se pare normal!.

– Oh, nu! Mama n-ar accepta asta niciodată!

S-a lăsat o tăcere pe care am întrerupt-o brusc.

– O să ne lipsiți!

– Și mie îmi veți lipsi toți, a declarat cu amabilitate. Mai ales bunicul... Este un povestitor minunat!

Nu m-am stăpânit să zâmbesc.

– Este adevărat. Povestește întâmplări frumoase...

Jean-Pierre își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor din flanelă gri.

– Ei bine, Anne, mă pot baza pe dumneata pentru a-mi pregăti nota? În acest timp îmi voi lua rămas-bun...

– Rămâneți la prânz?

– Nu, am intenția să plec în cursul dimineții.

Asta nu era o altă veste bună, deoarece m-am temut că mama îl inclusese în porție.

Anunțul plecării celui mai tânăr oaspete al nostru avu efectul unei bombe. Am crezut că Sabine va leșina...

Dar a avut destul ământrie pentru a-și reveni și a nu arăta cât de disperată era.

Totuși, îndată ce mașina tânărului cercetător a dispărut după prima cotitură a aleii mari, se

prăbuși pe o treaptă de la intrare suspinând de ți se rupea inima.

– Bine a făcut, declară Ghislaine care rămăsese pe palierul treptelor. Bine a făcut! O fată ca tine nu poate spera să rețină un asemenea bărbat mult timp!

Zâmbea mulțumită.

– Sunt sigură că m-a găsit mai frumoasă ca tine!

– Ghislaine! am exclamat. Nu este momentul să vorbești astfel. Nu poți arăta puțină înțelegere?

Ghislaine izbucni în râs.

– Bine a făcut! a repetat cu o voce foarte stridentă. De altfel, am remarcat că o privea mai ales pe Anne. He, he. Nu m-ar mira ca între el și Anne...

Mama și-a pus mâna pe umărul nepoatei sale.

– Ridică-te Sabine. Haide, n-ai să rămâi aici toată ziua. Puțin curaj... Ce vor crede oaspeții noștri dacă te văd în starea asta?

Mama a susținut-o până la ușă. În acea clipă a sosit tata – ca întotdeauna prea târziu – și ne-a pus o droaie de întrebări pentru a cunoaște movicul acestei drame...

Împingându-și fotoliul în hol, Ghislaine râdea ca o isterică.

– Ah, ce familie! am oftat îndreptându-mă spre bucătărie, unde erau atât de multe lucruri de făcut.

În acea după-amiază, biroul mi s-a părut mai primitor ca niciodată.

Mireille a ghicit imediat că am avut necazuri.

– Să nu-mi spui că familia ta a făcut iar trăsnăi!

Am ridicat din umeri și m-am grăbit să-mi scot impermeabilul și fularul. Apoi m-am așezat în fața ei.

– Dacă nu mă destăinui cuiva, voi înnebuni! am spus cu tristețe.

I-am povestit ce s-a întâmplat acasă de dimineață. Mireille dădu din cap compătimitoare.

– De ce a plecat? m-a întrebat când am terminat. Ți-a dat vreun motiv plauzibil?

– Nu, nu chiar. A pretins că este nevoie de el la Paris... Mă întreb dacă nu datorită faptului că Sabine îl călca pe nervi! Nu-l lăsa liniștit nici o clipă.

– Poate se va întoarce, a făcut Mireille cu optimism.

Am scuturat negativ din cap.

– M-ar mira. Imaginează-ți că Ghislaine a sugerat că nu-i eram indiferentă. Pe moment, Sabine n-a reacționat, dar când se va mai gândi la această conversație, cuvintele surorii sale îi vor reveni în minte. S-ar putea ca acestea să fie la originea unor noi drame.

Domnul Raguenon și-a făcut intrarea în birou și n-am avut posibilitatea să continuăm.

Cât aș fi vrut să fug departe de Castelul roz și de verișoarele mele! Departe de munca pe care o făceam pentru a întreține această locuință prea mare și acest hotel de doi bani... departe de griji, departe de necazuri...

Din păcate, trebuia să rămân. Pentru mama...

Capitolul 5

În acea seară, cina fost mai bună ca de obicei și oaspeții noștri au fost încântați.

Doamna Maillard m-a oprit în timp ce mă pregăteam să pun un buștean pe foc.

– Aș vrea să-ți vorbesc, Anne...

Vocea îi tremura puțin și am realizat brusc, că era foarte în vârstă. De câteva luni, ridurile care-i acopereau fața se accentuaseră, părul părea că i se rărise și mâinile îi erau acoperite de pete brune.

S-a așezat pe brațul unui fotoliu și am înțeles că avea un lucru foarte dificil să-mi spună...

Întotdeauna se instala astfel când voia să-mi povestească greutățile pe care le avea în a găsi casa visurilor sale...

– Sper că nu-mi vei reproșa dacă îți vorbesc cu inima deschisă, mica mea Anne... Dar te cunosc de atât de mult timp!

I-am zâmbit cu un aer încurajator, în timp ce mă întrebam cu puțină îngrijorare ce va urma.

– Este în legătură cu Sabine...

Am oftat. Oare ce-a mai putut face sau spune?

– Da, doamnă Maillard.

– Copila asta sărmană! Este realmente foarte îndrăgostită de domnul Verbier! Nu trebuie decât s-o privești pentru a înțelege...

– Este adevărat, am spus.

– Și el a plecat? a întrebat doamna Maillard.

– A trebuit să se întoarcă a Paris din motive de ordin profesional. Doamna Maillard își puse mâna plăpândă pe încheietura mea.

– Dar se va întoarce?

– Nu știu, doamnă Maillard. Cred că are de lucru...

Poate a adunat aici toate elementele care-i erau necesare în redactarea lucrării sale.

Doamna Maillard a rămas tăcută. Părea adâncită în gânduri...

– Acest bărbat este sărac? a întrebat brusc.

Am bănut că tot căuta un motiv al plecării lui Jean-Pierre. Nu i-a venit în minte decât că acesta din urmă a fost pur și simplu obosit de permanentele atenții ale Sabinei și că a șters-o înainte de a fi prea târziu.

– Nu părea să aibă probleme materiale, am declarat.

Doamna Maillard își duse o mână tremurătoare la buze.

– Sărmana micuță Sabine!

M-am temut o clipă să nu înceapă să plângă.

– Sărmana inimioară!

Mi-a venit să izbucnesc în râs. Când eram adolescentă, aveam obiceiul detestabil de a râde în momente nepotrivite, ceea ce o scotea pe mama din sărite. Credeam că râsetele mele nestăvilite și necontrolate de adolescentă îmi trecuseră și iată că

mă apucau din nou auzind-o pe doamna Maillard spunându-i Sabinei "inimioară".

Nici un epitet nu ar fi fost mai nepotrivit pentru verișoara mea!

– Mi-e teamă pentru ea! șopti doamna Maillard care, din fericire, n-a remarcat că mă luptam cu disperare împotriva unei ilarități imposibil de stăpânit.

A oftat.

Unele fete tinere fac mari prostii, Anne! Ar trebui s-o supraveghezi pe verișoara ta!

– Sabine nu este genul de a se lăsa pradă la nesfârșit disperării, am spus cu siguranță.

Doamna s-a îndreptat.

– Anne, acum sunt mai mult de patru ani de când trăiesc la Grand Hotel de la Castel! Patru ani... Poate este prea mult, dar încă n-am găsit casa ideală în care ne-ar plăcea să ne sfârșim zilele... Și apoi, mama ta este atât de fermecătoare!

I-am zâmbit, întru totul de acord cu acea părere măgulitoare.

– Toți vă iubim mult, doamnă Maillard.

Este ca și când faceți parte din familie...

– Am învățat să vă cunosc bine, a continuat bătrâna doamnă, mai ales pe Sabine. Este o tvnără fată frustrată, care are nevoie să-și clădească viața lângă un bărbat simpatic și înțelegător!

Simpatic? Da, Jean-Pierre Verbier era. Dar nu eram sigură că era capabil de foarte multă înțelegere!

– Sabine și Ghislaine mă îngrijorează, a mai spus doamna Maillard. Sărmana Ghislaine trăiește într-o lume de vis... Dar Sabine, care a avut norocul să întâlnească dragostea și care acum se vede părăsită, este în stare să facă orice! De aceea, te sfătuiesc s-o supraveghezi, Anne!

M-am încruntat.

– Vreți să spuneți că Sabine s-ar putea duce la Paris pentru a încerca să-l găsească? am întrebat.

Doamna Maillard stătea cu ochii plecați.

– Nu, a murmurat. Mă tem ca Sabine să nu se lase pradă unui act de violență...

S-a întrerupt brusc.

– Cum asta? am insistat fără să înțeleg.

– Și dacă se sinucide?

Această sugestie mi s-a părut ridicolă. Sabine ținea prea mult la viață pentru a atenta la zilele ei!

Doamna Maillard a ridicat în sfârșit ochii și m-a învăluit într-o privire pătrunzătoare.

– Am crezut întotdeauna că ești o tânără fată perspicace și sensibilă, Anne! a declarat pe un ton acuzator.

M-am simțit roșind.

– Te asigur că ar trebui să-mi iei avertismentul în serios, Anne! Poate îți imaginezi că nu observ nimic, dar nu-mi scapă mare lucru din ceea ce se întâmplă în casa aceasta... Să nu uiți că-mi petrec cea mai mare parte a timpului așezată cu tricotajul meu, într-un colț al salonului. Lucrul cu andrelele dă completă libertate minții!

Degete i s-au crispat pe mâna mea.

– Sabine este disperată! Dacă este ajutată să treacă de acest moment greu, poate își va recăpăta curajul...

Dar permite-mi să-ți dau un sfat: zilele astea n-o pierde din vedere...

În acea clipă și-a făcut apariția Ghislaine în fotoliul său rulant.

– Anne, te rog, încearcă s-o faci pe Sabine să tacă! Nu încetează să plângă și asta mă calcă pe nervi într-un hal!

A strâns din buze.

– Dacă ar fi avut cât de puțin bun-simț, ar fi înțeles că Jean-Pierre nu ținea s-o atingă... Nici chiar cu penseta! Eu i-am plăcut mai mult! a adăugat cu insolență.

Doamna Maillard a pălit și s-a prăbușit pe un scaun.

– Ghislaine! a exclamat cu voce slabă. Cum poți oare?

Am ridicat din umeri.

– Jean-Pierre nu s-a interesat mai mult de tine decât de Sabine! am declarat cu asprime. Tot ce l-a pasionat a fost flora regiunii! Atâta tot, punct!

Începusem să mă satur de aceste discuții interminabile, care nu duceau la nimic!

Ghislaine ricană.

– El, un specialist în flora și fauna regională?

Sunt sigură că ne-a spus basme...

Și, coborând vocea, a adăugat:

– Probabil a venit să se instaleze aici pentru a se ascunde după o lovitură nereușită!

– Ce imaginație, sărmana mea Ghislaine!

Ricană din nou. Niciodată nu am auzit un râs atât de neplăcut, în același timp amar și crud!

Enervată, am părăsit încăperea fără să adaug o vorbă și m-am dus să mă alătur mamei la bucătărie. Tocmai jumulea o rață și pentru prima dată am remarcat cearcănele care-i făceau ochii mai mari.

– Ești obosită, mamă?

Mi-a adresat o privire tristă.

– Uneori îmi spun că mi-ar plăcea mult să am o zi de odihnă din când în când... Chiar dacă n-ar fi decât din trei în trei luni, ar fi minunat!

– Oh, mamă! Am sărutat-o cu tandrețe. Era atât de rar demoralizată, încât faptul de a o vedea abătută mă îmbolnăvea.

– Biata mamă !

– Măcar dacă ar accepta bunicul tău să vândă șandramaua asta ! Am putea toți respira...

Fără să mă gândesc mult timp, m-am dus în camera bunicului, pe care acesta o numea pompos biroul său, pentru că o enormă masă de lucru din perioada Eupire ocupa unul din colțuri.

Era o încăpere imensă, situată la etajul întâi, ale cărei ferestre dădeau spre mare. Pescărușii planau de la înălțime și se așezau pe stânci cu strigăte răgușite care aminteau de râsul bunicului...

Acesta stătea într-un mare fotoliu Voltaire. Mușca din mușțiucul unei pipe stinse, în timp ce contempla o barcă de pescari care se legăna pe suprafața apei.

– Bunicule, am ceva foarte important să-ți spun!

– Te ascult ! făcu marele senior, arătându-mi un taburet mare din apropierea fotoliului.

Am rămas în picioare.

– Este foarte important, am repetat.

– Sunt convins de asta ! a spus râzând ușor.

Niciodată nu m-a luat în serios și brusc îmi apăru enormitatea sarcinii mele.

– Bunicule, mama este epuizată ! Hotelul nu aduce practic nimic, în afară de multe griji și

muncă... Dacă ai vinde Castelul roz, am avea destui bani pentru a duce o viață normală.

Mi-am tras respirația înainte de a continua.

– Nu vorbesc pentru mine: muncesc și mă pot descurca și singură. Sabine ar putea face la fel dacă ar avea puțin curaj ! Dar mă gândesc la restul familiei. Din păcate, tata nu mai este bun de mare lucru. Cât despre Ghislaine, să nu mai vorbim... Totul se sprijină pe umerii mamei și ea nu mai poate ! De ce să nu vindem ?

Chipul i s-a înăsprit . Își puse pipa pe o masă mică și-și încrucișă brațele.

– Oare ai innebunit ?

Ochii îi aruncau fulgere și am înțeles că demersul meu îi părea întru totul deplasat.

– Avem un castel splendid ! Cel mai frumos din Franța, probabil cel mai frumos din ...

Am terminat pentru el.

– Cel mai frumos din lume, de ce nu ? am exclamat eu cu amărăciune.

– Un castel încărcat de istorie, în care fiecare piatră, dacă ar putea vorbi, ne-ar spune o mulțime

de lucruri ! Am avut buna idee să instalăm un hotel în acest castel, unde primim oaspeți aleși, care beneficiază de un serviciu de calitate ! Și ai vrea să-l vând ?

Și-a strâns pumnii.

– N-ai minte nici de doi bani, micuțo ! Oare nu știi că iubesc acest castel ? La fel tatăl tău și verișoarele tale, care au mai mult suflet decât tine!

Furia îl sufoca.

– Micuță fără inima ! Oare nu gândești mai mult de lungul nasului ? Vrei să faci viața imposibilă la toată lumea de aici ? Nu ți-a fost de-ajuns că i-ai zdrobit inima sărmanei Sabine ?

– Ce ? am exclamat stupefiată.

– Sunt la curent ! Mi s-a spus că ai desfășurat un joc mare pentru a-l seduce pe acel bărbat care a venit aici pentru Sabine ! Dacă n-ai fi fost aici, acum verișoara ta ar fi fost căsătorită !

Dacă această acuzație n-ar fi fost atât de incredibilă, aș fi izbucnit în râs.

– Bunicule, am spus, străduidu-mă să rămân calmă. Nu știu cine ți-a povestit o asemenea

minciună ! N-a fost nimic între mine și Jean-Piere Verbier, pot să-ți jur ! Presupun că este vorba aici de calomniile dragei tale Ghislaine ! Jean-Piere Verbier a spus că pleacă la Paris pentru munca sa, dar poate se va întoarce !

Chipul bunicului se decontractă brusc și începe să râdă.

– Poate ai dreptate, se va întoarce ! Așadar, n-a fost nimic între tine și el ? Nici măcar un mic sărut în spatele parcului ?

Încă rânjea și am înțeles de unde aveam simțul umorului deseori deplasat.

– Nu-mi voi vinde niciodată Castelul roz, draga mea, a declarat brusc, cu blândețe. Când ai avut norocul să-ți vezi unul din visuri că se realizează, nu-i poți spune adio. Înțelegi ?

– Într-un anumit sens, da.

A trebuit să recunosc.

La ce bun să mai discut? Bunicul era cel mai încăpățânat barbat din lume și tot ce i-aș fi putut spune era inutil.

Mi-am dat seama prea târziu...

Întorcându-mă acasă a doua zi seara, am găsit-o pe mama aplecată peste mașina de gătit, cu obraji îmbujorați de căldură și fața însuflețită de încântarea pe care i-o pricinuia experimentarea unei rețete noi: bibilică umplută cu nuci și stafide.

Accesul de descurajare din ajun părea complet uitat și niciodată nu mi se păruse așa frumoasă...

Munca nu reșea s-o urâțească și hainele ei rămâneau mereu impecabile. Nu-i semănam deloc! Imediat ce aprindeam un foc, deveneam un fel de vrăjitoare cu unghii negre și haine murdare...

– Bună seara, draga mea! a exclamat zâmbind. Ai petrecut o după-amiază plăcută?

Așa și așa, am mărturisit. Domnul Raguenon este într-o dispoziție îngrozitoare! Are o afacere în curs la Paris... Nu știu despre ce este vorba, dar pare important! Cineva va trebui să meargă la fața locului!

– De ce nu tu? a întrebat zvântând salata într-o cârpă.

– Eu? am exclamat cu un hohot de râs. Nu sunt decât o biată funcționară de birou... N-am nici

greutatea necesară, nici capacitățile cerute pentru a duce la capăt o afacere de acest gen!

Mama a oftat ușor:

– Deseori m-am gândit că ar trebuit să urmezi studii pentru a obține o calificare oarecare... Întotdeauna este util să ai o diplomă!

– Da, firește! Dar eu nu mă consider foarte înzestrată pentru studii superioare. Nu voi face avere datorită muncii mele, voi deveni bogată dacă mă căsătoresc cu un milionar... Nu este altă soluție.

– Nu se plimbă mulți milionari în jurul Castelului roz, a remarcat mama. După spusele Ghislainei, Jean-Pierre Verbier era foarte bogat, dar Sabine n-a reușit să-l rețină...

Am oftat și am început să lăcrimez tăind în felii subțiri o ceapă mare.

– De unde știe Ghislaine asta? M-ar mira să-i fi povestit el!

Mama a strâns buzele.

– Scotocește peste tot, a spus aproape cu regret. Probabil ți-ai dat singură seama... Într-o zi, am

găsit-o chiar în camera domnului Brevin! A pretins că mirosea a ars și că s-a temut ca acesta să nu fi uitat să stingă una din enormele sale țigări...

– Era foarte posibil! am remarcat.

Am refuzat să cred că Ghislaine era capabilă de asemenea indiscreții...

– M-ar fi mirat ca domnul Brevin să fi lăsat o țigară aprinsă în sertarele închise cu cheia!

– Ghislaine se uita într-un sertar încuiat cu cheia? am exclamat cu neîncredere.

Mama a schițat un zâmbet amar.

– Verișoara ta este foarte pricepută în mânuirea pilei de ughii.

Cu o pilă de unghii și cu un ac de păr, este în stare să facă minuni... Într-o zi, când am pierdut cheia, a reușit să deschidă pentru mine dulapul de farmacie...

– Oh! am oftat prăbușindu-mă pe un taburet. Și mai ce?

– Mai ce? Nimic... Haide, Anne, nu face mutra asta! Du-te mai degrabă să aduci niște roșii de pe fereastra din verandă!

I-am servit pe oaspeți, apoi ne-am instalat pentru propria noastră cină. Sabine a sosit cu capul plecat și când s-a așezat era atât de încovoiată, încât părul îi cădea în farfurie.

Avea o mutră de speriat. Fața îi era răvășită și ochii atât de umflați, încât pupilele se vedeau în mijlocul a două fante minuscule.

Nu a mâncat nici o bucățică, mulțumindu-se să se joace cu vârful furculiței, cu ceea ce se afla în farfurie.

– Sabine! a exclamat mama. Mănâncă ceva sau îți iau farfuria!

Aceasta a izbucnit în plâns.

– Puțin vă pasă de ce mi se întâmplă! Nimeni nu se ocupă de mine... Jean-Pierre n-ar fi plecat niciodată dacă Anne nu i s-ar fi aruncat de gât... Totul este din vina sa...

– Nu spune asemenea prostii! am exclamat. Nu i-am acordat niciodată nici cel mai mic interes lui Jean-Pierre Verbier!

Și fără să fiu atentă la ce spuneam, am adăugat misterioasă:

– Există cineva care mă interesează mult mai mult...

Toate privirile s-au îndreptat spre mine. Chiar și Sabine a înălțat capul. Apoi Ghislaine a declarat cu o voce caustică:

– Evident! Acesta este Bernard Leger!

– De ce nu?

Îndată ce am spus asta, m-am simțit ridicolă! N-am reușit să înțeleg motivele care m-au îndemnat să vorbesc astfel... Mama mă privea cu stupefacție, în timp ce bunicul izbucni în râs.

– Iată așadar de unde bate vântul! Bravo, Anne, este un bărbat simpatic! Are o meserie bună și bani, cel puțin așa presupun după ce i-am văzut mașina! Este văduv, nu?

– Da, am răspuns. Dar prefer să nu vorbesc despre el.

– Ba da! murmură Ghislaine, numai miere. Am citit undeva că nulte povești de dragoste încep la birou... Bunicule, aș vrea să lucrez și eu! Sunt cel puțin la fel de inteligentă ca Anne și aș putea găsi o situație interesantă!

– Desigur, draga mea! Dar ți-e mai bine cu noi toți, la Castelul roz.

Mama s-a ridicat și a început să strângă masa. M-am dus s-o ajut și când m-am aflat singură cu ea în bucătărie, s-a întors spre mine:

-– Este adevărat, Anne? Ești îndrăgostită de acest bărbat?

– Bineînțeles că nu, mamă! Dar trebuia să inventez ceva pentru ca Sabine să înceteze să creadă că am pus ochii pe dragul său Jean-Pierre!

Am pus un vraf de farfurii în chiuvetă și am declarat sincer:

– Nu iubesc pe nimeni! Pe nimeni! am repetat accetuând silabele.

– Ei, cu atât mai bine, a oftat mama. Acest Bernard Leger este simpatic, dar nu pare să-și fi depășit drama care i-a tulburat viața... Te văd cu greu ca infirmieră de inimi frânte, mica mea Anne!

În acea noapte am adormit greu și, curios, am început să mă gândesc la Bernard Leger. Oare de ce am declarat brusc că sunt îndrăgostită de el? I-am povestit mamei că fusese doar pentru a

înlătura bănuielile Sabinei, dar la început, când am vorbit, a fost fără măcar să mă gândesc... S-ar fi crezut că o altă persoană se exprimase prin gura mea.

Oare asta însemna că în mod inconștient eram îndrăgostită de noul asociat al domnului Roguenon?

Îmi plăcea, evident. Îl consideram simpatic, dar asta nu avea nimic de-a face cu dragostea!

De-abia am adormit, când m-au trezit strigătele Sabinei. Era pradă unei veritabile crize de isterie și se răsucea urlând în pat,. Toată familia a alergat până în camera sa și am încercat s-o potolim.

Mama a reușit asta, aplicându-i un prosop ud pe față și sufocând-o pe jumătate, până când în sfârșit a tăcut. Când s-a calmat și-a lăsat capul pe spate, pe perne.

Avea o mină îngrozitoare și mama a părut îngrijorată.

– Mâine va trebui să chemăm un medic, a declarat. Asta nu poate continua, este iritată și ne înnebunește pe toți!

A dat din cap.

– Sper că nu i-a trezit pe oaspeți! Din fericire, sunt cazați departe de aici! În asemenea condiții sunt de apreciat casele vaste...

Da, m-am gândit, nu ne lipsește spațiul la Castelul roz. Poate era singurul avantaj al acestei construcții enorme!

***

A doua zi dimineață, Sabine se simțea mult mai bine și n-a mai fost nevoie să chemăm un medic. Crizele de disperare păreau că s-au terminat și mergea de colo-colo ca o somnambulă. Cel puțin nu mai plângea și probabil că redevenea ea însăți.

Dimineața a trecut fulgerător. Erau atât de multe de făcut... Alergam dintr-un loc în altul întrebându-mă dacă voi reuși să termin toate treburile ce-mi erau destinate în puținul timp pe care mi-l acordasem.

După ce am mâncat de prânz în zece minute, am urcat repede pe vechea mea bicicletă și pedalând spre Saint-Guillier mi-am putut trage răsuflarea.

Mireille, așezată în fața mașinii de scris, se contempla într-o oglindă mică. Am tresărit văzându-i părul, care era colorat într-un roșcat mai strălucitor decât de obicei, asemănător morcovului...

– Ce crezi despre această nuanță? m-a întrebat înfășurându-și o șuviță lucitoare pe degete.

– Hm... Este destul... de bătătoare la ochi, am bâiguit.

– Dar este foarte veselă!

– Poate, am făcut cu îndoială.

N-am îndrăznit să ridic fruntea și mă întrebam cum s-o fac să admită că această culoare era într-adevăr prea brutală!

– Ai venit mai devreme, a remarcat. De-abia m-am întors...

Și-a pus mâna pe stomac și s-a strâmbat.

– Sandvișul nu mi-a căzut bine! Ai o aspirină?

– Nu, dar pentru că am venit mai devreme, mă duc să-ți iau. Știi, Mireille, s-ar putea să faci un

ulcer dacă vei continua să mănânci în fiecare zi sadvișuri în bistroul în care m-ai dus în acea zi!

– Asta nu mă costa prea scump! Și fac economii pentru a pleca vara viitoare în Mexic.

– În Mexic! Ei bine...

– Vrei să vii cu mine?

Am ridicat din umeri.

– N-am avut vacanță niciodată în viața mea! Nici măcar pentru a merge într-un colț uitat de lume... Cum îți imaginezi așadar, pentru mine nu se pune problema unor călători mari, departe!

Domnul Raguenon m-a chemat puțin mai târziu și m-am dus în biroul său cu blocnotesul și un creion.

– Ascultă, Anne, mi-ar plăcea să-l însoțești pe Bernard Leger la Paris! Avem de descurcat o afacere complicată și Leger va avea nevoie de cineva lângă el pentru a lua notițe și a le trece apoi pe curat.

Nu mă pot despărți de Mireille, în consecință, trebuie să pleci neapărat!

Am făcut un gest cu mâna.

– Nu este posibil, am oftat. Nu pot s-o las pe mama singură...

– Oh! Hotelul ăla blestemat! a exclamat furios.

A lovit cu palma în birou.

– Anne, va trebui totuși să înțelegi: lucrezi pentru mine și te plătesc! Dacă mă lași baltă când îți cer ceva, nu va mai fi posibil! Sau pot conta în mod serios pe dumneata, sau...

L-am întrerupt, terminând fraza în locul lui.

– Sau pot să fiu concediată?

Dar aveam nevoie cu disperare de această slujbă... O dată pentru salariu, care era foarte util acasă, și pentru că n-aș fi putut să petrec toate zilele la Castelul roz: m-aș fi simțit foarte repede prizonieră... Pe de altă parte, știam că în Saint-Guillier nu se găseau funcționari pe toate drumurile! Iar funcționari cu jumătate de normă și mai puțini decât cei cu normă întreagă.

În consecință, trebuia să fac tot ce-mi stătea în putință pentru a-mi păstra serviciul.

– Ei bine? a întrebat domnul Raguenon.

Mânia îi trecuse și zâmbea ușor.

– Ei bine? a repetat.

Am oftat. "Foarte bine, voi merge la Paris. Nu știu ce va face mama fără mine, dar cu atât mai rău..."

– Nimeni nu este indispensabil, Anne, a spus cu blândețe domnul Raguenon.

– Nu sunt atât de sigură, am mormăit. Cât timp va dura această expediție?

– Nu mai mult de două sau trei zile. Mireille vă va rezerva camerele, dar să nu te aștepți la un hotel de mare lux... Am ridicat din umeri, era cea mai mică dintre grijile mele. Eram obișnuită să mă mulțumesc cu puțin și deja entuziasmul acestei călătorii neașteptate îmi îmbujorase obrajii.

– Și biletele pentru tren? Trebuie să mă ocup de asta? am întrebat. Domnul Raguenon mi-a aruncat o privire curioasă.

– Bernard Leger te va lua cu siguranță cu mașina...

Îmbujorarea mi s-a intensificat. Cu toată surpriza tulburării obiceiurilor mele, uitasem că nu voi face această călătorie singură.

Va fi plăcut cu Bernard Leger...

Capitolul 6

Mă neliniștea foarte mult s-o anunț pe mama că trebuia să plec la Paris. Plecarea mea însemna un surprlus de muncă pentru ea, cu toate că era deja depășită de treburi.

Dar chiar mă simțeam obligată să plec, deoarece nu voiam să-mi pierd slujba. Nu eram sigură că domnul Raguenon și-ar fi pus în practică amenințarea, totuși exista posibilitatea de a mă înlocui și nu voiam să-mi asum riscul.

Și apoi, practic nu cunoșteam Parisul. Fusesem numai o dată, cu mulți ani mai înainte, când eram

încă în liceu. Fusese o călătorie organizată pentru elevi și participasem la ea cu colegii mei de clasă. Am păstrat o amintire minunată.

Am greșit frământându-mă; în loc să încerce să mă rețină, mama m-a îndemnat să plec.

– Firește, trebuie să te duci acolo, draga mea! Chiar dacă este vorba de o absență de două zile, sunt sigură că-ți va face enorm de bine... La vârsta ta, ai nevoie de un orizont nou!

– Dar hotelul? Oaspeții?

Mi-a zâmbit.

– Mă voi descurca, n-ai nici o teamă! Dacă insist, Sabine mă poate foarte bine ajuta și chiar Ghislaine este capabilă să-mi dea o mână de ajutor la bucătărie, pentru a curăța legumele, de exemplu... Sau pentru pregătirea ruladelor cu carne...

Încurajările mamei mi-au risipit remușcările pe care le mai încercam încă. Avea dreptate. Sabine și Ghislaine, care de obicei se mulțumeau să se lase servite, puteau foarte bine să lucreze și ele puțin!

Știam sigur că mă duceam la Paris să-l ajut pe Bernard Leger. Totuși, mă legănam cu speranța că

nu va avea nevoie de mine douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și că voi avea timp să hoinăresc în capitală după bunul meu plac.

În dimineața plecării, Bernard Leger a venit să mă ia de la Castelul roz în mașina sa luxoasă. Valiza îmi era gata din ajun și, după ce a pus-o în portbagaj, cu mașina de scris portabilă pe care mi-o încredințase domnul Roguenon, m-am instalat alături. O perdea s-a mișcat imperceptibil. Cea de la camera Ghislainei. Alta s-a ridicat, mai direct de data aceasta: Sabine mă spiona!

– Sunt mulțumit că te-ai putut descurca pentru a veni, Anne, a spus Bernard Leger cu amabilitate. Vor fi multe notițe de luat și m-am temut să nu fii reținută la Grand Hotel de la Castel.

– Am aranjat, am declarat.

– Îmi pare rău că te răpesc provizoriu dragei dumitale Bretanii, a declarat apăsând pe accelerație.

A pornit radioul, și înțelegând că dorea să se consacre condusului și că nu părea să vrea să discute, am profitat pentru a adormi.

Am dormit aproape tot timpul drumului, trezindu-mă de-abia când Bernard s-a oprit la o stație benzină pentru a alimenta.

– Vrei un sandviș, Anne? Nu vom pierde timpul cu masa, nu-i așa?

– Nu mi-e foame, mulțumesc.

Bernard și-a mâncat sandvișul și a băut o sticlă de bere în mai puțin de cinci minute înainte de a lua loc la volan.

– Iată Parisul, Anne!

Am tresărit și am deschis ochii. Rulam pe drumul pe mal, aproape la nivelul Senei! O ambarcațiune ușoară urca împotriva curentului și pe celălalt mal Turnul Eiffel își ridica scheletul subțire și cenușiu pe un cer fără nori.

– Oh! am putut doar să spun.

Aveam impresia că visez... Călătoria mi-a părut scurtă și mi se părea că de-abia am părăsit Castelul roz. În schimb, mă simțeam foarte odihnită după acele ore de somn...

– Ai dormit bine?

– Foarte bine, mulțumesc! am spus roșind.

S-a lăsat tăcerea.

– Iertați-mă, am bâiguit.

– De ce? s-a mirat Bernard.

– Pentru că... am dormit bușteаn!

– Ai avut perfectă dreptate. Crede-mă, dacă aș fi avut posibilitatea, te-aș fi imitat!

Își înscrise cu abilitate mașina mare într-o circulație înnebunitoare.

– Suntem cazați într-un hotel confortabil de pe maul stâng a declarat.

Fără falsă rușine, i-am mărturisit că eram incapabilă să deosebesc un mal de altul și Bernard se lansă în explicații care au durat până când am ajuns în fața hotelului relativ important situat în al șaptelea arondisment.

– Domnul Raguenon mi-a spus să nu mă aștept la un hotel de lux! am spus cu oarecare admirație. Totuși, pentru mine, acest hotel este unul de lux, dacă îl compar cu Grand Hotel de la Castel!

Bernard Leger a zâmbit fără să răspundă.

– Nu este și părerea dumneavoastră, domnule? am întrebat.

N-am vrut să-și imagineze că eram la fel de pretențioasă și mândră de mine ca bunicul și verișoarele mele, pentru care nimic nu putea fi superior Castelului roz...

Evitând întrebarea mea referitoare la hotelul nostru, s-a mulțumit să răspundă:

– Te rog, nu-mi mai spune domnule! Îmi cunoști numele, de ce nu-l folosești?

– Nu este și părerea dumitale, Bernard? am întrebat iar.

Mi-a zâmbit din nou și evită iar întrebarea.

– Iată că este mult mai bine! Detest protocolul și cred că și dumneata la fel! Oare mă înșel?

– Deloc! l-am asigurat din toată inima.

A avut norocul să găsească un loc de staționare puțin îndepărtat de hotelul unde ne-am dus cărându-ne bagajele.

Am fost conduși în camerele noastre, care se aflau la etaje diferite. Mi-am admirat domeniul cu un entuziasm aproape copilăresc... Aveam o cameră mică, decorată în tonuri de bej și brun și o baie minusculă în continuare.

Am făcut un duș interminabil... La Castelul roz economiseam apa, pentru că era scumpă și de asemenea pentru că aparatul de încălzit avea capacitate redusă... În timp ce aici, pentru prima dată în viața mea, puteam să stau sub duș cât doream!

După ce m-am machiat ușor, m-am rezemat cu coatele de fereastră. Nu era foarte frig, soarele strălucea și trecătorii păreau să-și încetinească pașii pentru a profita mai bine de această zi frumoasă.

Am privit spre telefon cu un aer nehotărât. Să-l sun eu pe Bernard Leger sau trebuia să aștept să-mi dea el un semn? Nu-mi dăduse programul și nici nu-mi spusese când se presupunea să începem munca.

Îmi doream la nebunie să cobor și să mă plimb, dar nu aveam dreptul, nu eram în vacanță.

Chiar în clipa în care îmi spuneam asta, l-am văzut pe Bernard ieșind din hotel și mergând în pas rapid. Eram la etajul al treilea și n-am îndrăznit să-l strig.

Pe de altă parte, mergea atât de repede, încât era deja departe și probabil nu m-ar fi auzit!

A dat colțul primei străzi la stânga și a dispărut. Ezitările mi-au dispărut pe loc. Dacă patronul și-a acordat dreptul să iasă, de ce oare să nu-l imit?

Câteva clipe mai târziu eram afară și hoinăream cu nasul în vânt... Mergeam la întâmplare, fără să prea știu unde mă duceau pașii. Am ajuns pe chei și m-am rezemat de parapet, pentru a privi Sena. Un vaporaș plin cu turiști aluneca pe firul apei și mi-am promis să-mi ofer o astfel de excursie...

La Gara Orsay am descoperit apoi Sala Dronot și am rătăcit prin sălile în care evaluatorii expuneau ce va fi trimis la licitațiile din zilele următoare. Era pasionant! Adoram mobilele vechi și tablourile și mă simțeam întru totul în largul meu în această ambianță animată.

Brusc, mi-am privit ceasul: era deja aproape ora șaptesprezece și ar fi trebuit să mă întorc de mult la hotel! Și dacă Bernard a avut nevoie de mine? Nu mă aflam aici pentru a mă plimba prin sălile de vânzare pariziene, ci pentru a munci!

Simțindu-mă vinovată, am făcut semn unui taxi – măcar o dată la naiba cu economiile – și i-am dat adresa hotelului, pe care în ciuda zăpăcelii mele m-am gândit s-o rețin.

În timp ce rulam cu toată viteza de-a lungul unui bulevard larg, privirea mi-a fost atrasă de o pereche oprită în fața unei treceri de pietoni.

Am tresărit: tocmai l-am recunoscut pe Jean-Pierre Verbier. La brațul său se afla o fată foarte frumoasă, cu bucle blonde mătăsoase, cocoțată pe niște sandale cu tocuri incredibil de înalte.

Nu, nu m-am înșelat! Era chiar Jean-Pierre. Renunțase la ținuta sportivă pe care o purtase la Grand Hotel de la Castel, pentru un costum foarte citadin...

Amândoi discutau râzând, fără să se scape din ochi. Păreau foarte, foarte îndrăgostiți...

Taxiul își continuă drumul și n-am avut timp să-i studiez mai mult. "Așadar, iată treaba urgentă care-l aștepta la Paris!", m-am gândit cu oarecare ironie.

Această întâlnire întâmplătoare m-a făcut să uit complet de Bernard Leger, care mă aștepta în holul hotelului.

După privirea pe care mi-a aruncat-o, am înțeles imediat că am greșit lipsind fără să-l anunț.

– Am crezut că te-ai rătăcit, a declarat tăios.

– Îmi pare într-adevăr rău! am exclamat. Am vrut doar să fac o mică plimbare și apoi am pierdut noțiunea timpului... Sunt atâtea lucruri frumoase de văzut...

– Ai căscat ochii la vitrine?

– Nicidecum! Am hoinărit la întâmplare pe străzi, apoi am visat în fața Senei și în cele din urmă am întârziat la Hotelul Drouot... Vânzările la licitație m-au fascinat întotdeauna!

I-am adresat un zâmbet prietenesc, încercând să-l îmbunez.

– Când începem să lucrăm?

A făcut o grimasă.

– Imaginează-ți că eu am început deja! Binevoiește să mă însoțești în camera mea, am foarte mult de dictat...

– Desigur... Mă duc să-mi iau blocnotesul...

Am lucrat timp de aproape două ore și am fost uimită să constat cât de activ era Bernard. Acoperise cu notițe de neînțeles o duzină de foi de format mare și jongla cu cifrele și estimările dând dovadă de o competență uimitoare.

Brusc, s-a ridicat.

– Gata! S-a terminat...

– Voi dactilografia toate acestea, am declarat.

Muream de foame, dar după escapada de după-amiază am considerat că acum trebuia să las munca să treacă înaintea stomacului...

– Mai întâi mergem să cinăm și te vei putea instala după aceea în fața mașinii de scris. Știu un mic restaurant plăcut, nu departe de hotel... Vrei să ne întâlnim într-un sfert de oră în hol?

– Într-un sfert de oră? Foarte bine, domnule...

– Spune-mi Bernard! Ți-am mai cerut-o deja!

– Foarte bine, Bernard...

M-am îndreptat spre ușă și am adăugat:

– Am crezut că ești prea supărat pentru a îndrăzni să mă arăt atât de familiară...

A izbucnit în râs. Acum, că am îndeplinit toată acea muncă, proasta dispoziție îi dispăruse.

Nu dispuneam decât de un sfert de oră pentru a mă machia și a îmbrăca singura rochie elegantă, o tunică din crep negru, brodată cu strasuri la răscroială, pe care o purtam la Castelul roz în ocazii speciale.

Doream să fiu foarte frumoasă în acea seară! Voiam ca Bernard să descopere că eram o tânără fată seducătoare și nu un robot, cum credea, se pare!

Dar vai! eforturile mele de eleganță nu au obținut scopul căutat. Patronul meu nu se gândea decât la afacerea care ne adusese la Paris și în tot timpul mesei n-a încetat să-mi vorbească despre întâlnirea pe care o avusese în această după-amiază cu unul dintre responsabilii societății cu care trebuia să trateze Agenția de pe Coastă pe care se presupunea că o reprezentăm.

N-am îndrăznit să mă destind cum aș fi dorit și n-am apreciat cum fi trebuit mâncărurile suculente din acel mic restaurant cu firma Perigord Noir.

Totuși, nu-l ascultam pe Bernard... Nu mă interesa deloc ce-mi povestea și am preferat să-l privesc...

Avea în colțul ochilor niște riduri mici, care se încrețeau când zâmbea... și o șuviță din părul de culoare închisă arăta neîncetat o dorință de independență; îi aluneca pe frunte și Bernard o arunca spre spate cu o mișcare a capului care îi era familiară.

– Vrei o cafea? m-a întrebat în timp ce tocmai am terminat profiterolul.

Am bănuit că dorea să plece, așa că am răspuns intenționat afirmativ.

– Și aș bea și un coniac! am declarat pe un ton fără apel. Îl voi plăti eu...

– Nota este plătită de Agenția de pe Coastă, poți să ai toate coniacurile pe care le vrei!

"Este un bărbat foarte inconstant, am decis în sinea mea. Într-o clipă bine dispus și în momentul următor pare sobru ca o închisoare...".

Oare unde era ființa simpatică ce-mi vorbise despre soția și copilul său? Acceptase fără fasoane să cineze la Castelul roz și iată că brusc se

transformase într-un bărbat de afaceri taciturn și sever...

Îndată ce mi-am băut ultima picătură de coniac, s-a ridicat.

– Fă în așa fel încât notițele pe care le-ai luat în această după-amiază să fie dactilografiate pentru mâine dimineață, Anne. Vom părăsi hotelul la ora nouă. Să nu uiți să comanzi micul dejun destul de devreme!

Atât de tăios și de dezagreabil se arăta, fără motiv! Am vrut să-i răspund cu asprime, dar mi-am reținut fraza sarcastică pe care o aveam pe buze: oare nu era patronul meu?

M-am dus în camera mea și am scos mașina de scris din husă. Am lucrat până la miezul nopții și am avut noroc că vecinii nu mi-au bătut în perete plângându-se de zgomot, după cum m-am temut!

Când m-am vârât în sfârșit în pat, a fost pentru a visa că Bernard Leger, Jean-Pierre Verbier și tânăra fată zâmbitoare de la brațul său se aflau sus pe Turnul Eiffel și-mi făceau semne largi. Am încercat să ajung lângă ei, dar în zadar m-am învârtit în

jurul Turnului Eiffel, n-am reușit să-i găsesc intrarea...

***

Ceasul deșteptător a sunat la ora șapte și treizeci de minute. Am telefonat imediat pentru a-mi comanda micul dejun. Apoi am privit mașina de scris, întrebându-mă dacă trebuia s-o iau cu mine sau era suficient blocnotesul...

Am vrut să-i telefonez lui Bernard, dar părăsise deja camera. L-am găsit cu puțin înainte de ora nouă, în hol.

– Trebuie să iau mașina de scris? l-am întrebat fără alt preambul.

Am decis ca astăzi să fiu o secretară perfectă. Nu va găsi nimic să-mi reproșeze...

– Nu, nu merită osteneala. Ți-ai luat micul dejun?

– Sunt gata, am răspuns simplu.

Am ieșit împreună și Bernard a strigat un taxi căruia îi ceru să ne conducă pe bulevardul Champs-Elysees.

În timpul cursei, i-am aruncat o privire însoțitorului meu și nu m-am putut stăpâni să izbucnesc în râs. M-a privit cu un aer surprins.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic important. Dar soarele ți-a luminat brusc părul ți părea că ai o aureolă!

– Sunt sfântul Bernard, nu știai? a răspuns fără să-și piardă seriozitatea. Cel puțin așa mă numea soția mea... Mi-am scuturat părul scurt și Bernard mi-a zâmbit.

– Mama dumitale are un păr superb!

Am oftat.

– Este adevărat, este foarte frumoasă. Păcat că are o fiică atât de comună...

– Nu spune prostii!

Și-a scos portofelul.

– Am ajuns...

Taxiul ne-a oprit la jumătatea bulavardului Champ-Elysees.

– Podul rotund... mi-a explicat Bernard.

Exista o circulație foarte mare la acea oră matinală, iar funcționarii de la birouri se grăbeau în toate direcțiile.

– Ce agitație înnebunitoare! am exclamat.

Bernard a zâmbit amuzat.

– Este o schimbare față de calmul din Castelul roz, nu-i așa? Și față de micul oraș liniștit care este Saint-Guillier... M-a condus pe stradă trasversală, apoi pe o alta, care mi s-a părut foarte îngustă față de Champs-Elysees.

– De ce nu ne-a adus taxiul până aici? m-am mirat.

– Pentru că puțin mers pe jos nu ne poate face rău! Vom rămâne aici ore întregi, să nu uiți!

– Te gândești la toate! l-am ironizat.

A ridicat din umeri și n-a răspuns. Am continuat să mergem câteva minute până când s-a oprit în fața unui imobil a cărui intrare era pardosită cu marmură albă. O ușă, toată din sticlă ornamentată cu auriu, era telecomandată electric și se deschidea larg îndată ce apărea un vizitator.

Totul îmi părea somptuos și, brusc, m-am simțit intimidată.

Am urcat la primul etaj renunțând la ascensor pentru a folosi o scară lată, acoperită cu o mochetă groasă, roșie. Pe palierul decorat cu plante exotice care urcau până la tavan, Bernard a rămas o clipă pe loc.

– Am ajuns, a declarat.

Am aruncat o privire la placa neagră gravată cu auriu care era aplicată pe ușa dublă, lustruită: "Jean Santenay, investitor", spunea aceasta.

Bernard a împins ușa și ne-am aflat într-un hol de primire de un lux uluitor. Totul era în alb în această încăpere: pereții, perdelele, mocheta, fotoliile și chiar biroul în spatele căruia stătea o tânără femeie blondă, îmbrăcată într-o rochie roșu aprins. Unghiile foarte lungi erau lăcuite într-un roșu asortat cu culoarea rochiei și fața îi era atât de machiată încât ai fi crezut că vezi o copertă de revistă... Timiditatea mea a sporit. În fața acestei gazde surprinzător de elegante, m-am simțit teribil de stângace și neîndemânatică.

A zâmbit.

– Bună ziua, domnule Leger, a spus cu o voce studiată. Domnul Santenay vă așteaptă.

Cât de eficientă și de organizată părea! Am fost sigură că nu greșea clasând corespondența și că nu făcea niciodată vreo greșeală de adresă bătând la mașină un plic! Dar oare știa să bată la mașină? Și o putea face cu unghiile sale foarte lungi?

Totuși, alături de biroul său se afla o mașină de scris... Evident, o mașină albă!

– Te voi chema când voi avea nevoie de dumneata, mi-a spus Bernard, fără să mă privească măcar...

Traversase deja holul în direcția unui culoar lăcuit într-un violet închis. M-am simțit complet pierdută când l-am văzut dispărând...

– Luați loc, a spus gazda. Doriți o revistă?

Fără să-mi aștepte răspunsul, mi-a întins o revistă pe hârtie glasată. Paginile îi erau consacrate colecțiilor marilor case de modă, dar toate acestea nu mă interesau deloc; nu-mi voi putea oferi niciodată o rochie de seară atât de elegantă și nici

atât de scumpă, nici una din blănurile extraordinare în care se refugiaseră manechine de vis...

Revista mi-a alunecat din mâini și a căzut pe mochetă. Ridicând-o, m-am simțit roșind. Eram foarte neîndemânatică! Din fericire, păpușa elegantă care, în spatele biroului său se cufundase în studiul unui calendar, nu păru să observe nimic... Poate nu meritam nici măcar disprețul său?

Mi s-a părut că am așteptat ore interminabile în inconfrotabilul fotoliu. În realitate, așteptarea n-a durat mai mult de douăzeci de minute, dar nici o clipă secretara vampă nu mi-a acordat atenție.

Telefonul suna fără încetare și fără să se consulte cu cineva fixa întâlniri pentru domnul Santenay, după ce răsfoia o agendă legată în piele.

Prefăcându-mă că mă interesează revista pe care mi-o împrumutase, o ascultam. Numărul de întâlniri, de prânzuri de afaceri sau de călătorii pe care le accepta în numele patronului său, mi s-a părut dement. Oare cum putea o societate mică, așa cum era Agenția de pe Coastă din Saint-Guillier

să fie în legături comerciale cu o întreprindere atât de importantă?

Mi s-a părut surprinzător...

Când Bernard m-a chemat în sfârșit, a trebuit să iau notițe în cea mai mare viteză. N-am înțeles absolut nimic din ce mi-a dictat și aș fi vrut ca Mireille să fie acolo pentru a-mi explica ce puteau să însemne acele fraze sibiline. În definitiv, nu eram decât o funcționară cu jumătate de normă, căreia nu i se încredințaseră niciodată sarcini importante...

A existat o clipă de pauză și l-am putut în sfârșit examina pe domnul Santenay. Era un bărbat scund, așezat în spatele unui birou enorm. Mi-a venit să râd constatând că era complet chel. N-avea nici măcar sprâncene... Iar ochelarii fără rame aparente accentuau și mai mult impresia curioasă pe care ți-o dădea capul roz, neted și strălucitor... Am remarcat de asemenea că avea mâini foarte mici cu manichiura făcută cu grijă. Un inel lat, împodobit cu un diamant enorm îi strălucea pe degetul mic.

A a runcat o privire spre ceasul mare din aur de la mână.

– Ei bine, domnule Leger, este ora prânzului. Domnișoara Fischer se va ocupa de secretara dumneavoastră.

"Oh, nu, vă rog, evitați-o pe domnișoara Fischer", doream să-l implor. Din păcate, trebuia să accept deciziile domnului Santenay!

Domnișoara Fischer – cunoșteam acum numele secretarei care intimida – își pusese deja mantoul de blană neagră, pe care-l purta cu dezinvoltură.

Mi-a zâmbit.

– Domnul Santenay mi-a cerut să vă duc la masa de prânz. Sper că nu aveți alte planuri?

Oare ce-i puteam răspunde? M-am străduit să-i zâmbesc și am asigurat-o că eram încântată să merg să prânzec cu ea. Puțin mai târziu, într-adevăr eram într-un restaurant confortabil, nu departe de birou. Ne-am oferit un antricot în vin însoțit de cartofi prăjiți cât trebuie, totul stropit cu un excelent vin de Brodeaux, pe care l-a ales ea însăși după multă ezitare.

– Sunteți atât de subțire, încât mi-aș fi imaginat că vă veți mulțumi cu o salată la ora prânzului! i-am spus

Timiditatea îmi dispăruse și poate datorită vinului care mi se urcase la cap și mă simțeam foarte bine dispusă.

– Nicidecum! a exclamat secretara. Am obiceiul să mănânc copios la prânz... Să știți că am nevoie să capăt puteri. Domnul Santenay este foarte exigent și uneori se întâmplă să mă rețină până la orele opt sau nouă seara, când avem treburi urgente.

– Am remarcat că nu aveți nici o clipă liniștită. Telefonul sună fără încetare...

– Este adevărat. Dar există compensații. Sunt foarte bine plătită încât sunt gata să lucrez în fiecare zi a anului...

Am privit-o cu stupoare.

– Serios?

– Este un mod de a spune! Mi se întâmplă să lucrez în timpul weekendurilor! Când se duce la casa sa de la țară, somnul Santenay îmi cere uneori

să-l însoțesc când avem afaceri mari în desfășurare...

– La țară? În ce parte?

– În Bretania...

– Dar eu locuiesc în Bretania! am exclamat.

– Știu. Oare ce puteți face în timpul liber în acest sezon?

– N-am timp liber. Părinții mei țin un mic hotel și-i ajut...

M-a privit într-o manieră care mi-a părut ciudată. Am avut impresia că era pe punctul de a spune ceva, apoi a făcut un gest din mână.

– Ați mâncat suficient? m-a întrebat.

– Prea mult! am asigurat-o.

După antricot, mâncasem o bucată enormă de prăjitură de ciocolată cu cremă de cafea și mi se părea că nu-mi va mai fi foame cel puțin trei zile...

***

În acea după-ămiază, am lucrat aproape fără să am timp să respir. Degetele mi se crispaseră pe creion, în timp ce notam fără încetare cuvânt după cuvânt. Cuvintele formau fraze al căror înțeles îmi scăpa complet.

Oare mă prostisem sau chiar nu fusesem înzestrată pentru acest gen de muncă? Singura mea speranță era să reușesc să le recitesc și să le prezint într-un document oarecum inteligibil... Chiar dacă eu nu înțelegeam nimic, poate avea un sens pentru alții!

Puțin înainte de ora optsprezece, domnul Santenay s-a lăsat pe spate în fotoliul său mare.

– Ei bine, cred că am trecut prin toate problemele! Nu este și părerea dumneavoastră, Leger?

– Întru totul! îl asigură Bernard.

Domnul Santenay și-a frecat mâinile.

– Dacă ne vom atinge scopurile, mica dumneavoastră agenție va avea un beneficiu important!

Bernard părea preocupat.

– Este exact... Totuși, există un obstacol, bătrânul s-ar putea să ne pună bețe în roate...

– Sunt obișnuit să lucrez cu oameni bătrâni, a declarat domnul Santenay pe un ton fără replică. Știu ce trebuie să le spun pentru a se hotărî...

Am salutat-o pe domnișoara Fischer când am traversat holul, iar ea s-a mulțumit să-mi adreseze un ușor semn din cap, fără să vorbească, deoarece era la telefon.

Când am ajuns în stradă, am inspirat adânc, și aerul parizian, viciat de aburii ce scăpau din țevile de eșapament, mi s-a părut plin de mirosuri încântătoare, după staționarea interminabilă în biroul lipsit de zgomote al domnului Santenay.

– Ne vom întoarce la hotel pentru a ne schimba și apoi vom merge să cinăm, a declarat Bernard. A fost o zi grea?

– Nu știu dacă îmi voi reveni! am oftat. Mâinile îmi sunt aproape paralizate...

A început să râdă.

– Ei bine, Anne! Sunt sigur că într-o oră sau două totul va fi mai bine.

A reușit să oprească un taxi și în clipa în care am vrut să urc în mașină, m-am împiedicat de trotuar și am căzut cu toată greutatea pe genunchi, rupându-mi ciorapii.

– Ah! am oftat ridicându-mă, sunt sigură că domnișoarei Fischer nu i se întâmplă niciodată să facă un pas greșit!

– Vino, Anne! a spus Bernard cu o oarecare iritare. M-a ajutat să mă instalez în taxi și s-a așezat alături de mine.

– Pfff... Să găsești un taxi la această oră din zi, nu este simplu! Am avut noroc!

– Unde mergeți? a întrebat șoferul.

Bernard i-a dat adresa hotelului și taxiul se grăbi în direcția Champs Elysee. Am făcut în sens invers drumul pe care l-am parcurs dimineață și m-am mirat din nou de agitația înnebunitoare care domnea pe străzi la această oră a ieșirii de la birouri. Oamenii se grăbeau în masă spre gurile de metrou, stăteau la rând în stațiile de autobuz, alergau în toate sensurile... Cu nasul lipit de geam, am privit capitala agitându-se și această frenezie mi-a părut nemaipomenită.

Capitolul 7

Bernard m-a dus să cinăm într-un restaurant mare, aproape de gara Montparnase. De data aceasta luase mașina sa, dar mi-am dat repede seama că era imposibil să găsească un loc pentru a staționa. A parcat jumătate pe trotuar, jumătate într-o stație de autobuz.

– Dar... am obiectat.

– Dar ce?

– Ai dreptul s-o pui aici? m-am mirat.

– În principiu, nu. Totuși, toată lumea face la fel...

Am constatat că avea dreptate.

– La Saint-Guillier se întâmplă să staționezi fără probleme, chiar în plină vară, am remarcat.

Bernard a început să râdă. În seara aceasta părea într-o dispoziție excelentă.

– Regreți deja Saint-Guillier și Castelul roz, Anne

M-am gândit o clipă.

– Nu știu... am mărturisit, în cele din urmă.

Râsul său a răsunat din nou.

– Haide, vino să cinăm, fetițo!

Nu mi-a spus niciodată astfel și mi-a făcut o impresie ciudată. Eu fetiță? La douăzeci și patru de ani?

– Te crezi bunicul meu? l-am întrebat pe un ton degajat.

M-a măsurat gânditor, apoi a scuturat din cap.

– Nicidecum. Ai douăzeci și patru de ani, cred, iar eu, am treizeci și doi... Nu-mi spune că am vârsta bunicului, în timp ce n-am nici măcar vârsta tatălui dumitale!

Avea exact vârsta lui Jean-Pierre Verbier și această coincidență mi s-a părut uimitoare. Apoi

am râs de mine însămi; trebuia să existe în lumea mare atâția oameni în vârstă de treizeci și doi de ani, încât chiar nu era surprinzător să întâlnești în câteva săptămâni două persoane născute în același an!

Când ne-am aflat instalți față în față la o masă acoperită cu o față de masă imaculată și când un șef de sală mi-a întins un meniu imens, am oftat ușor.

– Mulțumită? m-a întrebat.

– Hm... da.

– Acum te poți relaxa. Ai fost formidabilă, Anne. Mi-a fost teamă ca această muncă să nu reprezinte prea mult pentru dumneata, deoarece nu ești deloc antrenată...

– Este adevărat, am mărturisit cu sinceritate. Și nu știu stenografia! Am propriile mele prescurtări și presupun că nimeni nu va ști să se orienteze în paginile de notițe pe care le-am luat în această după-amiază!

Am zâmbit

– De altfel, nu mă orientez eu însămi!

Vreau să spun că voi reuși să dactilografiez totul, fără dificultăți, dar tot ce ai vorbit cu domnul Santenoy a rămas de neînțeles pentru mine, de la început până la sfârșit!

Am făcut un gest cu mâna și am roșit.

– Probabil mă consideri proastă...

A scuturat negativ din cap.

Nu mă miră că n-ai înțeles nimic, Anne. Și Mireille ar fi fost pierdută... Dacă vei avea unele dificultăți în dactilografierea acestui text la birou, vei putea să-mi ceri lămuriri: am o memorie destul de bună și-mi amintesc aproape tot ce s-a spus...

M-a privit într-o manieră ciudată.

– Ar trebui să iei lecții de stenografie, Anne. Ți-ar putea fi de ajutor într-o zi... Ai putea deveni o secretă excelentă, să știi!

Am făcut o mină amuzată.

– Dumneata spui asta? Ai uitat că am hoinărit prin Paris în loc să te aștept cu răbdare? Sunt sigură că domnișoara Fischer n-ar face niciodată un asemenea lucru!

S-a înfiorat.

– Să nu devii ca ea! a exclamat. Mă îngheață! Am impresia că-l intimidează și pe Santenay... Și imaginează-ți că și doamnei Santenoy îi este puțin teamă de ea!

– Este căsătorit! am exclamat. L-aș fi considerat un celibatar convins!

– Nu numai că este căsătorit, dar este tată de familie. Are cinci copii, cinci fete...

Am izbucnit în râs.

– Sper că au ceva mai mult păr decât el...

Bernard a râs cu mine, apoi a declarat:

– Acum alege tot ce-ți place! Meriți o cină excelentă...

N-avea rost să-mi facă această propunere de două ori. Am început să cercetez amănunțit meniul, fără să țin seama de prețurile care figurau în fața fiecărui fel de mâncare și am ales lucruri pe care nu le mâncasem niciodată, începând de la ficat de gâscă și terminând cu înghețată din fructe exotice: nu erau prea multe fructe de mangher, nici fructe ale pasiunii în livada Castelului roz...

La sfârșitul mesei, Bernard m-a întrebat:

– Regreți că trebuie să ne întoarcem mâine la Saint-Guillier?

– Mi-ar fi plăcut să mai rămân câteva zile la Paris. Sunt atât de multe lucruri care mi-ar plăcea să le văd!

M-a privit gânditor, apoi a spus brusc:

– Vom face asta curând, Anne.

L-am privit cu ochii mari de uimire:

– "Vom"? Cum asta?

– Vom putea să venim la Paris în călătorie de nuntă...

Am tresărit atât de tare, încât mi-a scăpat lingurița. Am vrut s-o ridic, dar un chelner s-a însărcinat deja cu asta și a înlocuit-o cu alta...

– Călătorie de nuntă? am repetat, încruntându-mă.

A izbucnit într-un râs ușor.

– După o nuntă mare... Te văd foarte bine îmbrăcată într-o rochie lungă, albă, Anne...

– De ce-ți bați joc de mine, Bernard?

– N-am fost niciodată în viața mea atât de serios! a exclamat. Căsătorește-te cu mine, Anne, te rog. Sunt sigur că vom avea o căsnicie reușită.

Sau își bătea joc de mine, sau băuse prea mult! L-am privit cu asprime.

– Haide, nu ești îndrăgostit de mine și nici eu nu sunt îndrăgostită de tine! Nu... este rezonabil să vorbești astfel.

"Nu sunt îndrăgostită de tine" tocmai afirmasem categoric. Oare era adevărat? Inima începuse să-mi bată cu putere, în timp ce-mi regretam deja cuvintele...

– Cine a spus că nu sunt îndrăgostit de tine, Anne? Eu nu, în nici un caz...

– N-ai spus nici că ești! am exclamat.

Conversația era ridicolă! Se auzise vreodată vorbindu-se de o cerere în căsătorie atât... de puțin romantică?

– Poate nu sunt suficient de sentimental? m-a întrebat Bernard, ca și când îmi citea gândurile. Ai nevoie oare de o regie cu viori, clar de lună și toate celelalte?

Am izbucnit într-un râs nervos.

– Nu este asta, dar...

M-a prins de mână și n-am retras-o.

Era un contact plăcut și aș fi rămas astfel ore întregi, cu plăcere...

– Anne, îți cer să împarți viața cu mine... Sunt tânăr, sănătos, activ... Am bani și o mulțime de planuri!

– Cu domnul Santenay?

– Cu el și cu alții... Să știi că Henry Raguenon și cu mine avem în vedere foarte multe afaceri!

– Și eu, care este locul meu în toate acestea? am întrebat.

Conversația noastră părea mai mult o discuție comercială decât un dialog sentimental!

Dacă mă iubea, cum pretindea, de ce nu-mi făcea o declarație cum se cuvine? Câteva sărutări, câteva priviri tandre? Oare nu la asta se așteaptă orice fată tânără în clipa cea mai importantă a vieții sale? Cu toți chelnerii aceia în jurul nostru, lumina puternică și vecinii de masă care se certau pentru a ști cine plătește nota, atmosfera nu era deloc romantică!

– Îmi pare rău, Bernard, am spus în cele din urmă, încet. Dar totul este atât de neașteptat. M-ai luat prin surprindere și în realitate...

M-am întrerupt înainte de a relua cu voce mai fermă:

– În realitate, nu sunt sigură că ai uitat-o pe prima ta soție... Nu cred nici că ești cu adevărat îndrăgostit de mine! Poate vrei pe cineva care să se ocupe de casa ta! Știu că bărbaților nu le place să trăiască singuri... deseori se descurcă greu când este vorba să facă menajul sau să-și calce cămășile...

– Anne, n-ai înțeles nimic! a exclamat. Ei bine, nu vei deveni niciodată o domnișoară Fischer dacă judeci oamenii în acest mod! Vezi doar defecte!

De data aceasta m-am înfuriat.

– Așadar, o secretară este tot ce-ți trebuie? Nu o femeie de serviciu? Cineva care să răspundă la telefon și să stenografieze o mulțime de cuvinte pe minut? Bernard Leger, ești incredibil! Absolut incredibil!

A izbucnit în râs.

– Nu te înfuria, draga mea! Ești atât de roșie, încât vei face un atac!

Mi-a luat mâna din nou.

– Te iubesc, Anne! Te iubesc și-mi doresc să fiu cu tine pentru totdeauna!

Acum devenea tandru. Dar era prea târziu...

– Nu te cred... am murmurat. Nu pot să te cred... Să plecăm de aici!

M-am ridicat și l-am lăsat să plătească nota, care era probabil astronomică! În acest timp m-am dus să-mi iau mantoul și l-am așteptat afară din restaurant. Eram copleșită de mânie și când a ieșit și a vrut să mă ia de braț, m-am eliberat.

– Ce facem acum? m-a întrebat. Este doar nouă și jumătate și suntem la Paris!

– Mă întorc la hotel! am declarat.

M-a luat de braț.

– Ar fi stupid, Anne! Vrei să mergem la cinema, sau într-un local de noapte? Din nefericire este prea târziu pentru teatru... Vom merge în timpul călătoriei noastre de nuntă, ador teatrul!

Eram atât de furioasă, încât eram incapabilă să vorbesc. În același timp, îmi venea să izbucnesc în râs, deoarece simțul umorului mă făcea să văd partea comică a situației.

Mâine, lucrurile vor reveni la normal... În seara aceasta, eram în același timp obosiți de ziua lungă de muncă și de cina generoasă, puțin prea udată...

– Vino! a spus Bernard. Știu un club de noapte foarte plăcut...

Nu pusesem în viața mea piciorul într-un local de noapte și totul mi s-a părut fantastic. Evident, nu mi-ar fi plăcut să petrec fiecare seară în localuri de acest gen, dar o dată în douăzeci și de patru de ani, era departe de a fi prea mult!

Am băut șampanie, am dansat pe o pistă foarte mică pe care jucau lumini... Aveam impresia că visez cu ochii deschiși!

Din fericire, Bernard a rămas întru totul corect. Chiar în timpul celor mai tandre slowuri, a evitat să profite de situație și i-am fost recunoscătoare, deoarece astfel m-am putut amuza fără cel mai mic gând ascuns.

Când ne-am urat noapte bună în holul hotelului, nu mai eram întru totul cei de dimineață... În aparență da, evident. Dar în sinea noastră, simțeam că depășisem o barieră.

A doua zi plecam în direcția Bretaniei. Divertismentul parizian se terminase deja.

***

Imediat la întoarcerea mea la Castelul roz, i-am povestit mamei în detaliu sejurul în Capitală. I-am spus cât de mult am muncit, dar i-am vorbit și despre restaurantul mare în care am mâncat ficat de gâscă pentru prima dată în viață. I-am descris de asemenea clubul de noapte, dar m-am ferit să-i vorbesc despre propunerea ciudată a lui Bernard Leger.

La ce bun s-o neliniștesc pe mama? Părea destul de îngrijorată și așa!

După ce i-am vorbit cu înflăcărare, am remarcat brusc că nu părea la fel de veselă și destinsă ca de obicei.

– Ce s-a întâmplat, mamă? am întrebat-o. Sabine și Ghislaine nu te-au ajutat?

A scuturat din cap.

– Nu, nu este vorba despre asta. Totul s-a desfășurat bine... Ghislaine s-a ocupat de curățarea legumelor și Sabine a dat o mână de ajutor, cu toate că este încă zdruncinată moral...

– Și atunci?

– Bunicul tău mă îngrijorează... A primit o scrisoare care-l necăjește, dar nu vrea să ne spună despre ce e vorba!

– Nici chiar lui tata?

– Nu. Nici chiar tatălui tău, a spus oftând. Și atitudinea lui mă supără, nu l-am văzut astfel niciodată!

Am încercat s-o încurajez.

– Bunicul nu are obiceiul să păstreze secrete! Nu va întârzia să-i spună tatei și tata îți va spune despre ce este vorba!

– Sper. Asta nu mă va împiedica să mă neliniștesc...

Am ezitat o clipă înainte de a propune:

– Și dacă m-aș duce să-i vorbesc?

Mama a scuturat din cap.

– M-ar mira să-ți spună ceva! Totuși, de ce să nu încerci?

Am urcat în camera bunicului. Era așezat în locul său obișnuit, în fața ferestrei mari care dădea spre mare. Atitudinea sa mi-a făcut milă: ținea capul plecat, privirea fixă și părea imaginea disperării...

– Bună ziua, bunicule!

– Te-ai întors, Anne? Te-ai săturat repede de Paris, nu-i așa? Aerul este mai bun aici, nimic de spus!

– Întoarcerea mea nu are nimic de-a face cu atmosfera din Capitală! am exclamat.

– Toată ceața aceea, fumul...

Am izbucnit în râs.

– Nu este mai multă ceață la Paris decât la Saint-Guillier!

– Și mașinile, circulația intensă... a continuat bunicul.

Am înțeles că era în acea dispoziție în care căuta să spună contrariul la tot ce-i puteam prezenta.

– Pari obosit, bunicule...

– Nicidecum! Sunt în perfectă formă! a protestat.

– Nu s-ar spune... am murmurat.

S-a auzit râsul lui neplăcut.

– Mă vezi deja mort, nu-i așa? Ei bine, Anne, mai poți aștepta încă mult timp!

A strâns ochii și m-a examinat fără amabilitate.

– Mă întreb dacă nu te afli la originea acestei istorii incredibile! Nu m-ar mira!

– Ce istorie incredibilă, bunicule? Nu știu despre ce vorbești...

– Serios? Ești o mare mincinoasă, draga mea! Știu de ce te-ai dus la Paris, nu încerca să-l înșeli pe bătrânul tău bunic!

– Am fost la Paris în calitate de secretară! Nu uita că lucrez pentru Henri Raguenon, de la Agenția de pe Coastă, din Saint-Guillier!

– Și acea carieră de piatră, he? a exclamat brusc.

Am ridicat brațele spre cer.

– Bunicule, te asigur că nu înțeleg absolut nimic din ce spui! Despre ce carieră de piatră vorbești?

A întors capul.

– Totuși, nu cred ca tu să fi scris scrisoarea aceea... a mormăit.

– Bunicule! am repetat cu ardoare, nu înțeleg nimic din ce spui! Dacă mi-ai explica? Nu ți-am scris și nici n-am auzit vreodată vorbindu-se de o carieră de piatră, în afara celei din Roch'Ir, dar este foarte departe de aici!...

M-a privit drept în ochi.

– Spui adevărul?

– Firește! Ar trebui să știi că nu mint niciodată... Dacă mi-ai arăta scrisoarea aceea faimoasă, bunicule?

A scos din buzunar un plic șifonat, din care a tras o foaie de hârtie, de asemenea șifonată. Am bănuit că citise și răscitise acea misivă de nenumărate ori.

– Iată, a declarat, întinzându-mi-o

Era vorba de o foaie de hârtie albă, care nu avea nici dată, nici adresa expeditorului, nici măcar semnătură. Am citit-o repede:

"Ar trebui să fiți atent. Degeaba sunteți proprietarul Castelului roz, asta nu va mai dura

mult timp. O dată ce în marginea pământurilor dumneavoastră se va afla o carieră de piatră, nimeni nu va mai veni la hotel din cauza zgomotului greu de suportat al mașinilor care vor extrage piatra și de asemenea din cauza prafului care va acoperi împrejurimile acelei cariere. Așa că va trebui să plecați cât mai este timp, fiți rezonabil".

Cineva care vă vrea binele.

– Este ridicol, bunicule! am exclamat. O carieră în regiunea aceasta unde se vorbește de un parc natural? Imposibil!

I-am înapoiat scrisoarea pe care a împăturit-o cu degete tremurânde.

– Nu trebuie să iei în seamă acest avertisment, bunicule! Cineva a vrut să te tachineze, atâta tot! Iar scrisorile anonime nu merită nici măcar osteneala să le citești!

A dat gânditor din cap.

– Poate există un adevăr acolo! Se spune că nu iese niciodată fum fără foc!

– Au vrut să te tachineze, i-am spus din nou.

Este doar o glumă proastă. S-a încruntat.

– Oare cine a putut face asta?

Avea dreptate. Nu vedeam pe nimeni în jurul nostru capabil de un astfel de gest. Probabil bunicul se gândise deja la asta.

– N-am făcut niciodată rău nimănui! Toată lumea o iubește pe mama ta, eu am numai prieteni și tatăl tău de asemenea... Cel puțin așa sper! N-a făcut niciodată nimic pe dos!

– Nu, am spus cu oarecare tristețe. Dat fiind că nu face niciodată nimic, nu poate să greșească!

Ochii bunicului aruncau fulgere.

– Să nu-l vorbești de rău pe tatăl tău, Anne! Este un bărbat respectabil, care iubește Castelul roz la fel de mult cum îl iubesc eu! Nu vreau să se instaleze aici o carieră! Înțelegi?

A ridicat tonul și acum țipa.

– Înțelegi? a strigat din nou.

– Nu sunt surdă! am replicat.

Și, încrucișând brațele, am declarat:

– Ascultă, bunicule, ai să te îmbolnăvești dacă vei continua să iei asta în serios! Nu te neliniști: mă

voi duce să mă informez la primăria din Saint-Guillier, pentru a afla dacă este vreun adevăr în această poveste...

– Vei face asta, Anne?

– Desigur!

– Când vrei, ești o fată drăguță... Este păcat că te simți atrasă de luminile Parisului! N-ai să ne părăsești, spune-mi, Anne!

Bărbia îi tremura puțin și mi-a făcut milă. În ciuda caracterului său irascibil, îl iubeam mult pe bunicul!

– Ai încredere în mine, bunicule! N-am intenția să părăsesc Castelul roz! Mă voi duce chiar în această după-amiază să mă informez la primărie!

Mi-am ținut cuvântul mai repede decât prevăzusem. Mama nu mai avea suficientă pâine pentru prânz și i-am propus să mă duc să iau de la Saint-Guillier. După ce am trecut pe la brutărie, m-am îndreptat spre primărie, unde am fost primită de un bărbat tânăr, cu barbă creață, care nu era în nici un caz din regiune, deoarece când a auzit întrebarea mea, m-a privit cu un aer stupefiat.

– O carieră de extracție a pietrei la Castelul roz? Mai întâi, unde se află acest Castel roz?

I l-am arătat pe harta militară care se afla prinsă pe perete și a dat din cap.

– Ah, da... înțeleg. Castelul acela mare care domină golful?

– Exact.

A ridicat din umeri.

– Ei bine, nu se poate pune problema unei cariere în acel loc, deoarece chiar acolo va fi stabilită rezervația naturală!

– Sunteți sigur?

– Absolut.

– Dacă un astfel de proiect ar fi în curs de elaborare, am insistat, ați fi inevitabil la curent?

– Evident, domnișoară, a răspuns categoric.

S-a întors la biroul său, după care mi-a adresat un ușor semn din cap.

– Uitați-vă temerile și o după-amiază plăcută! a exclamat, indicându-mi prin asta că întrevederea s-a terminat.

– O după-amiază plăcută, am mormăit la rândul meu.

Am plecat, nu pe deplin convinsă. Nu aveam încredere în acest tânăr cu părul prea lung. Oare de când angajații primăriei se îmbrăcau ca studenții de la Arte Frumoase? Cu pantalonii de catifea verde ca mărul și puloverul gros din lână albă pe care juca un pandantiv mare din argint, nu semăna deloc cu un funcționar municipal!

Am pedalat cu sârguință spre Grand Hotel de la Castel și după ce am pus pâinile pe masa din bucătărie, am alergat până în camera bunicului pentru a-l asigura că nimeni din primăria din Saint-Guillier nu auzise vorbindu-se de un asemenea proiect.

– Sectorul acesta este protejat, deoarece este destinat să devină parc natural, bunicule! Nu va exista niciodată o carieră aici, poți să dormi liniștit!

– Ești o fată drăguță, Anne, mi-a spus bunicul pentru a doua oară în acea zi.

Nu mi-a făcut niciodată atâtea complimente!

Când am plecat de la el, își regăsise buna dispoziție obișnuită. M-am dus lângă mama la bucătărie și i-am spus toată povestea.

A părut stupefiată.

– Anne, dar asta ar fi sfârșitul la toate! Hotelul n-ar mai putea funcționa și nu l-am putea nici măcar vinde! Ar fi teribil!

I-am zâmbit.

– Cred că este vorba despre o farsă de prost gust. Funcționarul care m-a primit la primărie mi-a afirmat că nu s-a pus niciodată problema unei cariere în regiune.

– Oare cine a putut scrie această scrisoare? a murmurat. Bunicul tău are dreptate, nu iese fum fără foc! Poate este un plan în curs de stabilire a carierei, fără ca primăria să fi fost deja anunțată...

– Poate unul dintre clienții noștri de anul trecut este autorul acestei misive? am îndrăznit. Au văzut ce s-a întâmplat la Roch'Ir și a vrut să ne sperie...

– Dar de ce? A scuturat din cap.

– Problema asta mă îngrijorează... În spatele ei este cineva care vrea să ne sperie de moarte!

– Sau să ne facă să vindem, am spus. Da, poate acesta este scopul scrisorii, să ne îndemne să vindem în grabă, ca să avem cu ce trăi!

Mama s-a prăbușit pe un scaun vechi, mâncat de carii, care trosni în mod îngrijorător.

– Anne, trebuie să fim foarte atenți!

– Este o glumă, mamă, am asigurat-o încă o dată.

Am avut o clipă de ezitare înainte de a adăuga:

– Nu este și părerea ta?

Își mușca buza inferioară.

– Nu mai sunt atât de sigură.

Oamenii nu trimit scrisori anonime pentru a glumi... Există întodeauna ceva în spatele lor; în nouă din zece situații se află adevărul amenințător...

– Totuși, la primărie...

Mama m-a întrerupt.

– La primărie, întotdeauna sunt anunțați ultimii! Dacă oamenii care vor să sape o carieră aici și țin neapărat s-o facă, vor trece direct pe la prefectură! Există totuși mijloace de a-ți atinge scopurile când cunoști oameni sus-puși!

Și încruntându-se, a coborât vocea, ca și când vorbea cu ea însăși:

– Oare la cine ne-am putea informa?

– Aș putea să-i vorbesc despre asta domnului Raguenon? am propus. Poate ne-am putea adresa chiar unui avocat?

– Oh, nu! a exclamat mama. Un avocat ne-ar cere onorariu pentru a scoate această treabă la lumină... Și nu avem bani de dat!

A oftat îndelung.

– Păcat că Jean-Pierre Verbier a plecat! Sunt sigură că ne-ar fi dat un sfat bun...

– Apropo! am exclamat. Imaginează-ți că l-am văzut la Paris!

– Aveai întâlnire cu el? s-a mirat mama.

Am izbucnit în râs.

– Nicidecum! Eram într-un taxi și el era pe trotuar... în compania unei fete foarte frumoase, care-l sorbea din ochi!

– Oh, Dumnezeule! a exclamat mama. În nici un caz să nu-i vorbești despre asta Sabinei! Pare să se simtă mai bine, dar dacă-i vei povesti asta, va cădea din nou în disperare!

– Voi ține pentru mine, nu te neliniști, mamă! Nu sunt chiar atât de proastă!

Și, revenind la subiectul nostru de conversație, am întrebat-o:

– Vrei să-l întreb pe domnul Raguenon dacă știe ceva în legătură cu această faimoasă carieră? Nu-i voi vorbi despre scrisoare, îi voi spune doar că am auzit un vag zvon...

– N-ar fi o idee rea, a aprobat mama.

Capitolul 8

În aceeași după-amiază, i-am pus întrebarea domnului Raguenon. Mi-a zâmbit cu multă ironie.

– Oare nu-i ciudat! am exclamat puțin ofuscată de această reacție neașteptată.

– Se povestesc atât de multe lucruri într-un oraș mic, Anne! Circulă tot felul de zvonuri diverse, încât este de preferat să nu ții cont de ele! Când am pus pe picioare această agenție, iată că acum sunt aproape cincisprezece ani, toată lumea a fost de aceeași părere, spunând că nu voi rezista mai mult de șase luni... Și iată!

M-a bătut cu afecțiune pe spate.

– Nu lua asta în serios! În locul dumitale, nu mi-aș face griji!

– Castelul reprezintă modul nostru de a ne câștiga pâinea, am obiectat.

– Nu văd cum v-ar putea deranja o carieră, dacă s-ar instala într-adevăr acolo sus. Aveți destule hectare pentru a nu vă simți agresați!

– Destule hectare? Nu știu nimic despre asta, am mărturisit. Bunicul este extrem de discret pe acest subiect...

– Aruncă o privire pe actul de proprietate!

– Este imposibil! am exclamat. Totul este sub cheie... Și bunicul este de o neîncredere lipsită de sens! Imaginați-vă că s-a gândit că aveam un rol în zvonurile care circulă... A crezut că deplasarea mea la Paris avea o oarecare legătură cu toate acestea...

Zâmbetul domnului Raguenon dispăru.

– Ce vrei să spui prin "toate astea"?

– Am fost la Paris pentru a lua notițe pentru domnul Leger, dar bunicul este convins că am plecat pentru cu totul alt motiv!

Domnului Raguenon i-a revenit zâmbetul.

– Ah, da? Un alt motiv? Acest motiv se numește din întâmplare Bernard Leger?

Am roșit puternic.

– Domnul Leger este asociatul dumneavoastră și în consecință patronul meu, am declarat. Atâta tot, punct! Și am muncit din greu la Paris! Mai mult decât am lucrat vreodată în viața mea! Am avut crampe la mâini străduindu-mă să iau niște notițe din care n-am înțeles absolut nimic!

– Te-ai dovedit o colaboratoare remarcabilă, Anne! m-a asigurat domnul Raguenon. Aș dori să lucrezi pentru agenție cu normă întreagă... Salariul îți va fi dublat și poate mărit...

Chiar dacă salariul meu nu ar fi fost decât dublat, ne-ar fi permis să așteptăm reluarea sezonului estival fără prea multe dificultăți. Dar cum va reuși mama complet fără mine? Desigur, aș putea totuși s-o ajut în timpul serii, cu toate acestea n-ar fi suficient.

Ah! Dacă măcar tata și verișoarele mele ar accepta să i se alăture...

– Aș dori să vorbesc mai întâi cu părinții mei, i-am spus domnului Raguenon. Vă voi da răspunsul mâine...

– De acord, a răspuns. Lasă-mă să te sfătuiesc să profiți de această ocazie, Anne! Agenția de pe Coastă va face un mare salt înainte și asta va fi foarte avantajos pentru dumneata și Mireille...

După ce l-am părăsit pe domnul Raguenon, m-am dus s-o pun la curent cu propunerea pe colega mea.

– Acceptă, Anne! a exclamat aceasta. Vei putea conta pe mine pentru a te informa cu toate... Ne-am putea descurca foarte bine amândouă, fără ca domnul Raguenon să angajeze funcționare suplimentare! Noi ne înțelegem perfect, dar nu este sigur că o a treia persoană în acest birou se va pune la același diapazon...

– Dar care este această muncă suplimentară, Mireille? am întrebat. Domnul Raguenon pare cu adevărat convins că va face avere în Saint-Guillier!

M-am gândit o clipă.

– Îl cunoști pe domnul Santenay?

– Nicidecum!

– N-a scris niciodată? N-a telefonat niciodată?

A scuturat din cap.

– Nu! Cine este?

– Un investitor. La el a mers domnul Leger și cu mine în timpul călătoriei la Paris...

– Poate că era vorba despre o afacere pe care domnul Leger o controlează singur? a sugerat Mireille.

– Cu siguranță, este o afacere importantă, am spus gânditoare.

Și, însuflețindu-mă, am continuat:

– Ascultă, Mireille, am descins într-un hotel foarte confortabil! Și toate cheltuielile erau în sarcina agenției...

Am avut o cină scumpă! Prețurile indicate pe meniu m-au făcut să mă înfior. Nu mi-am imaginat niciodată că un simplu aperitiv poate costa atât de scump!

I-am citat câteva dintre prețurile restaurantului în care mă dusese Bernard Leger și ochii i se măriră de uimire.

– Este înnebunitor! Din întâmplare, nu-ți bați joc de mine, Anne?

– În nici un caz, Mireille!

A scuturat din cap.

– Ciudat... a murmurat. Într-adevăr trebuie să fi fost ceva foarte important cu acest domn Santenoy...

– Chiar aș vrea să știu despre ce e vorba... am murmurat.

Mireille mi-a făcut cu ochiul.

– Dacă aflu ceva, contează pe mine!

***

Mama a părut încântată când i-am vorbit despre propunerea domnului Roguenon.

– Îți imaginezi, draga mea! a exclamat cu ochii strălucind. Toți acei bani în plus... Firește, nu aștept să-mi dai tot ce câștigi, ar fi prea nedrept!

– Dar cum vei face, mamă, cu treburile hotelului?

A făcut un gest cu mâna.

– Va trebui să-și dea și tatăl tău osteneala... Și mai sunt Sabine și Ghislaine!

– Înțepatele alea două! am exclamat. Ce fac pentru a-și câștiga existența? Nimic, absolut nimic! Totul le este cuvenit!

Mama m-a mângâiat pe păr.

– Știu, știu, a murmurat. Totuși trebuie să recunosc că Ghislaine m-a ajutat mult în timp ce tu erai la Paris! Este în stare să facă mai mult...

După cină, m-am oprit lângă Ghislaine care întocea paginile unei reviste, cu un aer neglijent. Peste picioare avea pusă o pătură ecosez.

– Ghislaine, i-am spus nitam-nisam. Mi s-a propus o slujbă cu normă întreagă, ceea ce înseamnă bani în plus care ar intra în casă dacă cineva ar putea-o ajuta pe mama.

– Eu nu pot. Sunt infirmă.

– Ghislaine, nu-ți poți folosi picioarele, dar ai brațe solide și capul pe umeri! Dacă ai accepta să muncești puțin, i-ai face un mare serviciu mamei...

– Nu pot, a repetat.

Totuși, un zâmbet ușor i s-a conturat pe buze, complimentele mele au flatat-o.

– Ghislaine, am spus încet, sora ta nu este în stare de mare lucru, dar tu da! Gândește-te cât de mândru ar fi bunicul, dacă te-ar vedea ajutând-o serios pe mama! Dacă într-o zi mama încetează să muncească, tu vei fi cea care vei putea conduce hotelul... Ești foarte capabilă!

Ochii i s-au îngustat în timp ce s-a gândit o clipă.

– Dacă mama ta nu mai vrea să se ocupe de hotel, va fi tatăl tău care-l va prelua...

Am ridicat din umeri.

– Știi bine că nu!

Ghislaine a continuat să se gândească. Oare de ce trebuia să folosesc căi atât de întortocheate pentru a-mi atinge scopurile? Dacă Ghislaine considera că era în interesul său să înceapă să muncească, va accepta imediat... Și o cunoșteam destul de bine pentru a ști că va refuza s-o ajute pe mama dacă asta nu trebuia să-i aducă nimic.

– Crede-mă, dacă ar putea să înceteze să se mai ocupe de Grand Hotel de la Castel, mama ar fi

încântată. Cât despre mine, mi-ar plăcea să trăiesc la Paris! În calitate de directoare de hotel, poate vei reuși să realizezi beneficii...

– Probabil este realizabil! a exclamat cu ardoare. Mama ta procedează foarte greșit și de asta nu se descurcă! sunt sigură că hrănindu-ne mai puțin clienții, s-ar face economii importante...

A tăcut o clipă înainte de a relua:

– Și poate mă voi căsători? O directoare de hotel este cineva! a declarat cu pasiune, deja pierdută complet în noile sale himere.

– Accept! a lăsat să-i scape, foarte marea doamnă.

I-am povestit mamei cum am reușit s-o hotărăsc pe Ghislaine și a zâmbit ușor.

– Când este vorba să-și atingi scopurile, ești la fel de abilă ca bunicul tău!

***

Domnul Roguenon mi-a adresat un zâmbet larg când l-am informat că am putut să mă eliberez și că voi fi pe viitor la dispoziția sa, cu normă întreagă.

Și Mireille a fost încântată. Cât despre Bernard Leger, nu l-am mai văzut de la întoarcerea noastră de la Paris.

M-am gândit de mai multe ori la uimitoarea cerere în căsătorie pe care mi-o făcuse, după ce am cinat foarte bine... Totul fusese mai degrabă ridicol și totuși, mă simțeam ciudat de emoționată când retrăiam în memorie acele clipe...

Bernard Leger era extrem de seducător, mă fascina și mi-aș fi dorit să-l cunosc mai bine. Totuși, simțeam față de el o neîncredere instinctivă, fără să-i înțeleg motivele.

Oare unde era? Nu știam și n-am pus întrebări, deoarece n-am vrut ca domnul Raguenon sau Mireille să-și imagineze că mă interesam foarte mult de el...

Probabil că era din nou într-o afacere de neînțeles... Poate lucra din nou în colaborare cu domnul Santenay? În zadar mi-am spus că puțin

îmi păsa de toate astea, nu mă putea stăpâni să mă întreb...

Când mama a anunțat familiei că pe viitor voi lucra cu normă întreagă, nici bunicul, nici tata n-au fost de acord.

– Așadar, ne lași! a spus bunicul din vârful buzelor. Chiar în clipa în care vine iarna, fără să te gândești că mama ta va avea mai mult de muncă!

– Mama va fi mulțumită să aibă niște bani în plus, am replicat.

Bunicul și-a mușcat țeava pipei mormăind. Cu cât înainta în vârstă, cu atât devenea mai morocănos... Îndată ce se ivea vreun eveniment, se străduia să nu vadă decât partea rea și în zadar eram obișnuiți cu reacțiile sale, ne deprima în ciuda a tot...

Tata și-a reluat argumentele.

– Mama ta va avea mai mult de muncă! a spus la rândul său. Mult mai mult!

– Poate ai putea s-o ajuți tu! am spus mai tăios decât aș fi vrut.

Începuse să mă cuprindă mânia.

Nimeni nu voia să înțeleagă că dacă voi lucra în oraș opt ore pe zi, va însemna pentru ei ceva mai multă bunăstare!

Tata m-a măsurat din cap până-n picioare cu un aer surprins și șocat în același timp.

– Eu? s-a mirat. Ei bine, draga mea Anne, nu este treabă de bărbat să pregătească niște camere!

– Este treaba oricui are puțin curaj pentru a-și lua această răspundere! am exclamat fără amabilitate. Dacă te-ai ocupa de unele treburi la bucătărie, Sabine ar putea pregăti camerele!

– Acea sărmană micuță! a exclamat scuturând din cap cu tristețe. Este atât de demoralizată de când a rupt logodna!

– A rupt logodna? m-am mirat.

– Haide, Anne! Ai căzut din nori? Și Jean-Pierre Verbier?

– N-au fost logodiți. A fost pur și simplu vorba de o legătură de vacanță și dacă Jean-Pierre Verbier a venit la Castelul roz, n-a fost pentru Sabine, ci pentru că dorea să studieze flora regiunii!

Tata a strâns buzele.

– A fost mai mult de o aventură de vacanță! a declarat. Mi-a spus Sabine...

– Ce ți-a spus?

– Că Jean-Pierre Verbier avea intenția s-o ia de soție... A asigurat-o că erau făcuți unul pentru altul!

– Nu cred! am exclamat. Sabine și-a luat dorințele drept realități... Este puțin ca Ghislaine, trăiește într-o lume ireală...

– Sabine? Evident, nu... a afirmat tata.

– Toți suntem la fel, l-am asigurat. Bunicul se consideră bătrânul venerabil al Castelului roz, tu, pentru a-l moșteni, aliat cu cele mai mari familii franceze... Eu însămi mă cred o secretară eficientă... Fiecare are visurile sale, dar știu că este vorba doar de visuri, în timp ce Sabine nu și-a dat încă seama de asta!

Tata m-a privit gânditor.

– Ești dură, Anne.

Ești foarte dură... Fii atentă, bărbaților nu le plac femeile prea insensibile!

Și-a pus o mână pe ochi ca și când îl dureau.

– Sabine are nevoie de acest bărbat! Merită să fie fericită...

L-am privit pe tata cu stupoare. Uneori nu-l înțelegeam deloc... Avea o personalitate complexă, călduroasă din când în când, și altă dată acerbă. I se întâmpla să pară pierdut în viață și brusc, avea sclipiri de luciditate surprinzătoare.

– Ar trebui să facem ceva ca acest tânăr bărbat să se întoarcă, a murmurat.

Am oftat ușor.

– Ei bine, nu este posibil, tată! Sabine îl va uita și apoi, poate va găsi pe altcineva...

– M-ar mira, a spus în șoaptă. Acest bărbat era pentru Sabine șansa vieții sale... Verișoara ta nu este nici foarte frumoasă, nici atrăgătoare, nici deosebit de inteligentă... Mă îndoiesc că va întâlni o a doua șansă!

A dat din cap.

– Da, mă îndoiesc, a repetat.

***

Duminica era întotdeauna mai mult de muncă la Grand Hotel de la Castel, pentru că mesele erau pregătite cu grijă extremă și mama ținea să facă prăjituri.

După ce am pus în funcțiune aspiratorul în toate camerele de la parter, mi-am dat seama că aveam aproape o jumătate de oră liberă, înainte de a mă duce s-o ajut pe mama la bucătărie.

Era frig și ploua mărunt, dar totuși doream să mă plimb... Mi-am luat impermeabilul, am încălțat cizmele de cauciuc și m-am îndreptat spre grădină.

În această perioadă a anului nu era deloc strălucitoare... Frunzele uscate acoperiseră aleile, iar florile ofilite atârnau lamentabil pe tijele lor. Curând va trebui să ne îngrijim să curățăm toate astea!

Am traversat parcul, apoi am ieșit fără sens în landă, luând-o pe o cărare îngustă care șerpuia printre drobiță, ferigi și arbuști plăpânzi, îndoiți de un vânt puternic.

Respiram profund, în timp ce mergeam în pas vioi. Ploaia se oprise și aerul rece îmi făcea bine.

Adoram să merg pe câmp, când vântul sufla în rafale.

Brusc, a trosnit o cracă și am tresărit. Am rămas nemișcată... Era oare un câine vagabond, o persoană care se plimba și care depășise hotarul Castelului roz, marcat totuși cu inscripția "Proprietate particulară", sau pur și simplu efectul vântului?

O altă ramură a trosnit și am bănuit că se apropie cineva... Oare cine putea veni în acest colț pierdut, în această perioadă a anului?

Vara se întâmpla ca persoane care făceau camping să se instaleze în landă, iar tata le cerea să se ducă mai degrabă pe terenul de camping din Saint-Guillier, deoarece din păcate, avusesem mai multe incendii. Se întâmplase de asemenea – tot vara – ca niște vagabonzi să ne fure fructele, legumele și chiar păsările...

Dar în plină toamnă...

N-am avut timp să-mi pun mai multe întrebări, deoarece Bernard Leger a apărut la cotitura drumului.

– Asta-i bună! a exclamat.

S-a apropiat zâmbind.

– Bună ziua, Anne! Ce surpriză să te întâlnesc aici!

– Nu-i nimic surprinzător: eu sunt acasă.

– Dumnezeule! a exclamat. Nu știam... Am crezut că este vorba de un teren comunal...

– N-ai văzut oare inscripția? l-am întrebat tăios.

– Nu, n-am remarcat-o... Dar trebuie să mărturisesc că visam și că este posibil să nu fi fost atent...

Am întins brațul pentru a-i arăta hotarele proprietății...

– Aceste terenuri îi aparțin bunicului, am spus. Până la stânca aceea, departe în acea direcție și puțin după colină, în celălalt sens...

A făcut ochii mari de uimire.

– Serios?

Apoi, dând din cap, a fluierat ușor.

– Bunicul tău are un domeniu mare... Toate acestea reprezintă probabil o oarecare valoare.

– Landele nu aduc mare lucru...

Apoi m-am străduit să zâmbesc, înțelegând că nu puteam să tratez de sus, la nesfârșit, un bărbat care, la urma urmei, era patronul meu.

– M-ai speriat, am mărturisit.

– Nu te cred! a exclamat.

– Ba da! l-am asigurat. Se întâmplă să vedem rătăcind pe aici oameni cu înfățișări destul de îngrijorătoare...

– Cu asta sunt de acord! Iartă-mă, Anne... Pur și simplu, mă plimbam! Voi face stânga-mprejur fără să-mi impun mai mult timp prezența familiei Bergeron...

Am roșit. Își bătea joc de mine, sau nu? Aș fi fost incapabilă să ghicesc. Totuși, nu trebuia să uit că fusese foarte amabil cu mine la Paris și că-mi propusese să mă căsătoresc cu el!

– Mă voi întoarce la Castelul roz, i-am spus. Mama mă așteaptă pentru a lua prânzul... De ce n-ai veni cu mine? Sunt sigură că toată lumea va fi încântată să te revadă! Au păstrat o excelentă amintire de la prima ta vizită.

A râs puțin ciudat.

– Ești foarte generoasă, Anne! Eu te-am speriat și astfel mă răsplătești?

M-am încruntat. Acest limbaj galant nu i se potrivea deloc!

– Ajunge cu gluma! s-a întrerupt. Invitația ta îmi face foarte mare plăcere și sunt fericit că te-am întâlnit, Anne. Este mult timp de când nu ne-am văzut... De fapt, de la călătoria noastră la Paris!

– N-ai fost în Saint-Guillier, am remarcat.

– Nu, într-adevăr. Am lucrat în colaborare cu domnul Santenay.

– Tot cu el...

– Tot cu el! a făcut ca un ecou, zâmbind.

Acum mergeam spre Grand Hotel de la Castel, unul după celălalt, deoarece cărarea era prea îngustă pentru a umbla alături.

– Cine este acest domn Santenay, l-am întrebat. Sau mai degrabă ce afaceri poate avea de tratat Agenția de pe Coastă cu acest investitor parizian? Când am fost la biroul său cu tine, n-am înțeles nimic!

– Nu-ți face griji pentru asta...

Domnul Santenay este un bărbat important și sprijinul său poate da o mare dezvoltare Agenției de pe Coastă!

Am alunecat brusc pe o piatră și am căzut cu stângăcie pe jos. Capul mi s-a izbit de trunchiul unui copac, în timp ce mă așezam pe colțul ascuțit al unei stânci...

Durerea a fost atât de violentă, că nu știu cum am reușit să nu țip.

Dar ochii îmi erau plini de lacrimi și eram incapabilă să ascult urmarea cuvintelor lui Bernard. Acesta m-a ajutat să mă pun pe picioare.

– Este în ordine? m-a întrebat îndatoritor.

– Oh, n-am să mor... am bâiguit.

Am ajuns la marginea parcului. De-abia mergeam și mi se părea că totul se învârtește în jurul meu.

– Mi se pare că într-adevăr te simți rău...

– Trebuie să mă grăbesc! Trebuie s-o ajut pe mama...

M-a înconjurat cu brațul și am reușit să ajung acasă fără greutate, datorită lui.

Mama tocmai tăia friptura în timp ce tata punea soteul de cartofi și varza de Bruzelles pe farfurii. Amândoi ne-au privit surprinși.

– Oh! a exclamat mama, lăsând să-i scape cuțitul. Ce s-a mai întâmplat?

– Anne a căzut, a explicat Bernard. Din fericire, mă aflam în apropiere și am putut s-o ajut să se întoarcă până aici... Cred că-i este foarte rău! Este pe jumătate leșinată...

– Oh, Dumnezeule! a exclamat mama. Trebuie s-o așezăm imediat în pat... Îi voi telefona medicului!

– Nu este cazul, am murmurat cu o voce aproape neauzită, cu toate că vrusesem vă vorbesc foarte tare.

– O puteți conduce pe aici?

Bernard m-a luat în brațe și mi-am pierdut cunoștința.

***

Când am deschis ochii, am observat că eram culcată într-o încăpere mică, toată albă. O tânără femeie într-un halat imaculat s-a aplecat deasupra mea.

– Iată... În sfârșit, se trezește!

Am realizat aproape imediat că mă aflam în spital. Oare ce mi se întâmplase? Căzusem, desigur... Mi se făcuse rău, dar nu în asemenea măsură încât să fiu internată în spital!

M-a cuprins panica, imaginându-mi că voi ieși de acolo într-un fotoliu rulant, ca Ghislaine...

Nu fusesem bolnavă niciodată în viața mea și iată că mă aflam imobilizată în această cameră invadată de un puternic miros de dezinfectant...

M-a copleșit disperarea și am început să suspin spasmodic, fără să vreau să ascult de cineva. Infirmierele m-au înconjurat neputincioase, apoi a sosit un medic. Mi-a luat tensiunea și m-a examinat cu grijă înainte de a mă privi cu un aer stupefiat.

– Ce s-a întâmplat oare?

Am continuat să plâng în hohote.

– Haideți, puțin curaj, ce naiba!

N-aveți nici un motiv să vă lăsați pradă disperării... Coccisul nu este nici măcar fisurat, cum credeam la început! Radiografiile sunt explicite, n-aveți nimic grav!

– În acest caz, am suspinat, de ce... de ce sunt aici?

A ridicat din umeri.

– Pentru că ați primit două lovituri puternice! Una la cap și cealaltă la baza coloanei vertebrale, adică la coccis.

– La coccis!

Brusc, am început să râd, fără să mă opresc din plâns.

– Ce nu este în ordine? m-a întrebat cu blândețe, în timp ce mă bătea pe umăr.

– Nu știu... am bâiguit.

În același timp, am înțeles brusc motivul descurajării mele... Bernard Leger era responsabil de ea!

De ce oare se plimba prin împrejurimile Castelului roz în această dimineață cenușie de toamnă? De ce se interesa de acest loc?

Zvonurile referitoare la instalarea unei cariere mi-au revenit în memorie și în acea clipă am bănuit motivele alianței între domnul Santenay și Agenția de pe Coastă!

După câte îmi spusese secretara sa, domnul Santenay avea o casă în Bretania, în consecință cunoștea perfect posibilitățile regiunii și știa că instalând o carieră lângă Saint-Guillier va face o afacere de aur! Cea de la Roch'Ir avea faima că aducea proprietarilor beneficii interesante... De ce n-ar fi la fel cu cea de la Castelul roz?

Am încercat să-mi amintesc notițele pe care le-am luat în biroul domnului Santenay, fără să reușesc. Am reușit doar să mă doară mai rău capul și, epuizată, am adormit.

– Ssst, doarme, să n-o trezim!

Aceste murmure ușoare au fost suficiente pentru a deschide ochii... Venise Mireille să mă viziteze, purtând un enorm buchet de flori din spatele căruia îmi zâmbea.

– Ei bine, biata mea Anne! Ce te-a apucat oare?

– Hmm, am bombănit.

– Domnișoara nu mai poate face doi pași fără să se împiedice. Și o cădere nefericită o aduce direct la spital! Ei bine...

Acum eram complet trează... și într-o dispoziție execrabilă!

– Aș vrea să ți se întâmple și ție! am exclamat. Va fi rândul meu să râd!

– Ești la fel de bombănitoare! a exclamat Mireille cu bună dispoziție. Asta dovedește că nu ești bolnavă...

Mireille i-a arătat florile unei tinere infirmiere, care o condusese până în camera mea.

– S-ar putea găsi o vază oarecare pentru aceste flori? a întrebat-o. Este atât de cald aici, încât fără apă nu vor rezista deloc...

Tânăra fată a dispărut și Mireille a spus arătându-mi cu mândrie buchetul splendid:

– Este din partea domnului Raguenon, a domnului Leger și a mea!

S-a instalat pe scaunul incomod de la picioarele patului.

– Vezi, toată lumea se gândește la tine!

Am început să plâng.

– Ce-am spus? s-a mirat Mireille.

Și, cum infirmiera venise cu o vază, s-a întors spre ea.

– Ce i s-a întâmplat?

– Nu vă neliniștiți, a afirmat tânăra fată. Medicamentele sunt probabil cele care au acest efect asupra ei... Încercați s-o faceți să se gândească la lucruri mai vesele... Ar trebui să citească niște reviste amuzante...

Am făcut un gest iritat.

– Mă doare capul, am declarat tăios. Mi-ar face și mai rău să citesc! Sunt sigură că medicul ar interzice asta!

– Poate... a mai spus infirmiera roșind ușor.

A plecat și am închis ochii.

– Anne... a murmurat Mireille.

Și-a pus mâna peste a mea și am ridicat pleoapele. Unghiile îi erau lăcuite într-un roșu-violaceu absolut oribil. De obicei am evitat să fac observații asupra eforturilor sale de a se îngriji sau machia, dar de data aceasta eram atât de prost

dispusă, că nu mi-am reținut cuvintele care mi-au venit pe buze:

– Lacul ăsta este îngrozitor! Mă îmbolnăvește culoarea...

Mireille și-a ridicat repede mâna. Ochelarii i s-au aburit și am înțeles imediat că am rănit-o...

– Iartă-mă, Mireille! am exclamat.

A ridicat din umeri fără să spună nimic.

– Iartă-mă! am repetat. Nu știu ce se întâmplă cu mine. Vreau să fiu nesuferită cu toată lumea!

– Din cauza medicamentelor...

Mi-a zâmbit.

– La birou m-au însărcinat să-ți spun o mulțime de lucruri drăguțe! Domnul Raguenon întreabă ce ți-ar face plăcere... Cât despre domnul Leger, pare atât de nefericit! Pretinde că ai căzut din vina lui!

Am făcut un gest cu mâna.

– Este ridicol, am asigurat-o. N-am avut noroc, atâta tot...

Doream să-i pun lui Mireille întrebări referitoare la Bernard Leger, dar nu îndrăzneam deoarece și-ar fi imaginat imediat că este ceva suspect... Eram

convinsă că deja se întreba de ce eram împreună în landă, într-o dimineață ploioasă...

N-a trebuit să vorbesc, Mireille mi-a povestit tot ce voiam să aud!

– Nu l-am văzut niciodată atât de îngrijorat, Anne! Este evident că este îndrăgostit de tine! Imaginează-ți că le telefonează neîncetat părinților tăi pentru a avea vești de la tine!

– Este foarte amabil, am făcut tăios.

A fost o clipă de tăcere.

– Presupun că este furios că nu sunt acolo pentru a-i dactilografia textele de neînțeles...

– Nu este vorba despre asta! a protestat Mireille. Este atât de rar la agenție...

S-a lovit peste frunte.

– Era să uit! M-ai întrebat dacă știu un anumit domn Santenay! Ei bine, a telefonat astăzi și a cerut să-i vorbească lui Bernard Leger...

– Da, am încurajat-o.

– Dar domnul Leger nu era la agenție, așa că acest domn Santenay a făcut o adevărată dramă! Voia neapărat să-l găsesc în zece minute și să-l

sunăm îndată ce domnul Leger se întoarce, deoarece era vorba de o afacere de cea mai mare importanță...

A început să râdă.

– În sfârșit, își poți imagina tot ce a putut spune pentru a mă convinge să pornesc în căutarea domnului Leger!

Durerea de cap mi-a dispărut ca prin farmec și am ascultat-o cu atenție.

– Și?

– Și domnul Leger n-a întârziat să-și facă apariția la agenție, dar a telefonat pe linia directă, așa că n-am putut afla despre ce era vorba...

Și-a pus poșeta din plastic pe patul meu.

– Privește ce ți-am adus!

Eram mult mai interesată, pentru că puteam să aflu ceva despre raporturile care existau între Agenția de pe Coastă și domnul Santenay.

– Și apoi? am insistat. Domnul Santenay?

Mireille a făcut un gest iritat.

– Ți-am spus tot ce știam! Pe legea mea, vrei să fac pe detectivul!

Mă întreb de ce te pot interesa toate astea!

Am roșit și n-am îndrăznit să-i vorbesc despre singurul subiect care mă interesa cu adevărat...

– Privește ce ți-am adus! a repetat Mireille.

A despachetat mai multe săpunuri parfumate, un flacon cu apă de lavandă, o cutie cu fructe confiate...

– Dar te-ai ruinat! am exclamat. Toate acestea te-au costat probabil o mulțime de bani!

Niciodată n-am primit atâtea cadouri și m-am simțit ciudat de emoționată. Eram din nou gata să plâng...

– Oh, Mireille... Mi-a zâmbit și am observat că-i venea și ei să plângă.

– Fă-te bine repede! a murmurat.

Infirmiera de salon și-a făcut apariția.

– N-ar trebui s-o obosiți prea mult pe bolnavă, a spus pe un ton indiferent.

Mireille s-a ridicat în grabă.

– Firește... Înțeleg!

Infirmiera mi-a întins un pahar plin cu un lichid albicios.

Mireille m-a sărutat.

– Ai grijă de tine!

– A fost totuși destul de șocată, a aprobat infirmiera. Dar sunt sigură că după o noapte bună se va simți mai bine...

Capitolul 9

A avut dreptate. A doua zi dimineață m-am trezit în formă deplină. Firește, membrele mă dureau încă... fără să mai vorbim de coccis care mă făcea să sufăr de fiecare dată când încercam să mă așez în pat. Dar gândurile îmi erau limpezi și puteam să reflectez asupra subiectului care mă frământase...

Subiectele de îngrijorare erau numeroase! Erau Bernard Leger, domnul Santenay și acea carieră care se punea problema să fie săpată în apropierea Castelului roz, chiar dacă nimeni la primărie nu părea să fie la curent cu asta...

Eram pierdută în gândurile mele, când ușa camerei s-a deschis și a apărut tata și Sabine. M-am așteptat la vizita mamei și am fost puțin dezamăgită constatând că nu își putuse face timp liber.

– Sunt încântată să vă văd, am declarat totuși. Este o surpriză... Unde este mama?

– Va veni probabil diseară sau mâine dimineață, dacă vei mai fi încă aici! Dar avem un nou oaspete și a trebuit să rămână la hotel pentru a-i pregăti camera...

– Un nou oaspete! am exclamat. Ce veste bună! Iată ceva neașteptat în această perioadă a anului! Mama trebuie să fie încântată!

În acea clipă am fost surprinsă de expresia Sabinei.

Părea că o lumină îi revenea din interior...

– Este Jean-Pierre, a spus. S-a întors!

Tata a dat din cap și a pus o mână pe umărul nepoatei sale.

– Ți-am spus să nu disperi!

Sabine își răsucea o șuviță de păr lipsit de strălucire pe vârful degetului.

– Când voi ieși de la spital, mă voi duce direct la coafor! Mi-a dat bunicul bani... Un avans din salariul meu!

Gândul că bunicul le înmâna regulat "salarii" Sabinei și Ghislainei m-a amuzat întotdeauna. Acești bani veneau ca recompensă a muncii pe care se presupunea că o făceau la hotel... Desigur, nu era vorba despre sume foarte mari, dar pentru munca pe care o făceau – sau mai degrabă n-o făceau – era chiar prea mult!

– Dacă aș fi în locul tău, Sabine, am spus încercând să uit gândurile care mi-au venit în minte, i-aș cere coaforului să-mi dea cu un șampon care să strălucească... Erai foarte drăguță cu acele reflexe aurii...

Mi-a zâmbit ușor și, în acea clipă, părea într-adevăr aproape drăguță...

– Îmi dai voie să împrumut pantofii tăi negri, Anne? m-a întrebat. N-ai nevoie de ei acum...

– Ia-i dacă vrei, am spus fără să protestez.

Știam bine: cu sau fără permisiunea mea, ar fi pus mâna pe ei. Așa că mai bine să-i spun "da"...

A aruncat o privire spre ceas.

– Trebuie să te părăsesc, Anne! Am atâtea drumuri de făcut...

Mi-a adresat un semn cu mâna.

– La revedere.

Apoi a dispărut. După plecarea sa, am ridicat din umeri: i se potrivea verișoarei mele să facă o vizită unei persoane internate în spital și nici măcar să nu se gândească să ceară noutăți despre ea!

– Știam că se va întoarce! a declarat tata.

– Cine? am întrebat cu rea-credință.

– Jean-Pierre Verbier, firește! Da, știam că se va întoarce: o iubește cu adevărat pe Sabine. Dorește s-o ia de soție...

Am râs ușor.

– Fiecare cu prostul său gust...

– Nu fi răutăcioasă, Anne!

– Nu sunt răutăcioasă, tată! Sunt doat lucidă, am protestat. Oricum nu se va putea spune că Jean-Pierre se va căsători cu Sabine pentru banii săi!

Apoi mi-a venit în minte un gând ciudat. Poate că Jean-Pierre auzise și el zvonurile în legătură cu

instalarea unei cariere? În acest caz, își imaginează probabil că bunicul va fi obligat să vândă Castelul roz și că familia se va trezi bogată...

Era foarte posibil să fie înșelat de poveștile bunicului și să fie convins că acesta era mult mai bogat decât în realitate. Acesta vorbea deseori despre proprietatea sa cu atâta importanță, încât s-ar fi putut crede că poseda tot departamentul.

N-am mai dat atenție la ce spunea tata, atât eram de absorbită în propriile mele gânduri. Un cuvânt mi-a atras atenția și am ciulit urechile:

– Domnul Leger telefonează neîncetat, Anne! I-ar plăcea să vină să te salute și întreabă dacă-l poți primi în vizită la spital... Am strâns buzele.

– Nu vreau să-l văd!

***

Chiar a doua zi m-am putut întoarce la Castelul roz. Aveam un concediu de patru zile și, în

realitate, nu aveam curajul să mă urc pe bicicletă pentru a merge până la Saint-Guillier. Căderea aceasta mă zdruncinase într-adevăr profund.

Atât acasă cât și pe Agenția de pe Coastă, toată lumea părea că se dispensa foarte bine de mine și m-am întrebat cum am putut crede într-o zi că prezența mea era indispensabilă...

Ghislaine începuse să muncească și mama era surprinsă și încântată în același timp. Ajuta cu eficacitate la bucătărie și începuse chiar să-și asume sarcina de a răspunde scrisorilor de rezervare care începuseră să sosească pentru vară.

Cât despre Sabine, muncea și ea puțin. O ajuta să pregătească zilnic camerele și acceptase chiar să supravegheze focurile, adăugând câte un buștean ici și colo... Întoarcerea lui Jean-Pierre o readusese la viață și-și îndeplinea diferitele sarcini zâmbind.

– Am impresia că vrea să-l impresioneze pe acest tânăr bărbat, mi-a spus mama. Dorește să-i arate cât este de eficace într-o casă.

A zâmbit ușor.

– Numai să dureze!

Încă nu-l văzusem pe Jean-Pierre Verbier, deoarece de la întoarcerea mea la Castelul roz, n-am ieșit din cameră.

– Și el, cum este? am întrebat.

– Ca de obicei... Sabine și Ghislaine au tot felul de mici atenții pentru el... S-ar spune că sunt niște viespi în fața unui borcan cu dulceață! Presupun că Jean-Pierre găsește asta foarte plăcut, dar văzut din exterior, este caraghios...

Și-a aruncat spre spate părul blond.

– Tatăl tău pretinde că Jean-Pierre și Sabine sunt logodiți. Mă întreb de unde știe asta... În tot cazul, cei interesați n-au nimic de spus despre acest subiect!

– Sabine i-a povestit asta tatei, am spus. Și Sabine spune deseori orice, așa că nu trebuie s-o crezi!

– Chiar mă întreb ce a venit să facă acest bărbat la Castelul roz în această perioadă a anului! Flora din frumoasa noastră regiune este mai departe într-o stare jalnică în prag de iarnă!

Mama a zâmbit.

– A spus că a venit să se odihnească, deoarece a muncit enorm la Paris în ultimul timp! Uneori mi-aș dori ca aceste persoane care se plâng că sunt copleșite, să vină să mă ajute la bucătărie! De exemplu, în clipa când aprind focul pentru prânz...

A început să râdă.

– Oricum, oricare ar fi motivele reapariției sale la Grand Hotel de la Castel – fie din cauza florei sau a Sabinei – sunt încântată să primesc din nou cecul său săptămânal! În tot cazul, pare să se fi instalat pentru mult timp... Sabine pretinde că va petrece Crăciunul cu noi!

– Dumnezeule! am exclamat. Crăciunul...

Săptămânile trecuseră și sfârșitul lui decembrie nu mai era departe... Fusesem atât de absorbită de griji, încât nici nu mă mai gândisem la asta!

Crăciunul la Castelul roz a fost întotdeauna o sărbătoare extraoridnar de reușită. Mama a ținut ca fiecare să aibă impresia că participă din plin la atmosfera caldă pe care reușea s-o creeze datorită tuturor acelor mici nimicuri care au atât de multă importanță...

– Sper că voi fi complet restabilită până atunci! am murmurat.

Spatele mă mai durea încă foarte tare și aveam deseori dureri de cap. Mă miram că o simplă cădere putea avea atât de multe consecințe...

– Ar trebui să telefonez la agenție! am declarat brusc. Te-ar supăra, mamă, dacă o invit pe Mireille la cină? Sunt sigură că ar fi încântată.

– Bineînțeles, draga mea. Ar trebui să-l inviți și pe domnul Leger!

Este un tânăr bărbat absolut fermecător... Sărmanul, a fost atât de speriat când ai căzut! N-am văzut niciodată un bărbat atât de tulburat, atât de emoționat...

Mi-a aruncat o scurtă privire pe furiș și am bănuit că încerca să-mi cunoască sentimentele. M-am străduit să rămân de lemn...

– Și apoi, n-a încetat să telefoneze pentru a cere vești...

– Foarte amabil din partea lui! am răspuns tăios.

Am fost îngrozită de duritatea vocii mele. Oare cum mă puteam arăta atât de aspră?

Mama m-a privit surprinsă în timp ce am continuat:

– În tot cazul, dacă nu s-ar fi aflat pe terenurile noastre în acea dimineață, n-aș fi căzut niciodată!

– Anne! a exclamat mama.

– Este adevărat! am mormăit. La urma urmei este numai vina sa!

– Cred că...

Mama a ezitat și s-a întrerupt.

– Ce vrei să spui? am încurajat-o.

– Cred că... a reluat bâlbâindu-se. Cred că... acest tânăr bărbat este îndrăgostit de tine. Dacă rătăcea în împrejurimile Castelului roz în acea zi, este pentru că spera să te întâlnească...

– Nu pe mine mă căuta, am spus gânditoare.

Mama a avut o clipă de stupefacție.

– Ce? Să nu-mi spui că se interesează tot de Sabine!

Mi-am mușcat buzele.

– De Sabine? Sau de Ghislaine? m-a întrebat mama.

Am scuturat încet din cap.

– Nu, pământurile noastre le vrea...

– Nu înțeleg.

– Poate el este cel care dorește să deschisă o carieră aici!

Mama a izbucnit în râs.

– Anne, uneori ești la fel de stupidă ca bunicul tău! Chiar o carieră! Dar cine ar vrea să se lanseze într-o asemenea afacere?

A scuturat din cap.

– Este ridicol! Absolut ridicol... M-am informat și te pot asigura că nimeni n-a auzit vreodată vorbindu-se de un proiect asemănător! O rezervație naturală, da. Dar o carieră, niciodată!

Mi-a ciufulit părul.

– Așa că încetează să te frământi, draga mea, sau chiar vei începe să mă neliniștești! Oare șocul pe care l-ai primit la cap ți-a tulburat atât de mult mințile?

S-a ridicat.

– Te rog să nu-i vorbești despre asta bunicului tău! Acum crede că scrisoarea aceea anonimă a fost o glumă... Nu-i stârni din nou îngrijorările!

N-am răspuns, iar puțin după aceea am coborât în salonul oaspeților, deoarece în micul nostru salon particular evitam să facem focul în timpul zilei, din motive de economie.

Jean-Pierre Verbin era instalat într-un fotoliu și discuta cu doamna Maillard și domnul Brevin, care era înconjurat de un nor gros de fum, ca de obicei.

Jean-Pierre se grăbi spre mine cu mâna întinsă.

– Sunt încântat să te văd, Anne! Am aflat că ai avut un accident... Cum te simți?

Strângerea de mână era fermă și liniștitoare. Aveam nevoie să mi se arate puțin interes și căldura primirii sale mi-a făcut plăcere.

I-am zâmbit. Privirile noastre s-au întâlnit și ceea ce am citit în ochii săi m-a făcut să roșesc...

Mi-am eliberat mâna, în timp ce încercam să mă conving că m-am înșelat și că în ochii săi nu era nimic altceva decât simpatie...

– Sper că nu te vei întoarce la muncă atât de devreme? a spus doamna Maillard.

Remarca sa m-a adus la realitate.

– N-am decât patru zile de concediu!

Știți, acest mic accident nu reprezintă mare lucru... Dar m-am lovit atât de tare la cap, încât mi-am pierdut cunoștința un anumit timp...

Am început să râd.

– Pentru ca să te lovești în același timp la cap și la coccis, trebuie să fii puțin acrobat... În tot cazul, acum nu sunt bună de mare lucru într-un birou: mă doare doar dacă stau așezată și mă doare capul încă.

La ora cinei, am fost surprinsă să-l găsesc pe Jean-Pierre instalat în sufrageria femiliei.

A remarcat privirea mea mirată și mi-a făcut cu ochiul.

– Acum, fac aproape parte din familie! Nu este așa, doamnă Bergeron? a întrebat, adresându-se mamei.

Aceasta a râs scurt, pentru a-și ascunde stânjeneala, deoarece nu găsea nimic de răspuns...

Sabine avea părul vopsit în șuvițe alternative roșcate și blonde. Vrând să arate foarte bine, nu reușise decât să se urâțească. Nimeni nu putea crede că o asemenea culoare este naturală...

Am remarcat de asemenea că linia de contur de la ochiul stâng era prea groasă... În schimb, pleoapa dreaptă era supraîncărcată cu fard albastru... Aveai impresia că avea un ochi învinețit și m-am întrebat încă o dată ce oare îl putea atrage pe Jean-Pierre Verbier la această fată egoistă, superficială și machiată sfidând orice bun-simț...

Ghislaine zâmbea cu un aer angelic. Nu avea nevoie de machiaj pentru a se înfrumuseța! Era într-adevăr o tânără fată foarte frumoasă și când era la masă și bietele sale picioare erau ascunse, părea extrem de seducătoare.

Jean-Pierre se întorcea frecvent spre ea și în acele clipe chipul i se îmblânzea... Sabine nu scăpa ocazia să îi observe manevrele. Ochii i se înăspreau, în timp ce gura i se strângea într-o linie foarte subțire.

Conversația se învârtea în jurul unor lucruri banale: cum era vremea, cum ar putea să fie... Aveam impresia că fiecare își dă silința să treacă neobservat și să nu spună nimic care ar putea să atragă atenția.

După cină, am urmat-o pe mama la bucătărie pentru a o ajuta la spălatul vaselor, dar m-a trimis înapoi în salon.

– Nu, draga mea! Doctorul a spus că ai nevoie de odihnă. Cere-i Sabinei să vină să mă ajute!

Crezi oare că e o idee bună?

– Este o idee excelentă, a replicat mama cu o anumită duritate. A aruncat un jet de produs de spălat vase într-o cuvă a chiuvetei.

– De altfel, trebuie să-i vorbesc. Se comportă de o manieră ridicolă! N-ai remarcat nimic?

– Pare foarte geloasă pe Ghislaine, m-am hazardat.

Mama a ridicat din umeri.

– Dacă ochii i-ar fi fost pistoale, de mult timp i-ar fi asasinat pe cei cărora Jean-Pierre le acordă puțină atenție.

A oftat ușor și a adăugat:

– Dacă va continua să se comporte astfel, îl va pierde definitiv!

– Cum ar putea pierde ceea ce n-are încă? am întrebat sarcastic.

M-am simțit indispusă. Toată lumea ținea să protejeze dragostea Sabinei... Mai întâi tata și iată că se amesteca și mama.

– Este absolut îngrozitoare! am rostit răspicat. I-ai observat machiajul? Complet ridicol! Oare n-ar putea să se privească într-o oglindă după ce se mâzgălește astfel?

– Este neîncetat în contemplare în fața imaginii sale, a replicat mama. Dar ceea ce vede nu corespunde, din păcate, realității! Se închipuie așa cum ar vrea să fie...

Mama mi-a zâmbit.

– Să știi că toți suntem puțin ca Sabine! Și mie mi se întâmplă să-mi spun că dacă aș purta o splendidă rochie de seară aș fi foarte frumoasă... și totuși, știu că mă apropii de cincizeci de ani.

I-am întrerupt vorbele.

– Tu ești foarte frumoasă, mamă! am exclamat cu înflăcărare. Chiar când ești obosită, chiar când porți un șorț și pantofi vechi... De ce nu sunt eu frumoasă ca tine!

M-a privit surprinsă.

– Dar, Anne, ești fermecătoare! Ai o siluetă delicată, un chip bine conturat și ochi foarte frumoși!

– Nu-ți bate joc de mine!

Totuși, acele complimente neașteptate m-au făcut să roșesc. Am plecat pentru a-mi ascunde jena.

– Mă duc s-o caut pe Sabine.

Am găsit-o în salon, așezată deja lângă Jean-Pierre. Ghislaine își adusese fotoliul rulant de cealaltă parte a tânărului bărbat și întorcea paginile unei reviste, fără să pară interesată de imaginile care-i treceau prin fața ochilor.

Sabine își puse mâna pe încheietura mâinii tânărului nostru oaspete:

– Când bunicul va muri, Castelul roz îmi va aparține, a declarat. Această afirmație m-a șocat atât de tare încât nu m-am putut stăpâni să nu exclam:

– Ia te uită, nu mai spune! Iată ceva nou!

S-a mulțumit să ofteze îndelung și să mă privească afișând un dezgust neascuns, ca și când eram un animal care tocmai a apărut de pe stânci...

– Știu ce spun, a afirmat pe un ton misterios strângând din ochi.

– Se pare că ai uitat de existența tatălui meu! am făcut remarca.

– N-am uitat... a răspuns adresându-mi un zâmbet ironic.

M-am străduit să rămân calmă.

– Mama te cheamă la bucătărie.

– Vezi bine că sunt ocupată! a exclamat prost dispusă.

– Și mama este, de aceea îți cere să te duci s-o ajuți, am replicat.

Jean-Pierre s-a întors spre ea și Sabine i-a adresat un zâmbet angelic:

– Vezi, am obligații, s-a fandosit.

– În acest caz, du-te, te rog! Ne vom revedea curând...

Sabine a plecat mormăind. Era vizibil furioasă că trebuia să-și părăsească locul. M-am așezat într-un fotoliu.

– Îmi pare rău, dar mama consideră că nu trebuie să stau mult timp în picioare...

Ochii Ghislainei străluceau de o bucurie răutăcioasă.

– Este treaba Sabinei să șteargă vasele! a triumfat. Numai că este prea leneșă. Nu-i așa domnule Verbier?

Acesta n-a făcut comentarii la remarca sa și se mulțumi să spună:

– Te rog, spune-mi Jean-Pierre! Mi se pare că am hotărât deja să ne spunem pe nume... Detest să mi se spună "domnule", este atât de solemn...

– Foarte bine, Jean-Pierre! a declarat Ghislaine, adresându-i unul din cele mai frumoase zâmbete ale sale. Sabine este teribil de leneșă, a oftat cu voce scăzută, ca și când își vorbea sie însăși.

Am încercat să schimb subiectul conversației, deoarece consideram nepotrivit ca Sabine să fie acuzată în timp ce nu era acolo pentru a se apăra.

– Cât timp intenționezi să petreci la Grand Hotel de la Castel, Jean-Pierre? l-am întrebat pe tânărul bărbat.

– Mi-ar plăcea să rămân pentru Crăciun, dacă este posibil, a răspuns. N-am familie, și această

perioadă de sărbătoare este întotdeauna grea pentru o persoană singură...

Mi-am stăpânit un zâmbet.

– Credeam că ai mulți prieteni la Paris...

Spunând asta, m-am gândit la fata frumoasă pe care o văzusem la brațul său...

– Câțiva, a răspuns scurt.

Mi-a adresat o privire ciudată și m-am simțit puțin stânjenită.

– Nu mă leg atât de ușor, a mărturisit. Am relații, dar nu prieteni adevărați...

Și zâmbindu-i Ghislainei, a adăugat:

– Am impresia că am găsit prieteni adevărați la Castelul roz.

M-am înclinat ușor.

– Mulțumesc, am spus ironic. Prietenii adevărați, dragostea adevărată...

S-a încruntat și m-am grăbit să vorbesc despre altceva.

– Joci bridge?

– Desigur, a răspuns. Vrei să faci o partidă? Dar ție, Ghislaine, îți place să joci cărți?

Privirea Ghislainei s-a luminat. Era o jucătoare excelentă și dacă mama ne-ar fi permis să jucăm pe bani, sunt sigură că ar fi adunat o mică avere.

I-am cerut domnului Brevin să se alăture nouă, ceea ce a acceptat imediat. Și lui îi plăcea enorm să joace cărți și încerca mereu să organizeze partide. Din nefericire, reușea rareori, deoarece familia Maillard nu juca, iar noi aveam deseori altceva de făcut...

Jean-Pierre era un jucător mediocru. Și eu eram cât se poate de mediocră, dar îmi țineam rangul când trebuia.

Cât despre Ghislaine era cu adevărat minunată și Jean-Pierre nu întârzie să observe asta.

– S-ar spune că n-ai făcut altceva decât să joci cărți toată viața, Ghislaine!

Aceasta a zâmbit mulțumită. Adora complimentele, fie că erau sincere sau nu.

Era apraope miezul nopții când domnul Brevin a declarat că se duce la culcare.

Ghislaine își roti fotoliul rulant.

– Și eu!

Ne-a adresat un scurt semn din cap.

– Bună seara la amândoi.

Domnul Brevin i-a deschis ușa și au dispărut amândoi în hol.

Doar în acea clipă am realizat că Sabine nu se întorsese și m-am întrebat dacă era din cauza discuției pe care o avusese cu mama...

Fără să spun nimic, am amestecat cele două perechi de cărți și le-am pus în vechea lor cutie de piele, ușor zgriată. Jean-Pierre împături covorașul verde din pâslă și remarcând găurile de molii, a spus:

– Vă voi oferi un nou covoraș de joc, pentru Crăciun!

– Oh, nu! am exclamat, foarte jenată.

Fie, eram săraci. Dar ne străduiam să ascundem asta străinilor și cine era Jean-Pierre Verbier dacă nu un străin?

– De ce nu? a insistat cu amabilitate. Este mult mai util decât o cutie de ciocolată.

S-a lăsat tăcerea. Focul era pe cale să se stingă în șemineul mare și m-am înfiorat... M-am simțit

brusc obosită și mi-am dat seama că jocul de cărți îmi dăduse durere de cap.

Jean-Pierre făcu înconjurul mesei și-și puse mâna pe umărul meu.

– Pari epuizată și înghețată, Anne... a murmurat.

Mi-a zâmbit și i-am adresat și eu un zâmbet tremurător.

Fața i s-a înclinat spre a mea cu o încetineală care amintea de acele filme la ralanti. Apoi buzele sale au pus stăpânire pe ale mele și am răspuns la acel sărut...

M-a îmbrățișat foarte strâns... Nu doream să mă mișc. Era bine. Aș fi vrut să rămân astfel o veșnicie...

În același timp, mi-am spus că trebuia să scap din acea îmbrățișare!

Nu-l iubeam pe Jean-Pierre Verbier, în acest caz de ce l-am lăsat să mă sărute?

Cu oarecare rea-credință, m-am convins că nu eram încă restabilită complet după cădere și că reflexele nu-mi reveniseră la normal... Deoarece dacă Jean-Pierre ar fi încercat să mă sărute înainte

de acea cădere neplăcută, probabil l-aș fi pălmuit din toate puterile...

Un zgomot ușor m-a făcut să tresar brusc. Ușa salonului tocmai se închidea încet...

Cineva ne văzuse.

Capitolul 10

Am fost mulțumită să mă întorc la birou, deoarece atmosfera de acasă devenise din ce în ce mai apăsătoare.

Sabine se prefăcea că mă ignoră. Practic nu-mi vorbea și când, din întâmplare, era obligată să-mi adreseze o vorbă, tonul îi era glacial.

M-am întrebat de nenumărate ori cine mă putuse vedea în brațele lui Jean-Pierre... Nu credeam că a fost Sabine, deoarece n-ar fi dispărut liniștită, fără să spună nimic: probabil ar fi făcut o criză de nervi sau de furie...

Poate a fost tata? Dar el n-ar fi ratat să-mi facă morală.

Am presupus așadar că fusese Ghislaine. Aceasta n-a spus nimic, dar păstra probabil această "armă" în rezervă, pentru a o folosi la momentul potrivit... Ghislaine avea o întreagă serie de săgeți răutăcioase pe care le folosea bine gândit, în general pentru a otrăvi atmosfera...

Beinînțeles, putuse fi domnul Brevin. Acest fumător de țigări, incorigibil și distrat, își putuse uita chibriturile sau ochelarii și să se fi retras discret văzând ce se întâmplă...

Am sperat că nu fusese mama. Mi-ar fi fost puțin rușine să mă găsească atât de aproape de un bărbat care se presupunea că o curta pe verișoara mea. Un bărbat pe care nu-l iubeam... dar al cărui sărut nu-l respinsesem!

Viața era foarte complicată și acum mă temeam să-l revăd pe Jean-Pierre!

Când am împins ușa de la Agenția de pe Coastă, Mireille m-a întâmpinat mai călduros ca de obicei și m-am simțit emoționată de amabilitatea sa. N-aș

fi putut bănui niciodată că o simplă colegă de muncă putea deveni o prietenă atât de bună!

– Mireille, ți-ar plăcea să vii la cină acasă? i-am propus. Mamei îi va face plăcere...

Invitația mea a părut s-o încânte.

– Adevărat? Aș fi încântată să merg la Castelul roz... Nu l-am văzut niciodată decât de departe și m-a fascinat întotdeauna, încă de când eram foarte mică...

– Îi voi telefona mamei pentru a-i spune că va trebui să pună un tacâm în plus!

Doream ca Mireille să-l cunoască pe Jean-Pierre Verbier și apoi să-mi spună ce gândea...

Poate era puțin prea sentimentală, dar sub aparențele sentimentalismului avea o inteligență vie și știa să judece repede oamenii la adevărata lor valoare.

Când un nou client apărea la agenție, nu-i trebuia mult timp pentru a ghici care-i erau exact posibilitățile, chiar dacă acesta ținea să ne trateze de sus, vrând să pară mai bogat decât era în realitate.

M-am instalat în fața mașinii de scris și am răsfoit strâmbându-mă numeroasele dosare care se adunaseră în coșul meu.

– Domnul Raguenon n-a șomat în absența mea! am exclamat. Am de lucru cel puțin pentru trei săptămâni...

Mireille a început să râdă.

– Să crezi tu! Le vei face foarte repede!

A ridicat brusc degetul.

– Avem extrem de multe contracte cu domnul Santenay, Anne! N-a încetat să scrie sau să telefoneze... Am ridicat capul, interesată.

Ai putut înțelege ce sfori se trag?

– S-ar spune că este vorba de o importantă afacere în regiune... Dar totul era foarte neclar și n-am putut ghici despre ce este exact vorba! S-ar spune că sunt numeroase milioane în joc, dar nu par siguri de reușita "loviturii" lor, după cum spuneam.

– O "lovitură", am spus cu ămărăciune.

Mireille și-a pus bărbia peste mâinile împreunate.

– Ești la curent cu ceva? a întrebat. Pari să știi mai multe decât spui...

Mi-am mușcat buzele.

– Este vorba doar despre o ipoteză... Din păcate, mă tem că este adevărată și este... dramatic, Mireille!

– Despre ce este vorba? a insistat.

Am ezitat o clipă. Oare era rezonabil să-i vorbesc colegei despre supozițiile mele? În definitiv, acestea nu erau fondate pe o bază solidă... Mă mulțumisem să reunesc diferite informații, iar acestea, din nefericire, păreau să formeze un ansamblu foarte închegat.

– Despre ce este vorba? a întrebat din nou Mireille.

În acea clipă, i-am spus fără să mai tergiversez cât mă temeam că domnul Santenay să nu deschidă o carieră de piatră în împrejurimile Castelului roz. În acest caz, ar trebui să închidem hotelul, deoarece vom fi invadați de praf...

Clienții ne vor evita și vom fi obligați să vindem castelul.

– Dar dat fiind vecinătatea carierei, nimeni nu va mai vrea să cumpere, am continuat. În cazul în care castelul devine de nevândut și dacă nu mai avem clienți, oare ce se va întâmpla cu noi? În termen mai mult sau mai puțin scurt, asta înseamnă sărăcie.

De-abia am terminat de vorbit și am înțeles că greșisem dezvăluindu-i Mireillei cele mai profunde gânduri. Aceasta avea tendința să ia totul în tragic și deja mă privea cu un aer catastrofal prin ochelarii groși.

– Este teribil! a exclamat.

A deschis gura, apoi a închis-o. În acea zi, buzele îi erau acoerpite cu un strat de ruj oranj electric, care i se lăsase pe bărbie. S-ar fi spus că era o caricatură.

– Este teribil! a repetat. N-aș fi bănuit niciodată că Bernard Leger este capabil de un asemenea lucru! Îl consideram un bărbat drept, cinstit... și imaginează-ți că mi-am închipuit chiar că este îndrăgostit de tine!

Am plecat capul.

– Am impresia că sunt singura responsabilă din toată familia, am mărturisit! Bunicul trăiește într-un vis, tata este incapabil să privească realitatea în față, iar verișoarele mele sunt prea superficiale pentru ca să le pot vorbi serios. Singura persoană cu bun-simț este mama, dar mă tem s-o sperii împărtășindu-i bănuielile mele. Are deja atât de multe griji!

– Ar trebui să ceri sfatul unei persoane autorizate! a declarat Mireille.

– Cui? am făcut din vârful buzelor.

– De ce nu te adresezi domnuluI Raguenon?

Am ricanat.

Draga mea Mireille, nu gândești mai departe de vârful nasului! Domnul Raguenon este inevitabil în această afacere, iată! Și se așteaptă să obțină un procentaj frumos...

Am scuturat din cap și am afirmat:

– Nu este nimeni... Nimeni!

M-am îndreptat brusc.

– Ba da! am exclamat. Va trebui să-i vorbesc lui Jean-Pierre Verbier! Ar trebui să mă poată sfătui...

– De ce n-ai merge să vezi un avocat? a sugerat Mireille.

– Oh, Mireille! am exclamat cu enervare. În orășelul ăsta bârfele circulă cu asemenea viteză, încât dacă m-aș adresa unui avocat, două ore mai târziu s-ar afla în tot Saint-Guillier! Pe de altă parte, cei doi oameni ai legii de vază din orașul nostru, se află în termeni excelenți cu domnul Raguenon...

Am făcut un gest cu mâna.

– Și apoi, nu-i pot plăti onorariul.

Mireille s-a ridicat.

– Ascultă, Anne! Sunt gata să te ajut...

N-a avut timp să-mi explice, deoarece ușa s-a deschis și a apărut Bernard Leger. Zâmbea și părea foarte mulțumit de persoana sa...

– Anne! a pus venind spre mine, cu mâna întinsă.

Mi-a fost imposibil să nu i-o strâng. Am făcut-o fără nici o căldură.

– Sunt mulțumit că te-ai întors! Ești realmente restabilită? Îmi reproșez atât de mult...

– Și de ce? l-am întrebat brusc. A fost vina mea! Asta mă va învăța minte să fiu capabilă să-mi păstrez echilibrul!

Am pus mâna pe un teanc de hârtii.

– Sunt perfect sănătoasă!

Și, aruncându-i o privre pe sub sprâncene, am adăugat.

– Se pare că lucrezi enorm cu domnul Santenay? Ai făcut multe noi "păcăleli" la Paris?

Zâmbetul i-a dispărut.

– Nu este vorba de "păcăleli", Anne. Poate ai înțeles greșit semnificația muncii mele... Îl ajut pe domnuL Santenoy să pună pe picioare o afacere importantă. Este vorba de un client bun pentru Agenția de pe Coastă, datorită lui se poate face un spectaculos salt înainte! Am avut noroc să-l cunoaștem!

– Sunt sigură de asta, am făcut sec. Domnul Santenay pare să aibă o influență foarte mare...

– Ai dreptate.

"Crezi oare că mă las înșelată de uneltirile voastre"? doream să-l întreb. Dar n-am îndrăznit să

merg prea departe... Fusesem deja destul de nesuferită cu Bernard Leger și nu trebuia să uit că era patronul meu și că salariul pe care-l primeam de la Agenția de pe Coastă era vital, nu numai pentru mine, ci mai ales pentru familie.

S-a îndreptat spre biroul său, după ce mi-a cerut să-l urmez.

– Am corespondență de dictat...

Domnul Raguenon nu era acolo... M-am instalat în fotoliu și mi-am deschis bloc-notesul. Bernard Leger s-a așezat pe marginea biroului și m-a privit îndelung.

– N-am nimic să-ți dictez, dar am vrut să-ți vorbesc, Anne.

De ce ai refuzat să mă primești când erai în spital? Și de ce, după ce te-ai întors la Castelul roz, n-am reușit să te găsesc niciodată la telefon? Mi s-a spus mereu că erai de negăsit... Drept cine mă iei? Un prost?

– Nu, am răspuns sincer. Dar consider că relațiile noastre nu trebuie să depășească limitele muncii. Sunt obligată să rămân la Agenția de pe

Coastă, deoarece nu este ușor să găsești o slujbă la Saint-Guillier...

Chipul i s-a înăsprit.

– Cel puțin, ai meritul că nu-ți ascunzi gândurile! Sunt încântat să constat cât de mult îți place compania noastră... Mulțumesc foarte mult.

A pălit și m-am simțit și eu pălind.

– Mă exprim prost... am bâiguit. Voiam să spun că în realitate îmi place această muncă și că aș fi dezoltă s-o pierd. Totul devine ciudat aici... M-ai întâi m-ai dus la Paris pentru o misiune misterioasă, apoi domnul Raguenon îmi oferă o normă întreagă... Nu mai înțeleg nimic!

M-am întrerupt brusc, realizând că explicațiile mele păreau probabil foarte încurcate.

– Știu că ai nevoie să lucrezi, Anne, a spus cu voce răgușită.

I-am aruncat o privire surprinsă și am observat că mâinile i se crispaseră pe marginea biroului și că încheieturile degetelor se albiseră.

– Ești o secretară bună și avem nevoie de tine. Dar nu crezi oare că este indispensabilă o

înțelegere într-o societate în care muncesc doar patru persoane? Mă tratezi ca și când aș fi devenit lepros și îți mărturisesc că mă întreb de ce!

S-a lăsat o lungă tăcere. N-am deschis gura, mă simțeam jenată și supărată în același timp...

– Ți-am cerut să te căsătorești cu mine, Anne... Păreai că mă găsești simpatic și speram că într-o zi vei reuși să mă iubești atât de mult cât te iubesc eu...

Și-a dres glasul.

– Oare de ce ai considerat cererea mea în căsătorie ca... o insultă? Răspunde-mi, te rog!

Mi-am mușcat buzele.

– Presupun că această cerere în căsătorie face parte din strategia ta, am spus în sfârșit. Poate nu sunt decât o mică provincială nu foarte isteață... Asta nu mă împiedică să-ți ghicesc planurile! Știu ce vrei!

– Tot ce vreau...

A întins spre mine o mână pe care am ignorat-o.

– Tot ce vreau, a repetat, ești tu, Anne! Am nevoie de tine, cum trebuie să ți-o spun ca să înțelegi?

– Nu... am murmurat.

– Am nevoie de tine! a repetat. Încearcă să faci să-ți intre asta în capul tău de granit! Din fericire, simțul umorului mi-a venit în ajutor.

– Capul de granit este o boală gravă de care suferim toată familia... Nu cred că există leac!

Și, încrucișând brațele, am adăugat sacadat:

– Să nu-mi mai vorbești de căsătorie! De altfel, curând mă voi căsători... căsători...

– Cu cine?

– Cu unul dintre gunoierii din Saint-Guillier.

A întors capul.

– Mulțumesc, Anne. Cel puțin știu cum exact cum stau în legătură cu sentimentele tale față de mine...

– Mă pot întoarce la muncă? Am foarte multe de făcut...

A înclinat capul afirmativ și nu l-am mai văzut după-amiaza.

***

Mireille îmi spusese că o fascinase întotdeauna Castelul roz și când am avut în fața ochilor acea mare construcție solidă din granit, mi-am dat seama că spusese adevărul.

– Un adevărat castel din basme! a declarat aplaudând.

– Poate de departe și cu multă imaginație, am murmurat. Pentru că dacă-l privești de aproape, îți dai seama imediat că are nevoie numeroase reparații...

Baraca aceasta se duce de râpă negreșit fără întreținere!

– Cât ești de prozaică, Anne! a oftat Mireille.

– Prozaică? am repetat. Nu... Pur și simplu lucidă!

După ce a admirat castelul, colega mea și-a lăsat privirea să rătăcească peste landă. Ferigile se înroșiseră și arborii, acum lipsiți de frumze, își ridicau ramurile înalte și goale spre cerul pe care amurgul îl întunecase deja.

– Toate astea sunt așadar ale tale?

Am început să râd.

– Ei bine, nu! Această proprietate aparține bunicului!

A făcut un gest larg cu mâna.

– Toate astea?

– Da. Dar hotarele proprietății se opresc la stânca aceea mare, acolo unde vin pescărușii să facă escală... Se presupune că acela este locul unde va fi instalată faimoasa carieră. Cu vânturile de vest, ne vom afla fără încetare invadați de praf! Fără să mai vorbim de zgomot!

Mama a ieșit pentru a o întâmpina călduros pe Mireille. Fusese foarte impresionată de amabilitatea cu care prietena mea se ocupase de mine la spital!

I-a strâns mâna cu prietenie și a invitat-o în salonul particular unde era reunită toată familia.

Bunicul a primit-o cu surprindere. Nu era obișnuit să primească tinere femei atât de machiate ca Mireille și-i studia fața cu un interes aproape jenant. Dar Mireille degustă aperitivul pe care i l-am servit fără să remarce nimic.

Așadar, a spus brusc bunicul, lucrați cu Anne?

– Da, domnule, a spus politicos prietena mea.

– Nu voiam ca nepoata mea să lucreze în oraș! a declarat, dar este atât de încăpățânată, încât nu face decât după capul său! Avem nevoie de ajutor la hotel, nu poate să înțeleagă! Domnișoara preferă să meargă să se fluture prin oraș! Toate astea nu sunt deloc serioase...

Am fost teribil de ofensată. Bunicul era convins că dacă mă duceam să lucrez la Saint-Guillier, era pentru a evita sarcinile care mă așteptau la Grand Hotel.

Gândul că salariul meu ajuta la supraviețuirea familiei nici nu-l atinsese! Sau indignarea sa era doar prefăcută? Acest bătrân viclean nu se lăsa cu una cu două și am remarcat de mai multe ori că-i plăcea enorm să spună contrariul a ceea ce gândea, cu scopul de a-și ului interlocutorii sau de a încurca ițele...

– Anne este o secretară excelentă! a protestat Mireille. Este foarte utilă la Agenția de pe Coastă.

I-am zâmbit bunicului.

– Aveți un castel splendid, domnule.

Încântat de compliment, bunicul s-a umflat în pene.

– Sunteți o persoană cu bun-simț, draga mea. Imaginați-vă că nici Anne, nici mama ei nu apreciază castelul! Încearcă mereu să mă convingă să-l vând, dar nu voi ceda niciodată! Castelul a devenit un hotel important și este proprietatea noastră. Nu voi renunța niciodată la el!

În acea clipă, Sabine a intrat în micul salon, urmată de Jean-Pierre.

Părea foarte bine dispusă și nu-l părăsea nici un pas pe tânărul bărbat.

– Cina este servită! a anunțat cu emfază. Puteți trece în sufragerie!

Se agăță în joacă de brațul lui Jean-Pierre și-l conduse spre sufragerie.

– Vom deschide marșul! a declarat.

Ghislaine a râs sarcastic, ceea ce a răsunat neplăcut în încăpere. Am vrut să-l ajut pe bunicul să se ridice, dar m-a respins. Chiar dacă efortul de a părăsi fotoliul îl costa, nu accepta decât rareori o mână de ajutor.

Cina a fost delicioasă. Mama se depășise pe ea însăși și Mireille a apreciat din plin fiecare fel rafinat de mâncare, al cărui secret în deținea.

N-a vorbit deloc, ceea ce n-a împiedicat-o să asculte cu interes conversațiile și, în ciuda ochelarilor, i-am văzut de mai multe ori privirea pătrunzătoare oprindu-se asupra fiecăruia dintre comeseni.

Jean-Pierre Verbier îi vorbea mamei despre un serial pe care-l văzuse în ajun la televizor. Pretindea că-l cunoștea pe regizor și pe majoritatea actorilor, iar mama a început să râdă când i-a povestit că două dintre interpretele din serial se detestau, în timp ce erau privite înfățișând pe ecran cele mai bune prietene din lume...

Serialul acela... Dar văzusem și eu un episod! Mi-am amintit de un chip în prim-plan... Chipul unei femei tinere care îmi păruse în acea clipă vag cunoscut. "Poate am mai văzut-o în alt serial", îmi spusesem atunci.

Nu, nu asta era! Eroina serialului televizat era tânăra femeie care mergea la brațul lui Jean-Pierre

Verbier, când îl recunoscusem din întâmplare pe acesta pe o stradă din Paris.

***

A doua zi dimineață, Mireille nu se oprea din elogii asupra serii plăcute pe care o petrecuse la Castelul roz și mai ales asupra lui Jean-Pierre care o adusese cu mașina înapoi la Saint-Guillier. Ascultând-o, nu exista pe lume bărbat mai amabil, mai seducător, mai simpatic...

– Anne, este minunat! Și mă întreb ce a găsit o ființă ca el, la verișoara ta... Tatăl tău mi-a spus că sunt logodiți! Vocea a coborât.

– Sunt sigură că verișoara ta este foarte îndatoritoare, dar nu este deloc frumoasă! Pare atât de șteарsă alături de tine și de acea sărmană fată pe jumătate paralizată...

– Nu știu dacă Jean-Pierre este într-adevăr îndrăgostit de a ea, am mărturisit. Tata pretinde că

da... Dar tata trăiește într-o lume a sa, care are doar puține legături cu realitatea!

Mireille mi-a aruncat o privire indignată.

– Dacă nu este îndrăgostit de verișoara ta, pentru care motiv s-ar afla la castel?

– Poate pur și simplu pentru a schimba aerul? am întrebat. Grand Hotel de la Castel este ieftin, mama gătește excelent și nu este neplăcut să fie înconjurată de atenții de o tânără fată, chiar dacă aceasta se dovedește uneori puțin "pisăloagă"...

– Oh, crezi? a întrebat Mireille ridicând din sprâncene.

– M-ar mira să fie acolo pentru Sabine, am spus. Dar în ziua în care verișoara mea va descoperi asta, prevăd o dramă!

***

Când m-am întors în acea seară acasă, era o furtună puternică. Un vânt puternic îndoia

ramurile și rafale ca gheața se năpusteau continuu. Erau chiar și rafale de zăpadă și, în timp ce mă osteneam împotriva vântului, îmi spuneam că poate în acest an vom avea un Crăciun alb...

Se întâmpla rareori să vedem zăpadă și când un covor imaculat acoperea câmpul, aveam întotdeauna impresia unei feerii. Totuși, în acea seară, în timp ce mă simțeam pierdută în furtună, apreciam puțin fulgii care îmi băteau în față.

Când am ajuns la grilajul castelului, eram udă din cap până în picioare. Am fost primită și ca când soseam de pe altă planetă...

Tata mi-a luat impermeabilul care, într-o asemenea vijelie, nu mă protejase deloc. Mama m-a scăpat de fularul bun de stors, ca și de pantofii care șiroiau de apă. Și Sabine mi-a adus un prosop, în timp ce Jean-Pierre mi-a oferit un pahar de alcool.

Puțin mai târziu, după ce mi-am schimbat hainele, mi-am regăsit familia în sufragerie. Toată lumea începuse să cineze fără să mă aștepte și m-am așezat la locul meu, unde supa fusese

acoperită cu o altă farfurie, să nu se răcească prea repede.

În timp ce mâncam, am simțit ochii lui Jean-Pierre ațintiți asupra mea, enigmatici. Gura Sabinei era strânsă și nu spunea o vorbă... Cât despre Ghislaine, arborase un zâmbet satisfăcut, care nu prevestea nimic bun.

Furtuna făcea ravagii... Brusc, sosise iarna. Și nu era numai afară, era și în sufletele noastre...

Ne-am reîntâlnit puțin mai târziu, în micul salon. Vântul sufla cu o violență nemaipomenită, ca și când ar fi vrut să smulgă castelul de pe stânca sa pentru a-l arunca în mare... Auzeam valurile izbindu-se de stânci cu un zgomot îngrozitor...

– Este teribil, a murmurat Sabine. Rareori avem astfel de furtuni... Mi-e frică!

– Mie-mi place la nebunie! a declarat Ghislaine.

Părea fericită... O bucurie răutăcioasă îi însuflețea chipul și m-am întrebat ce farsă proastă putuse inventa pentru a se bucura atât de mult!

– Dacă mi-aș fi putut folosi picioarele, a continuat, aș fi alergat prin vânt!

Bunicul a mormăit niște cuvinte de neînțeles, în timp ce mama a ridicat din umeri.

– Nu spune prostii, Ghislaine!

– Da, a insistat verișoara mea. Dacă mi-aș putea folosi picioarele, m-aș cocoța pe o stâncă pentru a sfida marea și furtuna!

– Biata mea fată! a oftat mama. Chiar și un bărbat foarte puternic ar fi incapabil să reziste acestui vânt! Dacă te-ai instala pe stânci în plină furtună, ai fi neîntârziat aruncată în mare de o rafală! Ce moarte oribilă...

Ghislaine a scuturat veselă din cap.

– Ce moarte frumoasă, ai vrut să spui mătușă Louise! a protestat ea energic.

– Ești complet nebună, Ghislaine! am intervenit la rândul meu. M-am întors de la Saint-Guillier când vijelia nu atinsese încă punctul culminant și crede-mă, n-a fost foarte nostim! În cea mai mare parte a timpului a trebuit să-mi împing bicicleta, deoarece vântul mă împiedica să pedalez! Este ușor să vorbești de furtună când te afli la căldură, lângă un foc bun...

Jean-Pierre s-a ridicat.

– Și dacă am bea ceva? Voi fi foarte fericit să vă ofer ceea ce vă doriți...

L-a urmat pe tata în hol, deoarece tata își asumase rolul de barman la Grand Hotel de la Castel. Nici nu trecuse bine de ușă, că bunicul a scuturat capul cu un aer gânditor.

– Să fi făcut oare avere? Poftim câtă generozitate...

L-am privit surprinsă.

– Nu este nevoie să fii bogat ca și Cresus pentru a oferi câteva pahare...

Cu atât mai mult, cu cât tarifele practicate de tata sunt foarte abordabile!

– Și noua sa mașină? a făcut bunicul.

– Noua sa mașină? m-am mirat.

Ghislaine a izbucnit într-un râs strident.

– Anne nu vede niciodată nimic! Prima dată când a venit Jean-Pierre, rula într-o rablă deformată de lovituri... Și de data aceasta are o limuzină splendidă care l-a costat probabil și ochii din cap!

– Nici măcar n-am remarcat! am exclamat. Pentru că semnele exterioare ale bogăției mă lasă rece...Sabine a luat un aer important.

– Jean-Pierre are o avere importantă...

– Cu atât mai bine pentru el! am declarat Poate îi vom putea crește prețul pensiunii.

Sabine s-a încordat, furioasă.

– Să nu încerci...

Să nu încerci să-l faci să plece!

– Să plece?

Din nou râsul Ghislainei răsună îngrijorător.

– Să plece departe de Sabine a sa adorată? Cine și-ar putea imagina un asemenea lucru? Sunt convinsă că va rămâne chiar dacă mătușa Louise i-ar dubla nota....

Mama s-a încruntat.

– Nu-mi place conversația asta, a murmurat.

Ghislaine izbucni iar în râs și m-am simțit stânjenită.

S-a făcut liniște. Furtuna părea că-și dublase violența...

***

În noaptea aceea n-am putut reuși să adorm, atât de dezlănțuită era furtuna. Castelul roz trosnea peste tot... Jgheaburile scârțâiau, obloanele trosneau. Din parc se făcea auzit vuietul sinistru al vântului. Valurile loveau neobosite stâncile.

M-am ridicat, m-am înfășurat în capot și m-am dus să-mi sprijin fruntea de geam. Acum ningea și zăpada părea că se prinsese pe stânci.. Totul era alb, cu excepția valurilor, care vuiau.

Deodată s-a bătut la ușa mea. M-am încruntat, oare am auzit bine?

M-am dus să deschid și l-am văzut cu stupoare pe Jean-Pierre în prag.

– Jean-Pierre! am exclamat. Ce s-a întâmplat?

– Lasă-mă să intru, Anne...

Era în pijama și purta un halat din mătase grea, purpurie. În mod reflex am lăsat ușa deschisă;

Jean-Pierre a pătruns în încăpere și a închis-o după el.

– Ce s-a întâmplat? am repetat. Este cineva bolnav?

A scuturat din cap.

– Nu, nu chiar. Dar sunt neliniștit, Anne... Îți amintești cum vorbea în seara asta Ghislaine despre moarte?

Am dat din cap afirmativ.

– Ei bine, adineaori am întâlnit-o pe un culoar și știi ce m-a întrebat? "Cât timp îți trebuie ca să mori înecat"?

M-am încruntat.

– Bineînțeles, am încercat să iau asta în glumă, a continuat Jean-Pierre. I-am spus că nu știu, deoarece n-am încercat niciodată, dar toată această poveste nu este... foarte sănătoasă!

S-a apropiat de mine.

– Nu-mi place asta, Anne! Nu-mi place deloc... Ghislaine este o tânără fată nefericită, care încearcă să mă atragă în plasă, dar Dumnezeu știe că-și pierde timpul!

– Serios?

– Evident! a exclamat. Îmi pare rău că par brutal, Anne, dar sunt incapabil s-o consider pe sărmana Ghislaine ca pe o femeie adevărată...

– Și apoi, o ai pe Sabine! am exclamat.

S-a apropiat și mai mult și m-a luat în brațe.

– Anne știi perfect de ce am revenit aici! Sabine nu reprezintă nimic pentru mine, absolut nimic. Pentru tine sunt la Grand Hotel de la Castel! Ai bănuit asta, ești departe de a fi proastă!

– Poate nu! am murmurat. Totuși, consider inutil să-i frângem inima Sabinei.

– Oh, vai! a exclamat îmbrățișându-mă. Inimi frânte... Draga mea Anne, nu mai suntem în epoca inimilor sfărâmate! Romantismul a trecut!

M-a îmbrățișat brusc și s-a aplecat să mă sărute. Buzele lui tocmai le atinseseră pe ale mele, când un zgomot teribil a făcut să tremure castelul din temelii...

Jean-Pierre mi-a dar drumul brusc și a ieșit în fugă... L-am urmat... Alte uși se deschiseră și apărură capete uluite. Vântul își sporise violența...

"Măcar de nu l-ar fi văzut nimeni pe Jean-Pierre ieșind din camera mea!", m-am rugat în șoaptă.

Toată lumea a început să vorbească și să strige în același timp. Domnul Brevin, în pijama de culoarea mărului verde, traversa holul în fugă, ca și când era urmărit... Doamna Maillard, cu bigudiuri, își împreunase mâinile murmurând rugăciuni.

Mama a coborât și a deschis ușa. M-am dus lângă ea. Un vânt îngrozitor s-a năpustit în hol, dar nu ne-am sinchisit. Am privit ulmul mare care căzuse pe alee, ratând doar cu un metru acoperișul castelului...

Capitolul 11

A doua zi dimineață, furtuna se domolise. Marea era de un cenușiu neliniștitor, dar valurile care în ajun porniseră la asaltul stâncilor, dispăruseră.

Mama a încercat să împrumute un tractor pentru a îndepărta ulmul mare, dar toți vecinii avuseseră de asemenea de suferit în urma furtunii și erau depășiți de probleme.

Numeroși arbori fuseseră scoși din rădăcini, o macara se prăbușise peste o casă și acoperișul unei mici ferme fusese luat. Pagubele erau considerabile în toată regiunea.

În ajun, în timp ce rămăsesem toți privind arborele mare care fusese gata să distrugă aripa stângă a castelului, Jean-Pierre îmi spusese că mă va conduce a doua zi la birou...

Din păcate, era imposibil, deoarece mașina era în garaj și ramurile ulmului barau aleea...

– Mă pot descurca, l-am asigurat. Furtuna a trecut și-mi pot lua bicicleta...

Un strat de patru sau cinci centimetri de zăpadă acoperise drumul, dar trecuseră deja mașini și am fost atentă să urmez urmele lăsate de pneuri: am rulat astfel fără prea multă greutate.

Am ajuns la birou de-abia cu un sfert de oră întârziere. Bernard Leger mi-a venit în întâmpinare.

– Anne, am fost teribil de îngrijorat! N-am putut obține la telefon Grand Hotel de la Castel... Se pare că linia voastră este deranjată! Și mașina mea a refuzat să pornească: am vrut să vin să te iau!

– De ce?

– Pentru că eram teribil de îngrijorat! a repetat. Oare n-ai să înțelegi niciodată că te iubesc, Anne?

– Haide, nu dramatiza, Bernard. Nu mă iubești deloc și dacă vrei să mă iei de soție este pentru că ai nevoie de cineva pentru a-ți călca niște cămăși și a-ți pregăti masa...

De-abia am terminat de spus acest vorbe, și m-am simțit rușinată. Oare eu am fost aceea care am spus acele lucruri atât de neplăcute? Parcă o auzeam pe Ghislaine...

– Cât ești de rea, Anne... a murmurat Bernard.

A dispărut, lăsându-mă în ușă, stânjenită. Cizmele vechi luaseră apă și-mi era frig la picioare. Brusc, m-am simțit foarte nefericită.

De ce oare se înverșuna acest bărbat să ne piardă? Dacă n-ar fi existat în el acea duplicitate, cum aș vrut să-mi pun capul pe pieptul său, să închid ochii și să-mi spun că am ajuns în sfârșit la liman...

Am oftat îndelung.

– Viața este prost făcută, am spus în șoaptă.

M-am alăturat lui Mireille care m-a obligat să-mi scot cizmele și să-mi pun picioarele pe un radiator suplimentar.

– Ce furtună! a exclamat. Am vrut să-ți telefonez dimineață, dar n-am avut ton... Liniile telefonice trebuie să fie într-un hal...

– Da, se pare că sunt deranjate, am spus cu un aer absent. De ce ai vrut să-mi telefonezi?

– Pentru că nu eram sigură că vei putea ajunge la lucru, dată fiind starea drumurilor! Și voiam să-ți spun că a fost în corespondență o scrisoare de la domnul Santenay...

Vrei s-o citești?

Mi-a întins o foaie velină, luxoasă, pe care erau gravate numele și adresa investitorului parizian... Domnișoara Fischer dactilografiase într-o manieră atât de perfectă, încât s-ar fi putut crede că era imprimată.

"Mulțumesc, dragă domnule Leger, pentru acele informații. Se pare că acum ei sunt într-adevăr într-o situație disperată. Ați făcut o treabă excelentă și sper să vă văd curând"...

– Înțelegi ce vrea să spună asta? a întrebat Mireille.

– Foarte bine, din păcate...

Îmi venea să plâng, constatând că nu mă înșelasem bănuindu-l pe Bernard Leger.

– Crezi că... începu Mireille.

Am întrerupt-o.

– Iartă-mă, dar nu doresc să vorbesc despre asta acum. Mă îmbolnăvește...

În acea clipă am observat că mama uitase să-mi pregătească o masă rece, ca în zilele precedente. De când lucram cu normă întreagă, mâncam rapid pe un colț al biroului meu, în timp ce Mireille se ducea să prânzească la micul restaurant din colțul străzii.

– Ei bine, vei veni cu mine la restaurant, a declarat aceasta. Nu este nevoie să faci nazuri pentru o masă!

– Restaurantul este scump!

– Acolo? izbucni Mireille cu râs zgomotos. Vrei să râzi?

Meniul era într-adevăr foarte abordabil, dar mâncarea care ne-a fost servită nu se putea compara cu felurile suculente de mâncare pe care le pregătea mama de obicei.

– Oare cum pot găti într-o manieră atât de infectă? m-am mirat strâmbându-mă în fața salatei de cartofi care însoțea o sardea în ulei.

Cartofii erau puțin fierți și stătuseră probabil mult timp în frigider, deoarece erau acoperiți de o peliculă întărită...

– Ești foarte dificilă! m-a ironizat Mireille, care-și mânca porția cu poftă.

Acest aperitiv jalnic a fost urmat de un biftec îngrozitor de tare, subțire ca o pingea și prea ars...

– De nemâncat! am declarat, împingând farfuria.

Chelnerița așează în fața mea un bol cu salată.

– Ce vreme urâtă! a exclamat. Probabil ați petrecut o noapte neplăcută acolo sus, la castelul roz...

Am privit-o surprinsă.

– De unde știți unde locuiesc?

N-o cunoșteam și m-am mirat că m-a putut identifica. Mi-a adresat un zâmbet.

– Știu bine că locuiți la castel... În landă, în apropiere de locul unde va fi curând o carieră de piatră...

– O carieră?

Am tresărit și m-am simțit pălind.

– Cine v-a vorbit despre asta? am întrebat brusc.

Chelnerița s-a încruntat.

– Trebuie să fi fost cumnata mea... A aflat de la verișoara mea.

– Și ea de unde știe?

A părut enervată.

– Este greu de spus... Știți, zvonurile care circulă se aud cam din toate părțile, în același timp.

S-a îndepărtat și am privit-o pe Mireille care rămăsese tăcută.

– Înțeleg... Povestea asta nu poate fi fără fundament! Există un dedesubt adevărat...

Mireille s-a mulțumit să scuture din cap. Părea preocupată și evita să continue conversația pe acest subiect.

Când am părăsit în acea seară biroul, am remarcat că în fața agenției era parcată o mașină. Nu i-am dat prea mare atenție, dar când portiera s-a deschis și Jean-Pierre Verbier a apărut cu un

zâmbet larg pe buze, m-am simțit imediat în cea mai bună dispoziție...

– Așadar, asta este noua ta mașină? am întrebat.

– Am venit să te iau, Anne. Aleea a putut fi eliberată.

A deschis portiera din partea pasagerului. În acea clipă, mașina lungă alui Bernard Leger a parcat alături de noi.

– Anne, am sperat să ajung mai devreme, dar am întârziat!

– Ai să-mi dai de lucru? am întrebat cu îngrijorare.

Am aruncat o privire la ceas.

– Este trecut de ora șase!

– Nu este vorba de lucru. Mi-ar fi plăcut să te invit la cină, apoi să te conduc acasă...

I-a aruncat o privire lui Jean-Pierre, care i-a adresat un zâmbet ironic.

– Aș putea să te las cel puțin la grilaj, a continuat Bernard, deoarece se pare că un copac s-a prăbușit în fața castelului și că mașinile nu mai pot trece...

– Ulmul cel mare a fost tras într-o parte, a explicat Jean-Pierre.

Am putut împrumuta un tractor și s-a făcut o treabă bună cu ajutorul tatălui Annei și al domnului Brevin... Iată cum am reușit să scot mașina din garaj!

S-a instalat la volan.

– Îmi pare rău pentru dumneata, dragul meu! a exclamat sarcastic, adresându-i-se lui Bernard. Nu ai noroc, am sosit primul pentru a răpi prințesa!

Bernard își încleștă maxilarele.

– Anne, a insistat, te-aș putea duce înapoi la castel, dacă accepți să cinezi cu mine...

– Prea târziu! a răspuns Jean-Pierre în locul meu.

Facem o mică petrecere în această seară la Grand Hotel de la castel.

Poate ar fi trebuit să-l invit pe Bernard Leger, așa cum îmi sugerase recent mama? Am rămas mută... Acest gen de bătălie verbală pe care o dădeau acești doi bărbați în legătură cu mine mă stânjenea...

Bernard mi-a aruncat o privire. Evident, se aștepta să spun ceva, dar m-am mulțumit să mă întorc spre Jean-Pierre.

– O mică petrecere? Pentru ce motiv?

– Pentru a-i mulțumi marelui ulm că a cruțat castelul...

Am scăpat ușor, crede-mă...

S-a întors spre Bernard.

– Ne-a fost foarte frică noaptea trecută! Cel puțin Anne și cele două verișoare ale sale... Din fericire, am fost acolo pentru a le apăra!

– Sunt sigur de asta! a exclamat tăios Bernard Leger îndreptându-se spre mașină. Mi te imaginez perfect în rolul de brav cavaler, apărător al gingașelor tinere fete.

N-a adăugat nici un cuvânt de adio și a demarat în trombă, fără să-mi adreseze măcar o privire.

– Mi-am făcut rivalul să muște pământul! a declarat Jean-Pierre pe un ton bombastic.

Am izbucnit în râs și m-am simțit foarte jenată. Ne comportam într-un mod incalificabil și îmi era rușine.

Bernard Leger era patronul meu, chiar dacă mașinațiile sale ascunse însemnau ruina familiei mele...

***

În timp ce rulam spre castel, am văzut în ce măsură distrusese furtuna regiunea. Ramuri rupte zăceau peste tot, barierele fuseseră rupte și mai multe adăposturi pentru animale fuseseră smulse complet.

Zăpada nu părea că vrea să se topească și, pe alocuri, drumul era periculos de alunecos.

– Rareori am văzut regiunea noastră în asemenea hal, am remarcat. Privește, Jean-Pierre! Dar, privește...

– Nu te privesc decât pe tine, Anne, a spus încet.

Mi-am pus mâna pe brațul său.

– Oprește o clipă, Jean-Pierre. Am să-ți spun ceva.

A ascultat și m-a îmbrățișat. Evident, pentru el, cererea nu avea decât o singură semnificație: un sărut!

L-am respins.

– Nu, Jean-Pierre... Am să-ți vorbesc! Este serios... Foarte serios!

S-a lăsat pe spate pe scaunul său, cu un oftat ușor.

– Te ascult, Anne! Dar lasă-mă să-ți spun că avem ceva mult mai bun de făcut decât să discutăm!

Mi-am încrucișat brațele.

– Mai întâi, Jean-Pierre, aș vrea să știu de ce ești aici...

– Aici? Pe marginea drumului? Ei bine, din cauza ta!

L-am întrerupt cu nerăbdare.

– Nu, nu aici! Aș vrea să știu de ce ai venit la Grand Hotel de la Castel prima dată și de ce te-ai întors. Știu că te interesezi de flora și de fauna din regiune, dar sărmanele noastre plante n-au o înfățișare prea mândră sub zăpadă. În consecință, presupun că ai alt motiv...

– Bravo, Anne! Meriți un zece plus! Draga mea, dorești să cunoști tot adevărul, nimic altceva decât adevărul?

Ei bine, iată... Facă cercetări despre floră și faună, dar în paralel sunt romancier. Când am întâlnit-o pe Sabine pe Coasta de Azur, personalitatea sa destul de ciudată m-a interesat. Am ieșit cu ea de câteva ori din simplă curiozitate...

– N-a fost prea drăguț! am exclamat puțin șocată. Nu-mi place prea mult Sabine, dar nu-mi place ca un străin să-și bată joc de unul dintre membrii familiei...

Jean-Pierre a făcut un gest din mână părând să însemne că asta nu avea nici o importanță.

– Sabine mi-a vorbit în mod firesc despre Grand Hotel de la Castel și, dat fiind că aveam nevoie să mă instalez într-un loc liniștit și ieftin pentru a scrie, am venit aici!

– Dar de ce, după ce ai plecat definitiv – cel puțin așa credeam – de ce te-ai întors?

Mi-a zâmbit ciudat.

– Aveam nevoie de material... de material uman pentru a-mi termina romanul pe care-l începusem. Viața pe care o duc Sabine și sora sa în acest castel mare aproape în paragină mi se pare atât de incredibilă...

Am tresărit.

– Nu ți-e rușine? am exclamat îngrozită. Iată așadar explicația prezenței tale în casă! Ești ca un entomolog, iar noi sunt insecte ale căror reacții le studiezi?

– Anne, a protestat. Știu că n-am acționat foarte bine... Dar totul a devenit altfel când te-am cunoscut și când m-am îndrăgostit de tine!

– Și cartea aceea, este gata?

– Da. Editorul a apreciat-o și mi-a dat un avans...

Am ricanat.

– Pe care l-ai folosit pentru a-ți cumpăra o mașină nouă!

S-a aplecat spre mine.

– Te iubesc, Anne! Îți jur că te iubesc... Doresc să fii soția mea!

– Și Sabine?

A ridicat din umeri.

– Sabine a căutat ceea ce i s-a întâmplat!

Am încercat să mă eliberez pentru a deschide portiera și a fugi peste câmp. Dar mă ținea solid...

– Nu fi ridicolă, Anne! Va începe să ningă iar... Îți promit că te voi conduce fără să mai încerc să te ating!

Avea dreptate. Fulgi de zăpadă se striveau de parbriz. Jean-Pierre a pornit mașina și ne-am întors la Castelul roz în tăcere.

***

Zilele care au urmat, am avut impresia că trăiesc un vis urât. Jean-Pierre mă evita vizibil... Nu ne-am mai întâlnit decât în clipele de odihnă și de-abia ne-am adresat câte o vorbă! După cină a plecat cu mașina spre o destinație necunoscută. Sabine părea mistuită de îngrijorare, deoarece își imagina că s-a dus să întâlnească o altă fată. Doamna

Travere, femeia care o ajuta pe mama la bucătărie și uneori la servit îi spuse că-l zărise într-o zi într-o cafenea din Saint-Guillier în compania unui necunoscut și, plecând de la această întâmplare, Sabine construia întâmplări extravagante.

– Draga mea Sabine, i-a spus tata într-o seară, dacă doamna Travere l-a zărit cu un alt bărbat, nu este grav! Greșești că te neliniștești degeaba...

Când Jean-Pierre era acasă, se arăta foarte atent și în acea clipă verișoara mea își uita toate temerile, întorcând spre el o față radioasă, plină de speranță.

Acum, când cunoșteam secretul prezenței sale la castel, toată această comedie îmi făcea greață.

Lucrurile nu mergeau bine la hotel și deloc mai bine la Agenția de pe Coastă. Bernard Leger era glacial, iar politețea sa rece mă înspăimânta... Dar știam că eram întru totul răspunzătoare de această nouă atitudine... Niciodată numele donmului Santenay nu fusese menționat în birou, iar Mireille, care defăcea corespondența, îmi semnalase că acesta nu mai scrisese.

Crăciunul se apropia cu pași mari. Vitrinele din Saint-Guillier erau împodobite cu vâsc, ilex sau decorații strălucitoare. Mireille a cumpărat un pom de Crăciun în miniatură, cu ramurile pudrate cu alb, pe care l-a instalat într-un loc bun, pe biroul său.

– Ne va aduce fericire! a declarat.

– Am mare nevoie... am murmurat.

Dar bradul lui Mireille mi-a adus mai degrabă nenorocire...

În acea seară, când de-abia m-am întors la castel, a sunat telefonul. Eram foarte aproape de aparat, care se afla în hol și am răspuns fără măcar să-mi scot mantoul.

– Alo?

– Aș putea să vorbesc cu domnul Bergeron, vă rog?

Era o voce de femeie. O voce clară cu un accent ușor snob...

Mi s-a părut că o recunosc pe domnișoara Fischer, secretara domnului Santenay, care afecta, vorbind prețios.

– Care domn Bergeron? am întrebat. Robert Bergeron, tatăl meu? Sau domnul Bergeron senior, bunicul?

– Domnul Bergeron senior, vă rog.

– Nu închideți, mă duc să-l anunț...

Am urcat scara și am bătut la ușa camerei bunicului. Acesta nu era așezat în fața ferestrei ca de obicei, ci era pe jumătate ațipit lângă șemineu, unde jucau vioaie flăcările unui foc mare. Tăiasem în bucăți ulmul doborât de furtună și aveam o mare rezervă de lemne de ars.

– Ești chemat la telefon, bunicule.

– Nu mă plictisi cu asta, Anne. Sunt gripat. Ia tu mesajul, dacă există unul...

Am coborât și am luat iar receptorul.

– Îmi pare rău, bunicul este suferind și mi-a cerut să primesc eu mesajul...

– Vreau să-i vorbesc personal! Este foarte important...

Cu un oftat iritat, am urcat din nou scara.

– Trebuie să răspunzi, bunicule. Se pare că este de cea mai mare importanță!

Oare de ce făcea atâtea mofturi, când avea un aparat pe palier? Totuși nu reprezenta un efort enorm să se deplaseze câțiva metri!

Bombănind, s-a ridicat și s-a îndreptat spre palier.

– Da, da... Ce s-a întâmplat? a mormăit. Nu mă simt bine deloc... Nu vreau să fiu plictisit la telefon! De ce nu i-ați spus ce vreți nepoatei mele?

A roșit brusc și s-a lăsat să cadă pe pervazul celei mai apropiate ferestre.

– Ce spuneți? a strigat.

Încet, am coborât iar în hol și am luat receptorul. N-aveam obiceiul să ascult la uși, dar trebuia să știu ce se întâmpla...

Conversația continua între bunicul și acea femeie care nu se prezentase dar care, eram convinsă, era chiar domnișoara Fischer: aș fi recunoscut acea voce studiată și arogantă dintr-o mie!

– Când acea carieră va funcționa din plin atât de aproape de hotelul dumneavoastră, nu veți mai putea rezista, domnule... Ar trebui să vindeți atâta timp cât mai este posibil!

Bunicul a început să înjure.

– N-are rost să vorbiți astfel! l-a întrerupt intelocutoarea sa cu o voce tăioasă. M-am făcut interpreta persoanelor care m-au angajat și care sunt gata să vă ofere o sumă frumoasă dacă le vindeți castelul și pământurile care-l înconjoară...

Bunicul o înjură din nou.

– Și ce veți face? a strigat brusc.

– Vom demola castelul, firește, a declarat femeia ca și când era vorba doar de o evidență. Dar avem nevoie de teren pentru a construi locuințe rezervate muncitorilor...

– Să-mi distrugeți casa! a exclamat bunicul. Sunteți nebuni, complet nebuni! Este vorba despre o locuință istorică...

Dacă Artele Frumoase ne interzic să radem castelul, îl vom transforma în birouri... Nu este o problemă...

În tot cazul, pământul este ceea ce ne interesează, doamnule Bergeron și suntem gata să plătim un preț bun. Un preț foarte bun...

– Cât? a întrebat bunicul.

Femeia a spus o cifră care mi-a smuls o exclamație. Cu suma aceasta aveam cu ce să trăim în lux timp de mulți ani...

– Domnule Bergeron! Sunteți singur? a întrebat vocea de la celălalt capăt al firului.

– Evident.

– În acest caz, cineva ne ascultă pe un alt aparat! Am auzit un declic acum câteva minute, iar acum o exclamație...

– V-am spus că nu este nimeni! a tunat și a fulgerat bunicul. Și dacă ați auzit o exclamație, eram eu, bineînțeles! Dacă oferta mizerabilă pe care tocmai mi-ați făcut-o credeți că este corespunzătoare valorii acestei proprietăți!

– Nu sunteți rezonabil, domnule Bergeron.

– Și dumneavoastră începeți să mă scoateți din sărite!

– Când va funcționa cariera, nu veți mai avea nici un client în hotel! Ar trebui să vă gândiți la asta...

Cu aceste cuvinte amenințătoare, a închis și am închis și eu, întorcându-mă în camera bunicului.

– Unde ai fost? a țipat acesta.

Am luat un aer nevinovat.

– Am fost să-mi scot mantoul.

S-a așezat greoi în fotoliul său favorit. Obrajii îi erau acoperiți cu pete vinete, ochii foarte strălucitori și respirația scurtă, sacadată...

– Ei bine, am întrebat pe un ton degajat. Cine ți-a telefonat? Una dintre numeroasele tale iubite?

A ridicat din umeri.

– Este un fel de nebună care voia să cumpere Castelul roz!

– Oh! am exclamat. De ce?

– Se pare că acea carieră va funcționa curând... Vor să pună casa la pământ!

– Cât ți-a propus?

– O pomană! Doar pomană... Dacă vor crede că mă hotărăsc speriindu-mă...

M-am apropiat de el.

– Bunicule, când mașinile vor extrage piatra, aici va fi un zgomot greu de suportat și vom fi invadați de praf. Toți clienții ne vor evita și ce se va întâmpla cu noi fără bani? Înțelegi ce se poate întâmpla?

– Să nu-mi vorbești pe tonul ăsta, Anne! Nu tu îmi vei dicta cum să mă comport! Oare nu poți lua exemplu de la verișoarele tale și să devii o tânără calmă și bine crescută?

Am râs amar.

– Am picioarele pe pământ! am declarat tăios. Știi oare de ce mă duc să lucrez la Saint-Guillier? Pentru a aduce bani cu care să ținem acest castel... Dacă vrei părerea mea, bunicule, vinde Castelul roz! Și lasă-ne să trăim liniștiți...

S-a ridicat cu greu.

– Ieși de aici! a strigat. Ieși de aici! Casa asta îmi aparține și voi rămâne aici, chiar dacă trebuie să construiască o carieră sub ferestrele mele! Ieși de aici!

N-am insistat și am plecat în fugă.

Începând din acea zi, au existat numeroase apeluri telefonice de la misterioasa femeie. De fiecare dată când răspundeam, recunoșteam vocea domnișoarei Fischer... Mi s-a întâmplat să ascult și astfel mi-am dat seama că mărise oferta inițială!

Cu două zile înainte de Crăciun, apelurile au încetat.

***

În seara de 24 decembrie, Bernard Leger s-a oprit în birou la ora închiderii.

M-a privit cu o expresie destul de ciudată. Încerca oare să-mi ceară iertare pentru tot răul pe care-l făcuse familiei mele? Sau se aștepta să-i mulțumesc că încerca să ne scape de povara care o reprezenta castelul?

Chipul i s-a înăsprit când, după ce a ieșit cu mine, a zărit mașina lui Jean-Pierre parcată în fața agenției.

I-am făcut un semn cu mâna.

– La revedere... Și Crăciun fericit! am spus repede.

Jean-Pierre a deschis portiera.

– Vino, Anne.

Trebuie să-ți vorbesc. Să mergem să ne instalăm într-o cafenea mică și liniștită...

Puțin mai târziu, în timp ce stăteam unul lângă lângă altul în încăperea din spate a unuia dintre barurile din piață, Jean-Pierre s-a întors spre mine.

– Anne nu mai vreau să trăiesc fără tine! Vei accepta să vii cu mine la Paris după Crăciun?

Mi-am ațintit cu mirare privirea asupra sa.

– Dar... Am munca mea, trebuie s-o ajutat pe mama și... ei bine, nu pot pleca!

A dat din cap.

– Este ultimul tău cuvânt? Așadar, nu mă iubești, Anne?

– Nu, Jean-Pierre și nici nu doresc să mă căsătoresc cu tine.

– N-am vorbit niciodată de căsătorie! a remarcat.

Am ridicat ochii spre el.

– Este exact...

Brusc, am simțit dorința să râd.

– Haide să plecăm Jean-Pierre! am făcut bine dispusă, după ce mi-am băut paharul. Nu mai avem nimic să ne spunem.

– Adevărat?

Am izbucnit amândoi în râs.

– N-ai fost niciodată îndrăgostit de mine! am exclamat

N-a răspuns. Dar privirea strălucitoare a rămas ațintită asupra mea și m-am simțit încurcată.

Capitolul 12

Am petrecut un Crăciun excelent. Mama reușise niște performanțe și cei patru clienți ai noștri erau încântați. Mama mi-a propus să-l invit pe Bernard Leger, dar am pretins că era plecat cu ocazia sărbătorilor. I-aș fi cerut cu plăcere lui Mireille să vină, dar plecase la Paris la niște prieteni.

Jean-Pierre se comporta firesc și cu bună dispoziție. Părea să cheltuiască foarte mulți bani. Bonusul pe care-l primise pentru a scrie povestea Sabinei și a Ghislainei trebuie să fi fost foarte important!

Va pleca probabil după sărbători și va fi mai bine... Chiar dacă nu-l iubeam, găseam destul de jenant să-l văd în fiecare clipă, cu atât mai mult cu cât mă privea mereu cu un aer plin de subînțeles...

Nu, nu-l iubeam. Iar dacă mă gândeam bine, trebuia să admit că Bernard Leger mă atrăgea mult mai mult... Dar Bernard Leger era un trădător și nu-i voi ierta niciodată modul perfid în care acționase...

Când m-am întors la Agenția de pe Coastă după Crăciun, am aflat că Bernard Leger se afla la Paris și că Mireille a trebuit să-și întârzie întoarcerea, deoarece era gripată. Era atât de mult de lucru, încât domnul Raguenon și cu mine de-abia aveam timp să respirăm... Săptămâna a trecut ca fulgerul și când m-am întors acasă în seara de 31 decembrie, mă simțeam epuizată.

Cai patru oaspeți ai noștri – domnișoara Salles, domnul Brevin și cei doi Maillard – hotărâseră să se ocupe de cină. Comandaseră o excelentă cină rece pe care toți o apreciam foarte mult, mai ales mama care, măcar o dată, nu avea de gătit!

După cină, în timp ce eram toți adunați în salonul mare, domnul Brevin se duse la fereastră.

– Dar ninge! a exclamat surprins.

În cursul după-amiezii timpul se răcise, dar nimeni nu se gândise că zăpada va veni din nou să ne izoleze!

– Oh, nu! a exclamat doamna Maillard. Nu o altă furtună.

De-abia termină de vorbit, că începu să bată vântul. Mama s-a încruntat și s-a înfiorat.

– Doriți ceaiul domneavoastră cu verbină, doamnă Maillard? a întrebat-o pe bătrâna noastră pensionară.

– Cu plăcere.

Mama s-a ridicat, dar Sabine a oprit-o.

– Nu te mișca, mătușă Louise. Mă ocup eu de asta...

Era atât de rar ca Sabine să se hotărască să facă ceva din proprie inițiativă, încât toți am schimbat priviri surprinse.

– Mi se pare că am auzit căzând ceva acolo... a spus brusc Jean-Pierre. Vii să vedem, Anne?

Nu auzisem nimic, dar l-am urmat totuși în seră, o încăpere în stare de semipărăsire, în care creșteau câteva plante pe care le stropean când ne aduceam aminte. Vântul sufla prin câteva geamuri sparte.

– Ai visat! Și chiar dacă s-ar fi spart un ghiveci de flori, nu este prea grav! am exclamat.

Jean-Pierre n-a răspuns și m-a îmbrățișat cu pasiune. Am încercat să-l resping.

– Nu, Jean-Pierre... Nu, lasă-mă, te rog...

Brusc s-a deschis ușa și și-a făcut apariția Ghislaine în fotoliul său rulant.

– Ia te uită, ia te uită...

Și-a învârtit cu ostilitate fotoliul.

– Vă las... N-aș vrea să vă deranjez.

A dispărut ricanând și m-am eliberat din îmbrățișarea lui Jean-Pierre.

– Este îngrozitor! am exclamat.

– Nu dramatiza, Anne, nu este cazul.

Am strâns buzele.

– Nu îndrăznesc să-mi imaginez ce este în stare Ghislaine să povestească... am murmurat.

Uneori este atât de răutăcioasă!

M-am dus în camera mea și, aruncându-mă pe pat, am început să plâng.

Aș fi vrut să nu-l mai văd niciodată în viața mea pe Jean-Pierre! Și doream enorm să mă destăinui cuiva... Mamei? N-aș putea s-o necăjesc cu problemele mele într-o seară ca asta!

"Măcar dacă i-aș putea vorbi lui Bernard!" am oftat. Din păcate, era la Paris, pe cale să pună pe picioare planul unei cariere, în compania domnului Santenay...

M-am așezat brusc pe pat și mi-am șters ochii. Oare îl judecasem greșit pe Bernard? Îmi propusese să mă ia de soție, dar fusese serios sau își bătuse joc de mine?

Capul mi se învârtea. Băusem puțin mai mult decât de obicei, pentru a sărbători apropierea noului an și, după toate aparențele, nu suportam bine alcoolul...

Brusc, parcă în vis, m-am auzit strigată. Era vocea Ghislainei.

– Anne! Anne! Vino repede!

Poate își prinsese fotoliul rulant și nu reușea să se elibereze. I se întâmpla uneori.

Era jos, lângă scară, și fața îi reflecta o spaimă de nedescris.

– Ce s-a întâmplat?

În salonul aflat foarte aproape, cineva tocmai pusese un disc cu tangouri și doamna Maillard încerca să-l convingă pe tata s-o invite la dans.

– Sabine! a hohotit Ghislaine. I-am spus că v-am văzut pe tine și pe Jean-Pierre unul în brațele celuilalt! A făcut o scenă teribilă și apoi a plecat!

Am strâns pumnii.

– Ghislaine, cum ai putut face asta? Ești o... viperă! Unde este Sabine? Voi încerca s-o aduc înapoi și să-i explic pentru a reveni la realitate!

Ghislaine izbucni într-un plâns convulsiv.

– A plecat afară!

Am alergat la ușă. Vântul încetase. Un strat subțire de zăpadă acoperea stâncile și luna revărsa asupra peisajului o lumină stranie.

N-o vedeam pe Sabine...

Dar brusc, am auzit un urlet înspăimântător.

Venea dinspre cărarea îngustă care ducea la faleză...

Sabine gemea în jos pe cărare. M-am aplecat cu precauție, cu inima bătând puternic, temându-mă de ceea ce voi vedea...

***

Verișoara mea era ghemuită pe o platformă strâmtă care forma un ieșind din stânci. Numeam acel loc "stânca pescărușilor", deoarece păsările de mare aveau obiceiul să se adune acolo înainte de a plonja în valurile care vuiau câțiva metri mai jos.

Un arbust găsise destul pământ pentru a crește pe malul acestei platforme și cu siguranță el o oprise pe Sabine din cădere... Zăcea pe piatră gemând, ca o păpușă spartă și picioarele îi formau un unghi ciudat.

Brusc, am auzit în spatele meu un scârțâit de roți. Ghislaine sosea plângând.

Cărarea era atât de alunecoasă, încât m-a cuprins panica: și dacă Ghislaine își pierdea echilibrul?

– Ghislaine! am exclamat. Ce faci aici? Poți să cazi... Fă stânga-mprejur, te implor!

Fața îi era deformată de teamă.

– Anne! a gemut, nu vroiam să-i fac rău...

Își ascunsese ochii sub mâinile care tremurau.

– Este... moartă, nu-i așa?

– Nu. Este chiar dedesubt, pe "stânca pescărușilor"... Dar probabil și-a rupt picioarele!

Am prins încheietura subțire a mâinii Ghislainei între degetele mele înghețate.

– Voi încerca să ajung la ea! Căci dacă își pierde cunoștința, s-ar putea să alunece și să cadă în mare...

I-am întors rapid fotoliul rulant.

– Întoarce-te în casă! am ordonat. Anunță pe toată lumea, mama, Jean-Pierre, tata... Toată lumea! Trebuie anunțați pompierii pentru a reuși s-o scoatem de acolo! Trebuie de asemenea o ambulanță... Pot conta pe tine, Ghislaine?

Și-a ridicat fața spre mine și am văzut-o pe fetița de odinioară... Fetița agilă pe care boala o imobilizase brusc.

– Mă voi vindeca, nu-i așa mătușă Louise? întreba fără încetare.

Iar mama, pentru a o încuraja, repeta:

– Desigur, draga mea... Desigur, mica mea Ghislaine, te vei vindeca!

Ghislaine a rămas infirmă... Trebuia oare să te miri că era atât de tristă și de crudă?

– Grăbește-te, Ghislaine! am murmurat împingând ușor fotoliul pentru ca să plece mai repede.

Apoi am îngenuncheat pe marginea cărării. Sabine nu se mișcase...

– Sabine! am strigat. Sabine, voi veni să te iau! Nu te mișca, mai ales să nu te miști!

– Alunec... a strigat aceasta cu o voce îngrozită. Alunec...

Și nu mă pot ține!

Era la marginea platformei.

– Nu mai am putere! a murmurat.

Trebuia să cobor eu însămi pentru a o menține pe acel cuib de vulturi, până la sosirea salvatorilor...

Mă simțeam puțin răspunzătoare pentru această dramă... Și, indirect, eram, deoarece din cauza lui Jean-Pierre și a mea se aruncase Sabine de sus de pe faleză!

Da, trebuia să cobor până la ea...

"Este imposibil!", mi-am spus în sinea maea. Și chiar în acea clipă, am văzut chipul unui băiețel căruia i-am spus asta cu câțiva ani înainte. Venise la Grand Hotel de la Castel să petreacă în compania părinților câteva săptămâni și mingea îi căzuse pe platforma stâncoasă...

Voia din toate puterile să se ducă s-o recupereze.

– Este imposibil! îi spusesem.

Îl prinsesem de braț pentru a-l împiedica să facă acea coborâre, dar se eliberase râzând.

– Un joc! a exclamat. Este un fel de scară acolo...

Și, ajutându-se de mâini și de picioare în același timp, coborâse cu agilitate de-a lungul peretelui

stâncii, fără să înceteze să-mi arunce priviri ironice.

– Un joc... Un joc... repetase tachinându-mă.

Îl uitasem complet și iată că din trecut, apărea chipul său amuzat. "Un joc...".

Dacă aș putea să găsesc drumul pe care o luase el, aș putea și eu să ajung până la Sabine. Fără să fiu foarte atrenată fizic, eram destul de solidă datorită muncilor de tot felul pe care le făceam acasă și de asemenea datorită kilometrilor parcuși zilnic pe bicicletă pentru a merge de la Castelul roz la Saint-Guillier...

"Un joc...". Am localizat fără greutate primul punct de sprijin...

M-am agățat de o rădăcină și am pus piciorul deasupra. Apoi am sesizat o ușoară proeminență în rocă... piciorul a găsit un alt punct de sprijin... Am înaintat centimetru cu centimetru spre platforma pe care gemea Sabine...

Oare cât timp mi-a luat asceată coborâre lentă? Cinci minute? Zece minute? Aveam impresia că nu se va mai termina niciodată... Tufele spinoase îmi

juliseră mâinile și fruntea și simțeam sângele curgându-mi pe față.

Dacă ratam un punct de sprijin, eram sigură că mă voi rostogoli de-a lungul falezei și mă voi zdrobi de stâncile de jos. Valurile se spărgeau amenințătoare, gata să mă ia și să mă răsucească.

Când am ajuns lângă Sabine, eram înghețată, epuizată, dar am mai găsit puterea s-o trag la adăpost.

– Dacă măcar Ghislaine ar fi știut să tacă! Între mine și Jean-Pierre nu este nimic, absolut nimic, te asigur!

Privirea înfierbântată i se opri asupra mea.

– O știu... Este căsătorit... Are o soție la Paris!

Mi-am pus mâna peste ale sale.

– Sărmană Sabine, am murmurat.

A avut un râs ciudat, care era în același timp suspin și hohot.

– Este puțin timp de când am aflat cine este cu adevărat... a spus cu voce joasă.

Un nor a acoperit luna și am fost curprinse de un întuneric complet.

– Nu ne vor găsi niciodată! a exclamat Sabine cu voce pătrunzătoare.

– Calmează-te, Sabine! Calmează-te!

Luna a apărut câteva clipe mai târziu și verișoara mea a oftat. Mâinile îi erau fierbinți; vorbea cu o voce sacadată, înghițind cuvintele pe jumătate.

– Da, am aflat cine era cu adevărat! a reluat. I-am scotocit prin lucruri!

Am tresărit.

– Ai găsit scrisori de la soția sa?

– Și de asemenea de la un mare lanț hotelier. Era un complot, Anne! Jean-Pierre era însărcinat să răspândească zvonuri în regiune în legătură cu deschiderea viitoarei cariere de piatră... Asta cu scopul de a ne face să vindem castelul! Voiau să instaleze aici un hotel de lux, dublat de un institut pentru cură cu băi de mare.

Vocea i-a slăbit.

– Un institut pentru cură cu băi de mare... a repetat în șoaptă.

Brusc tăcu și capul îi căzu în jos pe piept. Oare murise? Și dacă Ghislaine alunecase și ea pe

stâncile ude? Dacă nu fusese în stare să se întoarcă la castel și să dea alarma?

Poate va trebui să petrecem noaptea aici...

M-a cuprins panica. Știam că nu voi mai avea forța de a escalada peretele stâncos. Dar știam de asemenea că să petrec noaptea pe această platformă îngustă, în compania unei rănite grav, putea să însemne moartea...

Când am auzit voci, am crezut că visez... Vocile se apropiau... În sfârșit, veneau...

***

Când am deschis ochii, am fost asurzită de zgomotul unui motor, ca și de sirena obsedantă a unei ambulanțe.

Eram întinsă pe un pat îngust și un necunoscut în halat alb era aplecat asupra mea.

– Începeți anul într-un mod nostim! a exclamat cu o bună dispoziție forțată.

Memoria mi-a revenit treptat, în timp ce ambulanța se afunda în noapte.

– Sabine... am murmurat. Unde este Sabine?

Am simțit că un ac pătrunde în brațul meu și mi-am pierdut din nou cunoștința...

M-am trezit pentru a contempla un tavan alb... Am aruncat o privire în jurul meu și am observat că eram într-un pat de spital.

– Oh, nu! am spus în șoaptă. De ce sunt din nou aici?

Camera în care mă aflam semăna exact cu cea în care îmi petrecusem câteva zile după ce căzusem. Aveam impresia că retrăiesc un coșmar...

– Ce s-a întâmplat?

Vocea îmi era răgușită și-mi era greu să-mi găsesc cuvintele.

– Ce s-a întâmplat? am reluat strigând.

Am revăzut brusc platforma stâncoasă ieșind deasupra vidului... și valurile care se abăteau peste blocurile de granit cu o furie turbată. Da, fusese după ce Ghislaine îmi mărturisise că-i povestise totul Sabinei...

Sabine, care zăcea alături de mine ca o păpușă ruptă.

– Sabine a murit! am exclamat. Eu am omorât-o! Totul este din vina mea!

O infirmieră și-a făcut intrarea în camera mea, cu un zâmbet pe buze.

– Ei bine, cum se simte bolnava noastră? a întrebat cu jovialitate.

Mi-am afundat capul în pernă și am început să plâng. Fața a început să mă înțepe când au udat-o lacrimile și mi-am amintit că tufele spinoase mă juliseră când am încercat acea coborâre nebunească în noapte...

Haideți, calmați-vă! m-a rugat infirmiera.

Dar Sabine a murit din vina mea... Și poate și Ghislaine... Dar nimeni nu voia să-mi explice ce se întâmplase!

Am adormit din nou. Brusc, o mână s-a așezat pe încheietura mâinii mele și am tresărit. Tata stătea în fața mea și erau cel puțin trei buchete de trandafiri pe masă.

– Tată! am exclamat și am izbucnit în plâns.

– Să n-o obosiți prea mult, a spus infirmiera închizând ușa.

– Tată! Unde este mama?

– A rămas la castel s-o îngrijească pe Ghislaine. Sărmana Ghislaine a contractat o răceală gravă și medicii se tem de începutul unei pleurezii... Nu este foarte grav, dar mama ta a preferat s-o supravegheze. Ghislaine a fost foarte curajoasă! Ca și tine...

– Și Sabine a murit?

Tata a scuturat din cap.

– Cum poți să spui asta, atâta timp cât i-ai salvat viața? Lacrimile mi-au secat brusc.

– Sabine este în viață?

– Bineînțeles, draga mea! Evident, nu este în mare formă cu o tibie și un șold fracturate, dar se va vindeca în timp...

Mi-am amintit că Sabine îmi povestise că nu căutase să se sinucidă, dar că alunecase. Mi-am amintit, de asemenea, că Jean-Pierre Verbier era căsătorit și că încerase să cumpere Castelul roz pe o nimica toată...

Am încercat să strâng mâna tatei între mvinile mele, dar am observat că bandajele îmi imobilizau degetele.

– Tată... am murmurat.

– Da, draga mea. Nu te neliniști, totul este în ordine.

Probabil am căzut din nou în inconștiență, deoarece nu m-am trezit decât a doua zi dimineață, când mi s-a adus micul dejun și când apetisantele efluvii de cafea mi-au gâdilat nările.

– Aș vrea s-o văd pe Sabine! am spus cu fermitate infirmierei, care puțin după aceea mi-a adus medicamentele.

– Este posibil. Cu condiția să vă simțiți destul de puternică pentru a merge...

Picioarele îmi erau moi, dar am reușit să-mi păstrez echilibrul.

– Verișoara dumneavoastră se află în camera vecină...

Sabine era în ghips și un cadru așezat sub pături forma un fel de dom la capătul patului. Era trează și m-a întâmpinat cu un zâmbet.

– Anne, cât sunt de mulțumită să te văd!

Mâna i s-a prins de brațul meu.

– Ai fost atât de curajoasă! Fără tine acum aș fi fost cu siguranță moartă...

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

– Am fost atât de furioasă încât n-am mai știut ce făceam! Am alergat ca o nebună de-a lungul cărării, fără să-mi dau seama că alunecam din cauza zăpezii...

– Suferi? am întrebat.

– Nu prea mult. Dar mi se dau calmante...

Brusc, unghiile se imprimară în pielea mea.

– Anne, trebuie să-i vorbești tatălui tău și bunicului! Împiedică-i să vândă Catelul roz!

– Nu-ți face griji, Sabine! Totul va fi bine...

O ajutoare de îngrijitoare a apărut în ușă

– Aveți o vizită, domnișoară Bergeron!

I-am adresat Sabinei un semn cu mâna.

– Pe curând.

Era Bernard Leger. Purta un buchet de flori enorm, într-un colorit extraordinar.

– Ce sunt? m-am mirat.

– Orhidee.

Am râs, ușor jenată.

– Nu sunt actriță! Am citit că doar starurile primesc asemenea flori...

Mi-a luat mâinile.

– Anne... Draga mea!

Lacrimile îmi curgeau din nou pe obraji. Oare pentru că-mi spusese "draga mea", sau numai din cauza prezenței sale?

– Nu plânge, draga mea...

– Nu mă pot stăpâni, am suspinat.

Mi-a zâmbit, dar n-am reușit să fac același lucru, din cauza vânătăilor și a juliturilor.

– Vin de la Castelul roz, a declarat. Ghislaine nu se simte foarte bine...

– Biata Ghislaine! am exclamat. Ea a fost cea care a căutat ajutor... Nu mă puteam duce acolo: mă temeam că Sabine nu va avea forța de a se agăța mult timp de platformă...

Mi-a zâmbit.

– Tu ești eroina zilei! Știi că ți-a apărut poza în ziarele locale? Suntem foarte mândri de tine la

Agenția de pe Coastă și Henri Raguenon, ca și Mireille, va veni probabil să te vadă diseară...

M-a străbătut un fior.

– Și... Jean-Pierre Verbier?

– Am impresia că a fost chemat de urgență la Paris! Îți va lipsi, Anne?

– Oh, nu! am exclamat. Îl detest! El este vinovat de acest accident... Fusese împuternicit de un lanț de hoteluri mari să încerce să cumpere Castelul roz la cel mai mic preț, pentru a-l transforma într-un hotel luxos, dublat de un institut pentru cură cu apă de mare!

– Ah, da! a spus Bernard dând din cap.

Nu părea deloc surprins și reacția sa m-a mirat.

– Știai?

– Nu chiar. Dar domnul Santenay îmi spusese că un lanț internațional se interesa de castelele bine situate pentru a le transforma în reședințe de lux...

L-am întrerupt.

– Domnul Santenay voia de asemenea să cumpere castelul?

– Santenay? s-a mirat Bernard.

Evident, nu... Are o casă încântătoare la vreo cincizeci de kilometri de aici și îi ajunge din plin! De ce crezi că se interesează de Castelul roz?

– Pentru că a pus-o pe domnișoara Fischer să-l sune pe bunicul pentru a încerca să-l convingă să vândă! I-am recunoscut vocea!

– Probabil te-ai înșelat, draga mea! Domnișoara Fischer se află actualmente în vacanță, în Italia. Presupun că persoana care i-a telefonat bunicului tău avea o voce ușor asemănătoare și că ai făcut o confuzie!

– Totuși aș fi pus mâna în foc că ea era! Am crezut că a acționat după instrucțiunile tale!

– Instrucțiunile mele? s-a mirat. Oare cum te-ai putut gândi la un asemenea lucru, Anne?

– Îți amintești de dimineața în care ne-am întâlnit în landă? Dimineața în care mi s-a făcut rău căzând? Ei bine, am crezut că erai pe cale să inspectezi terenul!

A râs stânjenit.

– Știi de ce eram acolo, Anne? Pur și simplu pentru că speram să te întâlnesc!

Un bărbat îndrăgostit se comportă uneori ciudat...

– În acest caz, ce voia exact domnul Santenay?

– Cumpără niște șantiere de construcții navale. N-are absolut nimic de-a face cu castelul vostru!

Își aținti privirea în a mea.

– Asta nu schimbă cu nimic viitorul, draga mea. Știi că am vizitat o căsuță la ieșirea din Saint-Guillier? Foarte aproape de Agenția de pe Coastă și foarte aproape de asemenea de Castelul roz.

S-a aplecat, m-a sărutat blând și mi-am simțit inima bătând să-mi spargă pieptul.

În acea clipă a apărut o infirmieră.

– Ora de vizită s-a terminat!

– Pe curând, draga mea, a murmurat Bernard plecând.

Câteva zile mai târziu, mi s-a permis să părăsesc spitalul. Bernard a venit să mă ia, dar mai înainte am ținut să-i spun la revedere Sabinei.

– Ne vom revedea curând acasă! i-am spus cu un zâmbet. Mă supără să te las singură aici...

– Nu te îngrijora, Anne, sunt bine îngrijită la spital, a declarat cu o voce calmă.

M-a privit drept în ochi și în acea clipă am observat culoarea frumoasă căprui-aurie a ochilor săi. Nu remarcasem niciodată nuanța, deoarece Sabine avea obiceiul neplăcut să nu privească oamenii în față...

– Sunt mulțumită, Anne, a afirmat. Mai întâi pentru că Ghislaine se simte mai bine... Și apoi pentru că am luat o decizie!

– Care? m-am mirat.

– Nu voi mai locui la Castelul roz.

– Dar unde te vei duce, Sabine?

– Voi deveni infirmieră. Am avut o conversație lungă cu responsabila de etaj și cred că mi-am găsit vocația... O flacără mică îi ardea în ochi. Niciodată n-am văzut-o atât de plină de viață...

Puțin mai târziu, mă aflam instalată în mașina confortabilă a lui Bernard, care mă ducea spre Castelul roz cu viteză moderată.

În acea zi, în landă era soare și păsărelele cântau vesele...

Pescărușii planau deasupra mării albastre, ale cărei valuri șușoteau încet...

Acolo sus, ansamblul imens al castelului părea că-mi întinde brațele. M-am întors spre Bernard care, ridicând o clipă ochii de pe drum, mi-a zâmbit.

– Sunt fericită, Bernard, am murmurat.

– Și eu, draga, sunt fericit și te iubesc.

Trei cuvinte mi-au ieșit de pe buze fără efort:

– Te iubesc, Bernard, am spus că un ecou.

Sfârșit